

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Stealing Amy

IZZY SWEET

SEAN MORIARTY

AMY'İ ÇALMAK

KARANLIK BİR ROMAN

IZZY SWEET
SEAN MORIARTY

Telif Hakkı © 2017 Izzy Sweet ve Sean Moriarty

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın, kısa ve öz bir şekilde kullanılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Izzy Sweet ve Sean Moriarty tarafından yayımlandı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2017 Izzy Sweet & Sean Moriarty

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

Bülten

1. Andrew
2. Amy
3. Andrew
4. Andrew
5. Amy
6. Amy
7. Andrew
8. Amy
9. Andrew
10. Amy
11. Andrew
12. Amy
13. Amy
14. Andrew
15. Amy
16. Andrew
17. Andrew
18. Amy
19. Andrew
20. Amy
21. Amy
22. Andrew

Sonsöz

Çalma Listeleri

Ayrıca Izzy ve Sean

tarafından Hakkımızda

Lily'yi Tutmak

Haber Bülteni

BU KİTAP HAKKINDA

Yanlış kızı yakalamışlar.

Beni karısı sandılar, saplantılı olduğu kadın değil.

Ivan Romanov, Rus mafyasının en büyük finansal destekçilerinden biri.

Ve beni yatağına atmak için hayatımı parça parça mahvediyor. Bu durumda olmayı hiç istemedim.

Stalked.

Köşeye

sıkışmış.

Çaresiz.

Lanetlenmişim. Vermek istemediğim şeyi almak isteyen güçlü bir adam tarafından zorlanmak üzereydim.

Sonra o geldi, karanlıkta bir iblis. Yaşamak istiyorsam iyi bir kız olmamı söyleyen karanlık bir ses.

HABER BÜLTENİ

Bültenimize kaydolun - spam yok - ve bir Izzy Sweet kitabı indirin
ücretsiz

<http://bookhip.com/CKHPSJ>

1
ANDREW

Güm.

"Anlamıyorum, Bart. Her şey avucunun içindeydi..."

Güm.

Yumruğum tekrar vücuduna çarpıyor ve bu sefer boğuk bir çığlık çıkıyor. Bu, birinin böbreklerine yeterince sert vurulduğunda olur. Bu kadar hayati organlar için vücudun onları güvenli bir yerde saklamamış olması garip.

Çığlıklar ve çığlıklar ben yumruğumu diğer böbreğe vurana kadar azalıyor. Kumarbaz bir adam olsaydım, ki değilim, Bart'ın kaderinde çok yakında ölmek yoksa bir hafta boyunca kan işeyeceğini söylerdim.

"Sen yakın çevrenin bir parçasıydın. Ağzın altın emzikteydi! Lucifer'e nasıl ihanet edersin?" diye sordum.

Bart'ın önünde durup başımı ona doğru sallıyorum. Gözleri dehşetten kocaman açılmıştı ve yanılmıyorsa yakın zamanda altına işemişti.

"Tek yapman gereken Lucifer'a Japonların sana yaklaştığını söylemekti. Ona sana ödeme yapmaya çalıştıklarını söyleyebilirdin. Seni iyileştireceğinden emin olabilirsiniz. O her zaman bizimle ilgilenir!"

Sonunda bunu haykırmak istemezdim ama Bart'ın bunu bilmesi gerekirdi.

Bu.

Sadakatler geçmişte bazı adamlarla test edildi ve her Lucifer onu takip ettiğimizden emin olmak için oradaydı. Bizim ona olduğu kadar onun da bize sadık olduğunu bildiğimizden emin olmak için.

Takım elbisemin cebinden çalan telefonumun tiz sesi beni gözlerine doğru savurmaktan alıkoyuyor. Kendimi durdurduğumda yumruğum burnuna birkaç santim uzaklıktaydı.

Ona sırtıyorum.

Parmağımı gözlerine doğru sallayarak, "Henüz değil, hemen döneceğim. Sen sadece benim için takıl."

Telefonu, bu odadaki boktan sandalyenin arkasına asılı bıraktığım takım elbise ceketimden çıkarıyorum. Bu boktan odadaki her şey miadını çoktan doldurmuş. Yine de, ıssız bir yerde terk edilmiş eski bir motel olmasaydı bu kadar boktan olmazdı.

"Bu Andrew."

"Andrew, dostum!"

"Harrold, seni yakında arayacaktım... İşler nasıl gidiyor?" "Senin de bildiğin gibi yoğun. Bay Lucifer bana senin bugün hizmetime ihtiyacı var. Bir zaman diliminiz olup olmadığını görmek istedim..."

Dehşete kapılmış Bart'a göz kırparak, "Benimle bir saat içinde eski motelde buluşabilir misin? Burada fazla kalmayacağım."

"Orada
olacağım."

"Teşekkürler."

Telefonun bağlantısını kesip, kırk beşlik tabancamı omuz kılıfımdan çıkarmadan önce cebime geri koyuyorum. Bart şimdi titriyor ve daha önce gördüğüm ıslak nokta her geçen saniye daha da büyüyor.

Bart'a doğru yürüyüp tabancanın namlusunu karnına dayadığımda havada belirgin bir bok kokusu yayılıyor.

"Yaşamak için tam olarak ne kadar zamanın kaldığını bilmek boktan bir şey. Kendi ölümünüzün kesinliğini değiştiremeyeceğinizi bilmek."

Tabancayı kasıklarına doğru indirip tetiği çektim.

Bu küçük ama yırtık pırtık odada silahın gürültülü patlaması beni sağır ediyor. Ağzına tıkadığım tıkaçtan onun yüksek sesli çığlıklarını duyabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekiyor.

"Öbür dünyaya gidiyorsun, siksiz piç!" Çığlıkları üzerine kükredim.

Diz kapaklarına nişan alarak tetiği art arda iki kez çekiyorum. Her diz kapağına bir tane.

Çığlık birkaç saniye daha devam eder, sonra bayılır ve başı öne düşer. Acının herkesi kırmak için bir yolu vardır. Dışarıdaki diğer bok yığınlarından hiçbir farkı yok.

Artık değil.

Siktiğimin küçük orospusu artık halktan biri. Büyük kötü kurtlar gırtlığını parçaladığında ölecek olan lanet sürüdeki koyunlardan biri.

Bu dünyada bir kod var, bizi birbirimize bağlayan bir yemin. Ne olursa olsun birbirimizin arkasını kolladığımızdan emin olmak için var.

Yaptığı şey... Bu yapılmaz.

Hepimiz hayattaki rolümüzden en iyi şekilde yararlanmak isteyen sert, savaşta sınanmış adamları. O sadece bu rolü tehdit etti. Kendini sıradan kalabalığın üstünde olmaktan çıkardı ve diğer domuzlar gibi çamura battı.

Pislik ve bok içinde yuvarlanıyor.

Paltomun asılı olduğu sandalyede, bu boktan motele yanımda getirdiğim küçük siyah deri çanta duruyor. Burası tam bir çöplük ve bu boktan odadan böcek kapmamak için dua ediyorum.

Çantadan bir hipodermik iğne çıkarıp adrenalin şişesini de alıyorum. Bart'a doğru yürürken şırıngayı dolduruyorum.

SEAL'lerdeyken sıhhiyeci olarak görev yapmıştım. Normalde böyle bir baygınlık geçiren birini asla çekmezdim.... vücudu mahveder ve muhtemelen kalbine ve beynine oldukça kötü zarar verir.

Ama böyle şeyler için endişelenmesine gerek yok.

Doğrudan kalbine enjekte ediyorum. Gerçeğe döndüğünde kafası geniş gözlü bir sefalet içinde öne doğru atıyor.

Çantaya geri dönüp küçük bir şişe morfin çıkardım.

Elleri başının üzerinde yüksekte ve tavandaki desteklerden sarkıyor. Ağrı kesicilerin enjekte edilmesine yardımcı olmuyor.

Omuzlarımı silkerek ilacı boynunun sol tarafında zonklayan bir damara itiyorum.

İlaçlar oldukça işe yarıyor olmalı çünkü gözleri acı dolu bulanıklığını kaybediyor ve yavaş yavaş bana odaklanmaya başlıyor. Yine de ona çok fazla vermedim, sadece acısını dindirecek ama zihnini bulandırmayacak kadar.

"Bart, bizden biri olduğunu biliyorum, bu yüzden hayattayken seni domuzlara yem olarak göndermeyeceğim. Benden o kadarını aldın. Ama Lucifer'in koruması gereken bir itibarı var, benim de öyle. Seni Japonlara bir mesaj olarak kullanacağım. Bunu onlara vermek için hayatta olmayacaksın ama yine de anlayacaklarından eminim."

Çantadan bir neşter çıkararak önce sağ kulağını, sonra da sol kulağını kestim.

Çığlıkları yine tıkaçtan duyuluyor ve bunu o öldükten sonra yapmak istiyorum ama bunun doğru olacağını sanmıyorum. Lucifer'e ihanet etti ve karısıyla çocuklarını tehlikeye attı - buna *asla* izin verilemez.

Ama daha da önemlisi, bana ve patronumuza hizmet eden adamlara ihanet etti.

Öfkemi tekrar dışa vurarak ağzına bir yumruk attım. İrkildim. Kahretsin, sanırım dişleriyle bir eklemimi incittim.

Kahretsin, bunu bitirmenin zamanı geldi. Böyle bir boktan sonra soğuk bir biraya ve çok sıcak bir amcığa ihtiyacım var.

Gözlerini bıçakladıktan bir süre sonra bayıldı.

Görme, duyma ve konuşma yok. Bize saldırmaya cüret ettikleri için başlarına geleceklerin iyi bir mesajı olarak onlara gidecek. Patronumuza saldırmaya cüret ettikleri için.

Kendisini yukarıda tutan ipi kesen bedeni neredeyse kemiksiz bir şekilde yere düşer. Artık alacakaranlık diyarındadır, ölmemiştir ama neredeyse ölmüştür.

Daha önce hiç dil çıkarmamıştım ve bu midemi titretiyor.

Biraz.

Pantolonumun fermuarını açarken telefonum çaldı, kalın ve sarkık sikim

boxerımdan çıkıyordu. "Siktir"

Ceketime doğru yürüyüp telefonu çıkardım ve hâlâ nefes alan cesede doğru yürüdüm. Tam o anda bağlan tuşuna basıyorum ve piçin suratına bir sel gibi işiyorum.

"Öyle mi?"

"Buradayız, Andrew."

"Ah, tamam. Geri gel, burada işim bitti."

Sonunda tamamen boşalttığımda mesanem durma noktasına geliyor.

Bart'ın yüzü bana doğru dönüyor ve yüksek sesle, acınası bir inilti çıkarıyor.

Yanında diz çökerek, "Umarım cehennemde daha fazla azap çekersin" dedim.

Tabancayı alnına dayayarak tetiği çekiyorum ve silahın gürültüsü yine kulaklarımı sağır ediyor.

Bir yıl sonra

Ivan'ın bebek mavisi gözleri özür dolu bir ifadeyle bana doğru kayarken, dikkatinin büyük bir kısmını kulağına dayadığı telefona odaklıyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve *bir şeyler* hissetmeyi bekliyorum. İçime sızan bu soğukluktan daha fazlasını hissetmeyi.

Dinlediği her kimse onu kızdıracak bir şey söylemiş olmalı çünkü gözleri kısılıyor, artık bana odaklanmıyor ve sert bir şekilde Rusça konuşuyor.

Dürüst olmak gerekirse, telefon görüşmesi yapması umurumda değil. Dikkatini benden uzaklaştıran her şey hoş bir rahatlama.

Sadece bu aptal randevunun bitmesini istiyorum.

Salatama bakarak, bir parça marulu gereğinden biraz daha sert bir şekilde bıçaklıyorum ve düşünceli bir şekilde çiğneyerek ağzıma atıyorum.

Ivan hızla Rusça konuşmaya devam ediyor ve *Lucifer* ismi dışında söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.

Ivan'ın dindar bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim. Aslında, adamın eline fırsat geçse öz annesini bile satacak kadar acımasız, kalpsiz bir suçlu olduğuna eminim. Ama son zamanlarda bu ismi daha sık duymaya başladım.

Ivan birden inançlı mı oldu?

Pek mümkün görünmüyor. Başka bir şeyler dönüyor olmalı... Ivan'ı kızdıran bir şeyler.

Çatalımı bırakıp tabağımı itiyorum ve şarap kadehimi elime alıyorum. Gözlerim yavaşça odanın içinde geziniyor, lüks restoranı inceliyor.

Beni buraya getirdi. Dekor mükemmel. Her şey beyaz, altın ve ışıltılı kristallerle yapılmış.

Müşteriler kusursuz; etrafımız Garden City'nin en seçkin simalarıyla çevrili. Belediye başkanını, birkaç A-list aktörünü ve yükselen bir pop yıldızını tanıyorum.

Karşımda oturan adam da dahil olmak üzere herkes kırmızı halıya çıkmaya hazır gibi giyinmiş.

Ivan koyu kömür grisi takım elbisesi ve mavi ipek kravatıyla bir derginin kapağından fırlamış gibi görünüyor. Takım elbisesinin ceketinin düğmeleri açık ve sandalyesinde arkasına yaslanmış. Odadaki en çekici adam o ve bunu zahmetsizce yapıyor.

Çok güzel, kısa, beyaz sarı saçları ve bebek mavisi gözleriyle şimdiye kadar gördüğüm en güzel erkeklerden biri. Kemik yapısı kusursuz. Keskin elmacık kemikleri, düz bir burun ve yumuşak, öpülesi dudaklar.

Ama onun güzelliği beni boş hissettirmekten başka bir işe yaramıyor. Onunla bağ kurmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bağ kuramıyorum.

Şarabımı yudumlarken, onun gibi bir adamın benim gibi bir kızla ilgilenmesinden gurur duymam gerektiğini biliyorum. Ve başlangıçta, gururum okşandı... ama artık değil.

Güzel maskenin ardındaki canavarı gördüm ve artık onu görmezden gelemiyorum.

Ivan'ın arkasında iki gölge hareket ediyor ve ben daha derin içiyorum.

Tamamen boku yedim ve kendimi bu karmaşadan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. O iki gölge Ivan'ın arkasını koruyor ve her çıkışta en az iki tane daha olduğunu biliyorum. Kaçmayı deneyebilirim ama başarsam bile Abigail ne olacak?

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve paniğimi hemen bastırmak zorunda kalıyorum.

Çıldırarak durumu daha da kötüleştirecektir.

Peki ya bu gece onu yatağımdan uzak tutmak için bir bahanem yoksa? Belki o noktaya bile gelmeyecek.

Ivan'ın hızlı Rusça konuşması yavaşlıyor ve mavi gözleri bir kez daha bana odaklanıyor. Kadehimde kalan şarabı boşaltmamı izliyor ve eliyle bir hareket yapıyor. Masanın yanında duran bir garson öne atılıyor ve ben daha kadehi masaya geri koymadan kadehimi yeniden dolduruyor.

Ivan'ın yumuşak dudakları memnun bir gülümsemeye dönüşüyor ve votka bardağını kaldırıp geri koymadan önce beni neşelendiriyor.

İçerken gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor ve benim de ona katılmamı beklediğini biliyorum. Daveti reddedersem bunun onu büyük olasılıkla kızdıracağını da biliyorum... Bu yüzden bardağımı kaldırıp geri koyuyorum.

Ivan bardağımı boşaltıyor ve garson yeniden doldurmak için öne çıkıyor ama Ivan eliyle onu uzaklaştırıyor. Bardağımın yarısını bitiriyorum, alkolün karnımı ısıttığını hissediyorum ve yavaşça masaya bırakıyorum.

Ivan garsona bardağımı doldurmasını işaret ediyor.

Dişlerimi sıkarak garsonun bardağımı doldurmasını izliyorum ve yanaklarım hararetle yanıyor.

Yani iş bu noktaya mı geldi? Sonunda benimle yatabilmek için beni sarhoş etmeye çalışıyor.

Kadehimi kaldırıp şarabı derin derin içiyorum. Bu geceyi atlatabilmem için alkolün verdiği sahte cesarete ihtiyacım var.

Ivan sırtıyor ve beni izlerken gözleri ısınıyor.

Haftalardır benimle yatmaya çalışıyor ve bu gece onu nasıl ekeceğimden emin değilim. Bahanelerim tükeniyor.

Hayatım nasıl bu hale geldi? Böyle bir adamın sevgisinden korkarak.

Bahse girerim bu odadaki kadınların yarısı onunla yatmak için sol memesini verirdi.

Onu istiyorlarsa alabilirler. Ondan nefret ediyorum.

Sekiz hafta önce Ivan hayatıma girdi ve keşke hayatımdan çıkıp gitmiş olsaydı. Şehir merkezinde küçük bir giyim butiği olan iş yerime kız kardeşi için bir hediye almak için gelmişti. Utanmadan, bir eşarp seçmesine yardım ettiğim süre boyunca benimle flört etti. Ve çok yakışıklı olduğu için ondan hemen etkilendim.

Bir sonraki hafta ve ondan sonraki hafta döndüğünde çok mutlu oldum.

Bana çıkma teklif ettiğinde, bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi.

Zengin, güzel ve güçlü. Ve ilk birkaç hafta boyunca, bir şekilde bir peri masalına mı adım attığımı merak ettim. Beni pahalı hediyelerle şımarttı ve pahalı restoranlara götürdü. Hatta bana yepyeni bir tasarım gardırop bile hediye etti.

Ancak bir süre sonra, yaptığı iyiliklerin karşılığını benden beklediği çok açık bir şekilde ortaya çıkmaya başladı.

İşte o zaman benim için illüzyon kaybolmaya başladı. Onun mükemmelliğinin kusurlu olduğunu fark etmeye başladım. Tüm küçük şeyler daha belirgin hale geldi. Yine de bir noktaya kadar sevgisine karşılık vermeye çalıştım ama o hep daha fazlasını istedi.

O istedi.

İlişkimizi bitirmeye çalıştım. Bana hediye ettiği her şeyi iade etmeye bile çalıştım ama o *hayır* kelimesini kabul etmeyi reddeden bir adam.

Onu reddettiğim ilk geceden sonra, işe giderken beni takip eden garip adamlar fark etmeye başladım. Vardiyam boyunca butiğin dışında oyalanıyor, beni ve etkileşimde bulunduğum herkesi izliyorlardı.

Geceleri Ivan kapıma geliyor, bana günüm hakkında sorular soruyor ve giderek daha takıntılı hale geliyordu. Korkmaya başladım ve hatta yasaklama emri çıkarmayı bile düşündüm ama tüm bunlar onu kızdırdı ve bana gerçekte ne kadar güçlü olduğunu gösterdi...

Ivan telefonuna birkaç kesik kelime söylüyor ve sonra telefonu kapatıyor.

Telefonu cebine sokup öne doğru eğiliyor ve elimi tutuyor.

Elimi çekme dürtüsüne direniyorum. Dokunuşundaki bir şey tüylerimi diken diken ediyor.

"Özür dilerim, *myshka*," diye mırıldanıyor, parmakları beni sıkıca sarıyor. "Ama bu çok önemli bir çağrıydı."

Başımı sallıyorum ve boş bardağımı masaya bırakıyorum. Ivan bardağa doğru başını sallıyor ve garson öne çıkarak bardağı bir kez daha dolduruyor.

Ivan elimi kendine doğru çekiyor ve sonra ağzına götürüyor, dudakları parmak eklemlerimi şefkatle okşuyor.

Bir an için bende ne sorun var diye düşündüm. İçimde bir şeyler kırılmış olmalı. Bu güzel adam bana sevgisini bahsediyor ama ben onun dokunuşunu itici buluyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan zevk alamıyorum.

Ne güzelliği ne de parası onun tüm korkunç hatalarını telafi edebilir.

Kontrolcü ve sinirlendiğinde saldırgan. En son evimin kapısından girmesine izin vermediğimde bana zarar verdi. Beni duvara itti ve kızım Abigail'in önünde saçımdan bir parça kopardı.

Kapana kısıldım. Şu anda yapabileceğim en iyi şey, beni öldürmemesi için onu mutlu etmeye çalışmak.

Elimi Ivan'ın ağzından çekmeye çalışıyorum ve parmakları etrafımda sıkılıyor, acı verici bir şekilde sıkıyor.

Dudaklarımdan bir inilti çıkmadan önce sıkıştırmaya dayanabildiğim kadar dayanıyorum.

Ivan'ın gözleri parlıyor ve sonra sanki onu bir şekilde memnun etmişim gibi sırtıyor. Tutuşu gevşiyor ve elimi geri çekmeye çalışmadan önce masaya bırakıyorum.

Elimi güvenle kendi kucağıma koyana kadar onu dikkatle izliyorum.

Arkasına yaslanarak parmaklarıyla boş bardağına vuruyor ve votkası hemen yeniden dolduruluyor.

"Amy..." diye mırıldanıyor.

Elimi masa örtüsünün altına sürterek yüz ifademi olabildiğince nötr hale getiriyorum. "Evet?"

"İçkini bitir."

İçimden öfkelenirim. Elimizi uzatıp içkimi alıyorum ve sırttan yüzüne fırlatmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Kendi bardağını kaldırıyor ve beni izlerken ondan bir yudum alıyor.

Kadehimi ağzıma götürüyorum ve yudumlarken midem bulanıyor. Şarap şimdiden dilimde ekşimiş ve sıcak vızıltı can sıkıcı bir yan etkiye dönüşmüş.

Gözlerimiz kadehlerimizin kenarlarında buluşuyor. Ben şarabı tamamen bitirene kadar onun gözleri benimkilere buzdan hançerler gibi saplanıyor. Bardak boş, onu masaya geri koymaya korkuyorum, garsona yeniden doldurmasını emredeceğinden korkuyorum.

Boş bardağı elimde tutarak arkama yaslanıyorum.

Sırtışı keskinleşen Ivan parmaklarını şıklatır ve gölgelerin arasından bir beden sıyrılır, iri yarı korumalarından biri öne çıkar. Uzun, siyah kadife bir kutu ortaya çıkmadan önce ikisi arasında mırıltılı sözler söylenir.

Gözlerim kutuya takılıyor ve içimi korku ve endişe kaplıyor.

Başka bir hediye mi? Lütfen hayır.

Bardağını masaya bırakan Ivan ayağa kalkıyor ve elinde kutuyla bana yaklaşıyor.

Yaklaşmasını izlerken başımı sallıyorum. "Ivan... Yapmamalıydın..."

Cidden, yapmamalıydı. Bana verdiği her hediye benden bir çeşit geri ödeme almak için kullandı. Başlangıçta çok tatlıydı, sadece başka bir randevu istiyordu.

Son zamanlarda ise elleri beni okşamaya çalışırken bir öpücüğe dönüştü...

Elimdeki boş bardağı alıp masanın üzerine koydu.
Garson hemen öne çıkar ve doldurur.

"Ah, ama yapmalıyım, *myshka'm*. Bu gece özel bir gece ve bunu daima hatırlamanı istiyorum."

Üzerime eğilerek kutuyu gözlerimin önünde açtı. Tüm elmaslara göz kırptıyorum, göz kamaştırıcı ışıltıları neredeyse beni kör ediyor.

"Bu çok fazla... Bunu kabul etmem mümkün değil," diye usulca itiraz ediyorum o kutudan elmas tellerini kaldırırken.

Ivan ipleri boynuma sararken dilini ağzının damağına vuruyor. "Bu sadece bir biblo."

"Biblo mu?" İnanamayarak tekrarlıyorum. Üç tel tamamen elmaslarla kaplı ve binlerce dolar değerinde olmaları gerektiğini biliyorum.

"Evet," diyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Sadece bir biblo. Bana varisimi verdiğinde sana uygun mücevherler hediye edeceğim."

Varis mi? Ne oluyor lan? Bunu ilk defa duyuyorum... Ivan yüzünü saçlarıma gömüyor ve derin bir nefes alıyor.

Ürperiyorum, elmasları boynumdan söküp atmak istiyorum.

"Gel," diyor, geri çekiliyor ve beni ağrıyan elimden tutuyor.

"Nereye gidiyoruz?" Beni kendime çekerken panik yapmamaya çalışarak soruyorum

Ayaklar.

Kolu belime dolanıyor ve beni kendine yaklaştırıyor. "Emekli olma zamanı
akşam için."

Başımı sallıyorum ve bir kaçış yolu aramak için etrafıma bakıyorum.
Gözlerim masanın üzerine düşüyor. "Ama içkimi bile bitiremedim..."

Ivan kıkırdayarak başını geriye eğdi. Etrafımda uzanarak bardağıma kapıyor ve bana uzatıyor. "Al, yolda bitirebilirsin."

Bardağı elime tutuşturuyor, kabul etmekten başka çarem yok. Bardağı dudaklarıma götürüp içene kadar bana sert bir bakış atıyor.

Siktir et. Eğer buna katlanmak zorundaysam, sarhoş da olabilirim.

Boynumu geriye doğru eğerek, o bana rehberlik ederken şarabı tamamen boşaltıyorum. Parmakları kalçamın etrafında koruyucu bir şekilde bükülüyor ve beni restoranın arka tarafına, mutfaka ve arka sokağa açılan bir kapıya götürüyor.

Ön kapıdan çıkmamak gibi aptalca bir kuralı var.

Arka kapıdan geçip geceye adım atmadan önce boş bardağı tezgahın üzerine bırakıyorum. Ivan'ın siyah limuzini rölantide çalışıyor ve şoför arka kapıyı bizim için açık tutuyor.

Ivan bir an duraksıyor, beni ileri doğru sürüklemeden önce ara sokaktaki iki korumaya bakıyor. Üç adım attık ve sonra Ivan yanımda gerildi.

Elimi bırakarak etrafında dönüyor ve her şey o kadar hızlı oluyor ki ne olduğundan emin olamıyorum.

Ivan yere yığılır ve korumalarından biri yaklaşır
Ben.

Histerik bir an için, kapıyı çaldığı için korumaya teşekkür etmek istiyorum.

Ama sonra adam beni yakaladı. Eliyle ağzıma vurdu ve dudaklarım birbirine yapıştı, onları hareket ettiremiyorum.

Korumaya bakıyorum, panik içinde bandın arkasından bağırırken gözlerim irileşiyor ve sulanıyor.

Yüzü sertleşir ve sonra dünya kararır.

Siyah ipek kukuleta başıma yerleşip iki güçlü kol beni yukarı kaldırdığında, kendimi biraz rahatlamış hissetmekten alıkoyamıyorum...

Bu ne kadar boktan bir durum?

ANDREW

Torbalanmış ve ağzı tıkanmış. Bu neredeyse çok kolay oldu, ama şimdilik şikayet etmeyeceğim. Kahretsin, arkada paketimizle birlikte ateşli bir piliç bile var, ama onu fazla bagaj olarak kabul etmek zorunda kalırsam utanç verici olacak.

Lucifer iş söz konusu olduğunda yükten hoşlanmaz. Her şeyin düzenli ve tertipli olmasını ister. Ve bu da fazla yükün en büyüğü.

Sadece Ivan ve karısını almamız gerekiyordu, onun sürtüğünü değil.

Yine de kızı arka kapıdan çıkardığında seks oyuncağını yakalamak şarttı. Eğer bu kadar büyük bir pislik olmasaydı, kızı kapıdan dışarı çıkardığı gibi, onu yakalayabilirdik ve onu toz içinde bırakabilirdik.

Kahretsin. Böyle şeyler sadece lanet olası komplikasyonlara yol açar. Karmaşa istemiyorum. Lanet olsun, onun aptal karısı olmalıydı. Bu değil... bu... seksi genç kız.

Başımı sallayarak siyah limuzinde karşımda oturan iki kişiye kaşlarımı çatıyorum.

Başımı çevirerek Peter'a, "Depoya gidelim ama yolculuğa birkaç dakika daha ekleyelim. Küçük sorunumuzla ilgili ne yapacağımı bulmam gerekiyor."

Peter başını sallıyor ve ben de birkaç dakika daha mahkûmlarımı izlemek için geri dönüyorum. Kız orada oturuyor, kaskatı kesilmiş. Başını her küçük sese doğru çevirirken her kası gerginlik içinde kilitlenmiş görünüyor.

Eminim içinde bulunduğu vahim durumun farkına varıyordur. Bahse girerim, bahçeden koparılması gereken bir ot gibi gevşek bir iplikçik olduğunu biliyordur.

Kadınları öldürmekten nefret ediyorum, yaptığımda midem bulanıyor ama... Kahretsin. Aptal Ivan onu mahvediyor.

Öne doğru eğilerek, "Seni aptal herif, Ivan" diye homurdandım.

Yumruğumu o boktan suratı saklayan poşete doğru savuruyorum. Elime keskin bir acı saplanmadan önce burnunun çıkıntısını hissediyorum.

Ağzının arkasından gelen acı çığlığı benim "Siktir!" hırıltımdan biraz daha yüksekti.

Elimi sallarken arkamdaki ön koltuktan gelen bir kıkırdama duyuyorum. Lanet elimi yine mahvettim. Bu lanet el bütün yıl başımın etini yedi.

Peter, "Kahretsin, yine elini mi siktin Andrew?" diyor. Onu duymazdan gelerek ileri uzandım ve Ivan'ın kafasındaki çantayı kırbaçladım.

Yine de ruhu var, hakkını vermeliyim. Burnu kanıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Hâlâ kızgın görünüyor. Ve eğer bakışlar öldürebilseydi? Hadım edilirdim.

Elimi sallayarak, keskin acı darbeleri gönderen eklemimi ovuyorum. Bart'la ilgilenirken o lanet şeyi kırmıştım ve iyileşmesine fırsat bulamamıştım.

Çok fazla insan Lucifer'in öfkesi olan girdabın içine sürükleniyor. Ateş ve kükürtle dolu bir yıl oldu.

Ivan'ın şu anda çitin yanlışı tarafında olması çok kötü. Şu anda gördüğü muameleyi daha önce hiç görmediğine eminim. Siktir et onu ve onun sürtük kışını. Dostum artık o kadar da güzel bir çocuk olmayacak.

O lanet olası kırık burun bunu sağlayacak.

"Sen bir sorun haline geldin, Ivan. Genelde Lucifer senin gibilerle özel olarak ilgilenirdi... Ama şu anda işler öyle yürümüyor. İç çember senin gibi pisliklerin üzerine salındı."

Teybin içinden bir sürü kelime bağılıyor ama anlaşılamayacak kadar boğuk.

Omuzlarımı silkerek, "Şu anda söylediğin tek bir kelimeyi bile anlayamıyorum. Ağzındaki bandı çıkarırdım ama o zaman da muhtemelen şuradaki bimbo gibi ciyaklardın."

Bir an için ona bütünüyle baktığımda, adamın bu kızda ne gördüğünü anlayabiliyorum.

Bacakları harika görünüyor. Arabaya nazikçe bindirilmemiş, bu yüzden bacakları ve açıkta kalan kasıklarının bir ipucu oldukça ateşli bir manzara.

Ivan gibi biri için de biraz fazla zarif görünüyor... Ivan'ın karısı gibi sahte görünmüyor. Hayır, bu kıza hiç cerrah bıçağı değmemiş.

Restoranda gördüğüm kadarıyla... siktir. Eğer benim olsaydı, yatağımdan çıkmasına asla izin vermezdim.

Kasetin içinden bana tekrar bağıyor ve Ivan'ın onun hatununa bakmamdan gerçekten hoşlanmadığını söyleyebilirim.

Siktir et onu.

Ona bakmak için döndüğümde, sıkışmış bir domuz gibi çıkardığı gürültüye dayanamıyorum.

Tekrar öne eğilip yumruğumu karnına indiriyorum. Burnundaki hava patlayarak dışarı çıkıyor ve bana olan tüm odağını kaybediyor.

Başımı Peter'a çevirerek, "Bizi depoya götür. Lucifer'ın ne yapmak istediğini göreceğiz. Bu bok yığınının arabadan çıkarmamız lazım. Ekşi votka ve sidik gibi kokuyor."

Amy

Göremiyorum. Gözlerimi ne kadar kırparsam kırpayım, ışık yok. Etrafımda hiçbir şey yok. Sadece karanlık.

Kafamdaki bu lanet torba boğucu.

İlk başta, yakalandığımda ve içinde bulunduğumuz araca atıldığımda, hiperventilasyonun eşiğindeydim. Durumum hakkında panikliyordum. Ama bunu çabucak kestim. Yüzümde sadece kendi sıcak nefesim vardı ve bu tamamen berbattı.

Karmaşıklık. Bunu açıkça söylemediler ama ben öyle olduğumu biliyorum.

Her ne planlıyorlarsa, benim bunun bir parçası olmamam gerekiyor.

Yakınımda bir yerde bir adam var, çok derin, gürleyen bir sesi olan ve hayatımı ellerinde tutan bir adam.

Yalvarıp yakarabilseydim, yapardım. Dizlerimin üzerine çöküp her şeyi vaat ederdim. Ama tek yapabildiğim bu koltukta oturup tehdit olmadığımı anlamaları için dua etmek. Olan hiçbir şey hakkında konuşmayacağım.

Sadece Ivan'ı istiyorlar... ve lanet olsun, ona kesinlikle sahip olabilirler. Onun için her ne planlıyorlarsa muhtemelen bunu hak ediyordur.

Dudaklarım mühürlü.

Bu konuda bir şey yapmaya çalışmanın faydasız olduğunu biliyorum.

Gördüğünüz gibi, bu tür adamlarla uğraşırken dersimi çoktan aldım. Yaptıkları şeyleri yapıyorlar ve yanlarına kâr kalıyor çünkü yetkililerden korkmuyorlar. Garden City'de otorite onlar. Kendi kurallarını ve adaletlerini uyguluyorlar.

Polis, yargıçlar ve üstlerindeki herkes ceplerinde.

Ivan'a karşı yasaklama emri çıkarmaya çalıştığımda bunu zor yoldan öğrendim. Dilekçem reddedilmekle kalmadı, yargıç vaktini boşa harcadığım için beni azarladı ve Ivan'la barışmamı tavsiye etti. Yetkilileri *üzerime* salmakla tehdit etti.

Yanımda Ivan gurulduyor ve ben kulaklarımı zorlayarak onu dinlemeye çalışıyorum.

Daha önce konuşan adam şimdi sessiz. Çok sessiz.

Keşke konuşabilseydim. Keşke bir şeyler söyleyebilseydim.

Yine de onu hissedebiliyorum. Gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum. Vücudumdaki tüm küçük tüyler diken diken oluyor, ona doğru bakıyor.

Ondan korkuyorum ama bu korkuyla ilgili bir şey de beni heyecanlandırıyor. Böyle hissettiğim için kendimi çok berbat hissediyorum.

Araç yavaşlar ve tamamen durur. Motor kapanıyor. Kahretsin, işte bu. Kapılardan biri açılıyor ve bacaklarıma çarpan soğuk bir hava patlaması hissediyorum.

Ivan homurdanıyor ve yanımda bir mücadele hissediyorum.

Birisi mutsuz bir şekilde, "Kahretsin, leş gibi kokuyor," diye mırıldanıyor. "Hadi, seni aptal herif."

Yanımdaki hava hareket ediyor ve sonra bir gümbürtü geliyor. Kaldırıma çarpan bir ceset mi?

"Gerçekten mi? Seni sürüklememi mi istiyorsun?"

Bir dizi homurtu ve bir şeye sürtünen çakıl taşlarının çıkardığı sert ses.

Dışarıda olup bitenlere o kadar odaklanıyorum ki içerideki tehlikeyi tamamen unutuyorum.

Birden sıcak bir el çıplak kalçama iniyor ve nefesim kesiliyor, kaskatı kesiliyorum.

Güçlü parmaklar kalçamı sarıyor, etimi kazıyor. Ama kavrama acıtmıyor... Hayır, garip bir şekilde sahiplenici bir şey var.

Parmaklar gevşiyor, esniyor ve sonra yukarı doğru sürükleniyor. "İyi bir kız olacaksın, değil mi?" diye soruyor derin ses.

Bir kalp atışı için o kadar korkuyorum ki hiçbir şey yapamıyorum. Sonra hatamın farkına vararak hızla başımı sallamaya başlıyorum.

İyi bir kız olacağım. Çok iyi olacağım, ona zihinsel olarak yansıtmaya çalışıyorum. Abigail'e kavuşmak için her şeyi yapacağım.

Eli uyluğumun tepesine ulaşıyor ve sonra bir baskı hissediyorum. Tanrım... Onun için açılmamı mı istiyor?

"Eğer sana söylenen her şeyi yaparsan," diye homurdanıyor ve beni bacaklarımı açmaya zorlayarak daha sert itiyor. "Seni bundan kurtarabilirim."

Olabilir mi?! Beni bundan *kurtarabilir mi?*

Bir kez daha nefes nefese kalıyorum, kendi sıcak nefeslerim çantaya çarpıyor.

Parmakları hareket ediyor ve sonra külotuma sürtündüklerini hissediyorum. Donup kaldım.

"Çok yazık olurdu..." diye mırıldandı ve sonra elini çekti.

Gerginlik sona eriyor ve ciğerlerim çok ihtiyaç duyduğu havayı içine çekiyor. Az önce söylediği ya da yaptığı şey hakkında çok fazla düşünmeden kolumdan tutulup araçtan dışarı çekiliyorum.

Tökezleyerek yönümü bulmaya çalışıyorum.

Serin hava bana çarpıyor ve titreyerek doğruluyorum. Parmaklar kolumu sıkıca sararak beni ileri doğru çekiyor.

Topuklarım çakıllara batıyor ve bana yol gösteren sağlam tutuş için minnettarım. Küçük kayalar biraz kaymama ve kaymama neden oluyor.

Birkaç kereden fazla neredeyse kığımın üstüne düşüyordum.

Birkaç dakika sonra ısırın rüzgârdan korunmak için bir binaya giriyoruz.

Artık tüm dikkatimi bileğimin burkulmasını önlemeye odaklamak yerine, aniden sona eren bir konuşma olduğunu fark ediyorum.

Benim yüzümden mi?

Bir anda tüylerim diken diken oluyor ve göğsüm panikle daralıyor.

Onları göremiyorum ama hissedebiliyorum. Karanlığın içindeki canavarlar... Arkamdan bir kapı çarpıyor ve neredeyse yerimden sıçıyorum.

Kolumun etrafındaki kavrama sıkılaşıyor, beni ileri doğru itiyor, sonra kıpırdamadığımda derinlemesine kazıyor.

Hareket etmeye devam edemeyecek kadar korkuyorum.

Kafamın içinde alarm zilleri çalarken topuklarım pürüzsüz zemini kazmaya çalışıyor.

"Uslu bir kız ol," diye tıslıyor az önceki derin ses beni öne doğru sürüklerken.

Çoktan sıçıp batırdığımı hemen fark ettim. Bunu nasıl atlatacağım?

Kolumun etrafındaki parmaklar gevşiyor ve sonra geriye doğru itiliyorum, bir sandalyeye düşmeden önce tökezliyorum.

Sarsılmış bir halde başımı biraz salladım ve sonra kollarım arkamdan çekildi. Bileklerim birbirine çarptı ve etraflarına bir şey sarıldı. Sıkıca bağlanmışlardı.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, o kadar etkili ki... Bu konuda çok pratik yapmış olmalılar...

Yanımda biri acı içinde inliyor ve onun Ivan olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Aniden çanta başımdan çekiliyor ve gözlerim üzerime vuran parlak spot ışığına alışmaya çalışırken yaşlarla bulanıklaşıyor. Gözlerimi temizlemek için hızla kırıştırıyorum.

Karşımda, dudaklarını büken bir sırtışla, hayatımda gördüğüm en güzel adam duruyor.

O kadar güzel, o kadar gerçek dışı ve ruhani ki, ilk başta onun hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünüyorum. Sarı saçlar ve mavi gözler. Hiçbir kusur bulamayacağım kadar mükemmel özellikler. Işık onun parlayan tenini okşuyor gibi görünüyor, ama ona baktıkça daha fazla sıkıntı hissediyorum.

O çok mükemmel... neredeyse melek gibi.

Ama hiçbir melek böyle bir yerde bulunmaz.

Gözlerim güzel adamdan uzaklaşmaya başlıyor ama sonra öne doğru bir adım atıyor, saçımdan bir tutam alıyor ve kaldırıyor.

Dudaklarındaki sırtıma keskinleşiyor ve soluma bakıyor.

Ağzımı kapatan bandın arkasından bakıyorum ve nefes nefese kalıyorum. Ivan yanımdaki sandalyeye bağlanmıştı ama yüzü darmadağın olmuştu. Sağ gözü şişmiş, kapanmış ve burnu kırık, eğri büğrü duruyor. Burun deliklerini ve ağzını kapatan bandı kaplayan kurumuş kan var.

"Karının sarışın olduğuna yemin edebilirim, Ivan," diyor güzel adam biraz eğlenerek, parmakları saçlarımı düşünceli bir şekilde okşayıp bırakırken.

Karısı mı? Ivan evli mi?

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Gözlerimi öfkeyle Ivan'a dikiyorum ve güzel adam başını geriye atıp gülüyor.

Onu görmezden geliyorum, sözleri kafamın içinde tekrarlanırken öfkem bir an için sağduyumun önüne geçiyor.

Bunca zamandır. *Bunca* zamandır Ivan peşimdeydi, beni takip ediyordu ve kontrol etmeye çalışıyordu. Evli miydi?

Bana bir şeyler almak... Beni dışarı çıkarmak... Benimle yatmaya çalışmak... Evde zaten bir karısı varken?

Ve bundan hiç bahsetmedi. Hayır, bunu hatırlardım. Hemen bitirirdim.

Bu karmaşanın içinde bile

olmazdım. Lanet olsun.

Beni diğer kadın yaptı.

Karnım ağrıyor ve midem bulanacakmış gibi hissediyorum.

Karşımdaki güzel adam kahkahaları dindikten sonra Ivan'a doğru bir adım atıyor ve uzanarak Ivan'ın ağzını kapatan bandı tek bir hareketle yırtıyor.

Ivan inliyor ve ben irkiliyorum. Bu inanılmaz acı verici görünüyordu, özellikle de bantla birlikte çıkan kurumuş kanla birlikte.

"Eee?" diyor esirimiz biraz da tiksintiyle, kaseti yere bırakarak. "Kendi adına söyleyeceğin bir şey var mı, Ivan?"

Ivan esirimize ihtiyatla bakıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor.

"Emin misin?" diye bastırıyor güzel adam. "Seni buraya neden getirdiğimi bilmek bile istemiyor musun?"

Ivan bir nefes alıyor, kanlı dudaklarını yalıyor ve sonra gözleri bana kayıyor. "Beni neden buraya getirdin Lucifer?"

Lucifer mi? Ivan'ın sık sık bahsettiğini duyduğum Lucifer bu mu?

Lucifer sırtıyor ve biraz da memnuniyetle, "Eh, her şey Boru hatlarından duyuyordum, bana söylemek istediğin bir şey olduğunu düşündüm."

Ivan'ın solgun yüzünü ve sıkıştırılmış dudaklarını gören Lucifer kaşlarını çatıyor. "Hayır mı? Yanılmış mıyım?"

Ivan'ın gözleri sanki bir çıkış ya da kaçış yolu arıyormuş gibi çaresizlikle odanın içinde geziniyor. Ne olduğunu gerçekten anlamasam da kendi paniğimin göğsümde büyüdüğünü hissediyorum.

"Ah, peki, eğer söyleyecek bir şeyin yoksa, Ivan, sanırım tüm bunlar sadece zaman kaybıydı..."

Lucifer bana doğru dönüyor ve kısa, muhteşem bir an için tüm bunların büyük bir yanlış anlaşılma olduğuna ve beni serbest bırakacağına gerçekten inanıyorum.

Sonra uzanıp belinden bir silah çıkardı ve alnıma dayadı.

Damarlarımdaki kan donuyor ve kalbim atmayı kesiyor.

Hareket edemiyorum, nefes alamıyorum, göz kırpamıyorum.

Ben öleceğim. Bu güzel adam beynimi betonun üzerine uçuracak.

Ivan sayesinde kızımı bir daha asla göremeyeceğim.

Dengede asılı duran hayatımın ağırlığı zihnimin işleyebileceğinden daha fazla. Düşüncelerim yarıyor ama etrafımdaki her şey ağır çekimde hareket etmeye başlıyor.

"Hayır!" Ivan bağılıyor ve Lucifer'in arkasındaki gölgelerin ayrılmasını izliyorum.

Karanlığın içinden çıkan bir adam öne doğru adım atar.

"Hayır mı?" Lucifer tekrarlıyor, Ivan'a doğru bakarken kafası karışmış gibi görünüyor. Ivan'a doğru bakamıyorum, gözlerim yeni gelen karanlık adama kilitlenmiş durumda,

Bir mıknaş gibi ona doğru çekiliyorum. Işığa doğru bir adım atıyor ve histerik bir an için eli kalçasına inerken beni kurtarmak isteyip istemediğini merak ediyorum.

Ama sonra yüz hatları daha da belirginleşti ve kalbimde tuttuğum tüm umutlar söndü.

Adam o kadar kötü, o kadar öfkeli görünüyor ki, siyah gözleri bana bakarken öylesine yoğun bir nefretle yanıyor ki, muhtemelen Lucifer'in fedailerinden biri olduğunu anlıyorum. Kafama dayadığı silahtan bir şekilde kaçmayı başarırsam ona destek olmaya ve beni vurup öldürmeye hazır.

Ivan'ın boğazını temizlediğini ve "Belki de sizinle konuşmak istediğim bir şey vardı..." dediğini duydum.

"Belki mi?" Lucifer inanamayarak tekrarlıyor. Silahın namlusu alnıma daha sert bastırıyor ve derime saplandıkça inliyorum. "Bu saçmalık için zamanım yok..."

Lucifer'in parmağı tetiğin üzerinde hareket etmeye başlıyor ve hızlı olmasını umarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Hayır! Bekle!" Ivan tekrar haykırır. "Seninle konuşmak istediğim pek çok şey var. Sadece ona zarar verme..."

"Ne şeyleri?" Lucifer, Ivan'a inanmıyormuş gibi bir sesle konuşur.

"Japonya'dan bazı ortak tanıdıklarımızla ilgili şeyler. Silahın çekildiğini hissediyorum ve gözlerim açılıyor.

Lucifer'in dudakları sırtıyor ve gözlerinde bir şeyin parladığını görüyorum. Biraz eğlenceyle karışık bir memnuniyet mi?

"Devam et," diye Ivan'ı yönlendirir.

Ağır bir duraklama oluyor ve Lucifer'in sinirlenerek sertleşmesini izliyorum. Silahı tekrar kaldırmaya başlıyor ve gözlerimin önünde lekeler dans ederken burnum acıyla karıncalanıyor.

Kalp krizinden ölmeden önce buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Beni öldürmeyeceğinize dair güvence istiyorum... ya da metresimi..." "Pazarlık edecek durumda değilsiniz."

"Karınıza suikast emrini vermekten doğrudan sorumlu kişiyi tanıyorum."

Lucifer güler. "Öyle, değil mi?"

"Evet," diyor Ivan hızla. "Ayrıca yakında çocuklarınıza bir saldırı daha olacağını da biliyorum..."

Şimdiye kadar soğuk ve sessiz olan oda, fısıltılar ve hareketlerin telaşıyla patlayacak gibi oluyor.

"Konuşmaya devam et," diye hırlıyor Lucifer öfkeyle. Beni unutup tüm dikkatini Ivan'a odakladığında silahı elinden bırakıyor.

"Sadece şartlarımı kabul edersen..." Ivan kekeliyor.

Lucifer sertleşiyor ve başını bana doğru çeviriyor. Gözleri çok parlak, şimdi çok soğuk, öfkesinin ve nefretinin tüm gücünü hissediyorum.

Eğer bir böcek olsaydım, beni ezip yok ederdi.

"Andrew," diye bağırır ve gölgelerin içinde şekillenen adam bir adım daha atarak ışığa doğru ilerler.

"Evet, efendim?"

Lucifer, "Kurtul ondan," diye emreder ve arkasını döner.

Aman Tanrım, kendisi bile yapmayacak. Az önce adamına beni öldürmesini emretti.

Aysız bir gece kadar siyah gözleriyle Lucifer'in Andrew dediği kişi bana yaklaşmaya başlarken ölümcül bir şekilde bana bakıyor.

O çok büyük.

Ayakları aramızdaki mesafeyi yiyip bitirirken, daha da uzayıp genişlediğini fark ediyorum.

Belki de bu gece çok fazlaydı. Zihnim çatladı. İçimde bir şeyler kırılmış olmalı. Çünkü yemin ederim ki Andrew şu anda ışıktta olsa da, köşedeki gölgeler onunla birlikte seyahat etti.

Ve önümde durup bana uzandığında, o gölgeler etrafımı sarıyor, tenime sızıyor.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanmadan önce beynim belli belirsiz dört kelimeyi, "Uslu bir kız ol," diye kaydediyor.

ANDREW

Kızın bedenini omzuma atarken, Ivan'a sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Orosu çocuğu bize karşı sessiz kalarak paçayı kurtarabileceğini sandı. Sessiz kalıp içinde yüzdüğü boktan havuzdan kurtulabileceğini düşündü.

Adam şimdi küçük bir kaltak gibi görünüyor.

Kısa bir süre Ivan'ın önünde durarak homurdandım: "Lucifer, bana bir ihtiyacın olursa haber ver. Bu çöp parçasını da dışarı çıkarabilirim."

Lucifer arkamdan gülüyor. "Henüz buna gerek yok Andrew, ama teklifini aklımda tutacağımdan emin olabilirsiniz."

Kızın kışını tokatlayarak Ivan'a sırtıyorum. "Görüşürüz, Ivan."

Arkamdan "Sakın ona dokunayım deme!" diye bağırırken yüzü neredeyse morarıyor.

Yumruğun etle buluştuğu gürültülü bir çıtırtı var.

Lucifer'in karanlık kahkahası karanlığı dolduruyor. "Onun için endişelenme Ivan. Şu anda konuşacak çok fazla şeyimiz var."

Ivan Lucifer'ın söylediklerini kabul etse iyi olur, hayatı buna bağlı.

Görünüşe göre bu küçük kızınki de öyle.

Kahretsin, bu berbat bir şey çünkü metres olduğunu öğrendiği için pek mutlu görünmüyordu. Ivan'ın evli olduğunu bilmediği yüz ifadesinden belliydi.

Buraya gelirken kullandığımız limuzine doğru yürüyorum ve yolcu kapısını açıyorum. "Peter, beni arabama götür. Misafirimizle ilgilenmem gerek."

Hâlâ baygın olan bedenini koltuğa iterek yanına bindim. "Harrold'u aramamı ister misin?"

"Hayır, en azından henüz değil. Görünüşe göre Ivan bu kızdan biraz hoşlanıyor. Tehdit edilene kadar top oynamak istemedi."

Araba ana yola doğru ilerlerken Peter "Bir parça kık yüzünden mi konuşuyor?" diye sorar.

"Evet, onda da güzel ve sulu bir tane var. Ama evet, Lucifer kafasına silah dayayana kadar hiçbir şey söylemedi."

Başımı sallayarak onun gözlerini ve gözlerinde Ivan'a karşı ne kadar büyük bir dehşet ve nefret olduğunu düşünüyorum.

Kızın vücudu yavaşça sertleşiyor ve nefes alışının hızlanmasını izliyorum.

Bayıldıktan sonra kendine geliyor olmalı.

Göğüsleri şimdi derin nefeslerle inip kalkıyor. Ve eğer iyi görünmüyorsa lanet olsun. Ellerimin onları kavradığını, sıktığını hayal edebiliyorum.

Ivan'ın boynuna taktığını gördüğüm kolye biraz kalitesiz görünüyor. Sanki bir şeyleri telafi etmeye çalışıyor gibi.

Muhtemelen siki küçüktür.

Bu gece onunla yaptığını gördüğüm şeylerden herhangi birini yapmak zorunda kaldığım bir zamanı hatırlayamıyorum. Sırf onu elde tutmak için bir hatunu pahalı şeylerle yıkamak zorunda kalmadım hiç. Aletim bunu kendi başına gayet iyi yapıyor. Ayrıca hiç onun restoranda yaptığı gibi bir kızı yakalayıp benimle yatması için sarhoş olmaya zorlamadım. Kahretsin, hiç sarhoş bir kadından faydalanmak zorunda bile kalmadım.

Hayır, ayıkken kendilerini bana atıyorlar.

Göğsünün inip kalkışını izlerken bacaklarımın arasında bir baskı hissediyorum, sikim kıpırdanmaya başlıyor. Bir kadının kalçalarının arasına girmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

En az bir yıl oldu.

Kahretsin, belki bundan daha uzun. Yakuza olayından beri çok meşguldüm.

O zamandan beri Lucifer organizasyonumuz için büyük işler yaptı. Tüm holdinglerimizin büyüklüğünü artırdı ve tüm Yakuza'ları Garden City'den uzaklaştırdı. Karısının öldürülmesinde parmağı olan herkesin kökünü kazıdı.

Bunu yapmak da zor oldu çünkü başlangıçta biz ve Japonlar arasında iki taraflı bir savaş olduğunu düşündüğümüz şey biraz daha karışık ve karmaşık bir hal aldı.

Ruslar, doğrudan müdahil olmasalar da, bu karmaşaya bulaşmış durumdalar. Askerlerinin kendileri değil, ama yatırdıkları para

Bize karşı. Onlara karşı somut kanıt olarak kullanabileceğimiz hiçbir şey yok... henüz. Sadece söylentiler ve fısıltılar.

Ancak Ivan konuşursa, tüm bunlar değişebilir.

Ivan Rusların üst düzey yöneticilerinden biri değil ama üst düzey bir finansçı. Garden City'de pek çok sağlam anlaşmanın arkasında olmasına rağmen ellerini kirletecek biri değildir. Eğer büyük bir anlaşma yapıldıysa, genellikle detaylarda onun adını bulabilirsiniz. Gangsterlerle birlikte yürümeyi seven ama adını kanunlardan uzak tutan bir adamdır. Üzerinde Rus mafyasının dövmelerini bulamazsınız, hayır, bu onun için çok fazla olurdu.

Bu gerçekten cesaret ister.

Ivan'ın adını ilk kez Lily'yi kaçırdıktan sonra Yakuza'yı sorgularken duymuştuk. Yine somut bir şey yoktu. Bart'ın icabına bakana kadar aldığımız ipuçlarının hiçbir anlamı yoktu.

Bart ölmeden önce bana bazı isimler verdi, bunların başında da Ivan geliyor. Bir süredir o pisliği izliyorduk ve bekliyorduk.

Bu gece yollar bomboş ve yerleşkeye yanaştığımızda, uyuyor gibi yapan güzele dönüp bakıyorum. Uyanık, ne yapacağını ya da bundan sonra ne olacağını anlamaya çalışıyor. Nefes alış verişinden ve kıpırdamadan durmaya çalışmasına rağmen ellerinin titremesinden bunu anlayabiliyorum.

Dudaklarımı kulağının hemen yanına koyduğumda burnum saçlarının kokusuyla doluyor. Belli belirsiz çiçek ve ter kokuyor. Bu gece çok kötü şeyler yaşamış.

"Arabadan inmeden önce sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Sadece onun duyabileceği alçak bir mırıltıyla soruyorum.

Vücudu daha da kilitleniyor, ama başını hafifçe salladığını görüyorum.

"Güzel, çünkü aptal olmanı istemiyorum. İyi bir kız ol. Akıllı ol," diyorum keskin bir dönüş yaptığımızda onu bedenime sıkıca çekerken.

Kolumu ona dolayarak omuzlarını göğsümde tutuyorum.

Parmaklarındaki titremenin görünmesini engellemeye çalışırken ellerini birbirine kenetliyor.

"Peter, bizi arabanın yanına park et." "Tamamdır."

Onu BMW'min yolcu koltuğuna ittiğimde RÜZGAR ÇOK ŞİDDETLİ esiyordu.

Arabaya doğru eğilip koyu kahverengi saçlarını yüzünden çekiyorum ve soluk mavi gözlerine bakıyorum. Ağlıyordu, yanaklarından akan rimel izlerinden belli oluyordu.

Ama dehşet içindeyken bile kesinlikle çok güzel görünüyor.

Ağzını kapatan gümüş koli bandının bir köşesini alıp yavaşça sıyrıyorum. Gözlerini kısmasından acı verici olduğunu anlayabiliyorum ama bağırıyor ya da çığlık atmıyor. Bant nihayet çıktığında kızgın derisinde kırmızı bir yama var.

Ellerini işaret ederek, "Bir anlaşmaya varana kadar fermuarlar açık kalacak" diyorum.

Emniyet kemerini kavrayıp vücuduna geçiriyorum ve yerine oturtuyorum.

Sıkıca çekerek, "Kıpırdama." dedim.

Kapıyı kapatarak Peter'a döndüm. "Harrold'a söyle limuzinle bir şeyler yapsın. Onu daha fazla tutmaya gerek yok."

"Tamamdır. Başka bir şey var mı Andrew?" diye soruyor cebinden telefonunu çıkarmaya başlarken.

"Henüz değil. Bir şeye ihtiyacım olursa seni ararım."

Arabamın etrafında dolanırken, daha kapıma varmadan cebimin titrediğini hissediyorum. Çıkardığımda arayanın Simon olduğunu görüyorum.

"Simon, nasıl gidiyor?" Kapımı açıp kendimi arabaya atarken soruyorum.

"Lucifer bana komplikasyondan bahsetti," diyor, soruma cevap verme zahmetine bile girmeden.

Arabayı çalıştırdım ve cevap vermeden önce vitese taktım. "Evet, istihbarat berbat oldu. Sonunda metresine ulaştık."

"Şey, şu küçük sorunuz hakkında bilgim var." "Ne demek benim sorunuz?" Ona bakarken soruyorum. Bana bakarken gözleri açılıyor.

"Bir kızı var." "Siktir.

Ondan mı?"

"Hayır, bundan şüpheliyim. Beş yaşında, adı Abigail."

Yanımdaki kıza baktığımda, kendimi ona artık kadın demeye zorluyorum. Çocuk sahibi olmuş gibi görünmüyor ama yine de çocuk sahibi olmak hakkında ne bilebilirim ki?

"O artık senin sorunun olacak, Andrew. Kirli yüz ve yapışkan eller gibi bir sorun."

Telefonda ağladığını duyabiliyorum.

Simon çocuklardan, pislikten, dağınıklıktan, yüksek sesli kahkahalardan ya da eğlenceli herhangi bir şeyden hoşlanmıyor. Ayrıca striptiz kulüplerinden de korkar. Ama Lucifer'in sağ kolu olmak, onun benim patronum olduğu anlamına geliyor.

Bu beni telefonda ona birkaç kelime hırlamaktan alıkoymuyor.

"Bana kötü davranman meseleyi değiştirmeyecek Andrew. Lucifer'ın kıza nasıl baktığını görmediğini mi sanıyorsun? Sadece çocuğun sorumluluğunun sana verildiğinden emin olmak için aradı. Bunun senin ahlaki değerlerin için iyi olacağını düşünüyor."

"Senden nefret ediyorum, Simon," diye homurdanıyorum ona.

"Birkaç saat içinde evinize teslim edilecek. Johnathan onu bakıcıdan alacak."

"Simon, cidden, tüm bu bilgileri nasıl öğrendin?" "Bana Örümcek demelerinin bir sebebi var Andrew," diyor.
telefon bağlantısını keser.

Siktiğimin piçi. Ona Örümcek deniyor çünkü bilgi ağı çok geniş. Bulabildiği şeyler korkutucu.

Telefonumu konsolun üzerine bırakarak hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Evimde bir çocuğu nerede tutacağım? Beş yaşında bir çocuk için oyuncağım falan yok.

Bu sorun karşısında başımı sallayarak, olacakları değiştirebileceğimden vazgeçiyorum. Lucifer'in bana verdiği bu görevden geri adım atmamın imkânı yok.

Ama lanet olsun, bir çocuk mu?

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda kadına baktığımda konuşmayı çok istediğini ama kurallarına uymak için elinden geleni yaptığını görüyorum.

Uzanıp elimle kalçasını okşuyorum. Elimi orada dinlendirdikten sonra sessizce, "Konuşmamız gerek Amy," diyorum.

Elimden yüzüme bakarken gözleri daha da açılıyor. Kekeleyerek, "Tamam..." diyor.

"Bir süre benimle kalacaksın. Görünüşe göre eski erkek arkadaşının patronumla bazı şeyleri halletmesi gerekiyor."

"Ama... ben... yapamam. Bir şeylerim var... Bir..." Başını sallayarak kendini toparlamaya çalışır. "O benim erkek arkadaşım değil, ben de onun metresi değilim!"

"Artık değilsin," diye kıs kıs gülüyorum bizi otoyola çekerken.

"Yani hiç olmadım! Birkaç haftadır çıkıyorduk ama... ben... o hayır cevabını kabul etmedi."

Ona tekrar bakıyorum ve doğruyu söylediğini görüyorum ki bu onun için berbat bir durum. Şu anda değeri bir cümleyle düşüyor.

"Şey, şu anda bunun bir önemi yok. En azından benim için. Dediğim gibi uslu bir kız olursan iyi geçiniriz."

"Ben fahişe değilim... Beni kendinle yatmaya zorlayamazsın" derken elimi çekiyor.

Gülerek başımı sallıyorum. "Hayır, bunu kendi isteğinle yapmak isteyeceksin. Ben kadınları böyle zorlamam."

Alaycı bir şekilde homurdanarak, "Bunun olacağını hiç sanmıyorum. Bak, eve gitmem gerekiyor. Bir tehdit olmadığını görebilirsiniz. Ivan'ın neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Size zarar verecek hiçbir şey söyleyemem."

"Bu bir sorun olmayacak. Bak Amy, hoşuna gitse de gitmese de artık bir şeyler olacak. Ivan'a bulaştın."

"Adımı nasıl... Nasıl bildin?" diye soruyor ve ona baktığımda o kadar solgun görünüyor ki sanki bir hayalete dönüşmüş gibi.

"Abigail'in adını bildiğim gibi."

Uzun bir süre konuşmadık. Otoyoldan ayrılıp küçük mahalleme doğru gitmeme yetecek kadar uzun bir süre.

Evim Garden City'nin daha yeni bir bölgesinde, tüm varlıklı insanların günlük işe gidip geldikleri bir yerde. Fena bir ev değil, bekar biri için oldukça büyük aslında. Fazladan üç yatak odasına ihtiyacım yok ama görünüş açısından işten uzakta bir evim var.

Bazen buraya gelip normal olmak iyi hissettiriyor.

Amy tekrar konuştuğunda garaj yoluma yanaşıp dönüyorduk. "Nasıl... lütfen ona zarar verme. Sana yalvarıyorum, o daha küçük bir kız. Ivan'ı tanımıyor bile... Lütfen."

Garajın içinde durduğumda, onun gözlerinin içine bakıyorum. "Onun için endişelenme. Bir saat içinde burada olacak ve olabildiğince güvende. Bizden ve Ivan'dan. Sen de öyle."

Arabadan inip kapısına gittim ve kapıyı açtım. Kolundan tutup dışarı çıkmasına yardım ettikten sonra uzun bir süre önünde duruyorum.

Benimle kıyaslandığında küçük, gerçekten küçücük. İçimde bir yerlerde onu kollarımla sıkıca sarmak için garip bir arzu hissediyorum. Onu rahatlatacak sözler fısıldamak istiyorum ama bu işe yaramayacak. Neler olup bittiğine dair gerçeği bilmeye ihtiyacı var.

Eğer bu kadar ruhani ve güzel olmasaydı, onu dolaba atar ve birkaç haftalığına unutturdum.

Cebime uzanıp katlanır bıçağımı çıkardım. Önünde açtım ve küçük bir nefes verdi.

Ellerini tutup, fermuarı kesiyorum.

Kesik fermuarı yanıma alarak, onu omuzlarıma atmadan ve lanet bir mağara adamı gibi taşımadan önce ondan uzaklaşıyorum.

Kahretsin, bunu açıklayamıyorum bile ama bu kadına *sahip olmak* istiyorum. Onu yatağıma taşımak, işaretlemek ve Ivan adını duyduğunu unutana kadar sikmek istiyorum.

Ve eğer kendime hakim olamazsam bunu yapabilirim.

"Artık yeni bir gerçekliğin var Amy. Kızını da yanına alarak istediğin zaman bu evden çıkıp gidebilirsin," diyorum garajı eve bağlayan kapıyı açarken.

Mutfığa girip fermuarı çöp kutusuna attıktan sonra soğuk ve tercihen alkollü bir şeyler almak için buzdolabına yöneliyorum.

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

Ona bakmadan, çünkü o zaman dudaklarını isterdim, "Aynen dediğim gibi. Hemen o kapıdan çıkıp gidebilirsin. Seni burada tutmayacağım."

"Bityeniği ne?" diye sorduğunda her şeyin görüldüğü gibi olmadığı anlaşılıyor.

"Beş saatlik bir yaşam beklentiniz olacak. Ruslar yakında seni aramaya başlar. Zengin çocuklarından birinin kaybolmasından hoşlanmazlar. Seni bulacaklar, sonra da sana cevabını bilmediğin sorular soracaklar. Onlara bilmek istediklerini söyleyemediğinde, senden kurtulacaklar. Eğer şanslıysanız, sizi yaşlı bir at gibi uyuturlar. Ama büyük ihtimalle seni bir köle çetesine satarlar."

"Yoksa?" diye sorarken çok sessiz bir iç geçiriyor.

Ona dönerek bir şişe bira uzattım. "Sen ve Abigail burada benimle kalın. Benim korumam altında."

Kafasını biraya doğru sallıyor. Omuz silkiyorum ve buzdolabına geri koyuyorum. Buzdolabını kapattıktan sonra şişemin kapağını açıyorum ve takım elbisemin ceketini çıkarmak için tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Ne, seks kölen gibi mi?"

Hırlayarak, "Ben kadınları böyle kullanmam. Bunu zaten söyledim ve kendimi tekrar etmekten nefret ediyorum."

"Patronunuz Lucifer bizi artık yanında istemediğinde ne olacak?"

"Benim olacaksın, yani böyle bir şey olmayacak."

Bana hırlayarak karşılık verdi ve "Ben kimsenin değilim!" dedi.

"Göreceğiz," diyorum mutfaktan çıkarken. Sonra omzumun üzerinden bağıriyorum, "Ben olsam teyzene gitmeye zahmet etmezdim. Birinin kontrol edeceği ilk yer orasıdır."

5
AMY

Gölgelerden gelen adam, Lucifer'ın Andrew dediği adam, oturma odasına giriyor, koltuğuna oturuyor ve sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi televizyonunu açıyor. Ayaklarını kaldırıp sehpanın üzerine koyuyor ve arkasına yaslanıp birasından derin bir yudum alıyor.

Mutfaktan, kumandasını kaldırıp kanallar arasında gezinmeye başlamasını dehşetle izliyorum.

Başımı sallayarak temizlemeye çalışıyorum.

Alacakaranlık Kuşağı'na adım attım... Mantıklı olan tek şey bu.

Bir saat önce o adamla birlikte karanlık, pis bir depodaydım ve hayatım tehlikedeydi. Şimdi buradayız, bu son derece normal görünen evdeyiz ve o spor kanalını izlerken bira içiyor.

Bununla nasıl başa çıkmaya başlayacağımı bile bilmiyorum.

Kaçmaya çalışabilirim. Kapıya doğru bakıyorum, cehennem gibi cazip. Elim kapı koluna uzanmak için can atıyor, parmaklarım kapıyı çevirip özgürlüğe açmak için ağrıyor.

Ve bunu yapmamı engelleme zahmetine bile girmiyor.

Ancak bu durum, daha önce yaptığı uyarının çok daha meşru görünmesine neden oluyor.

Hiç şüphe yok ki gitmemi engellemeye çalışmıyor çünkü tamamen dürüst davranıyor.

O kapıdan çıkarsam ölü bir kadın olurum. Burada onunla kapana kısıldım. Tabii inanmamı istediği şey bu değilse.

Lanet olsun. Ne yapacağım ben? Riske mi gireyim?

Kendimi televizyonun önünde ona katılmaya ikna edemediğim için mutfağında bir ileri bir geri adım atarak bir plan yapmaya çalışıyorum. Abigail ve beni bu karmaşadan kurtarmanın bir yolu olmalı.

Ama bizi uzaklaştırabilsem bile nereye gideceğiz? Teyzemi zaten biliyorlar ve sahip olduğum tek aile o. Biraz birikmiş param var ama çok değil. Ivan beni işimden kovdurduktan sonra, çünkü bunu onunla çıkmamak için bir bahane olarak kullandım, başka bir iş bulmaya çalışırken çok zor zamanlar geçirdim.

Meksika'ya kaçabiliriz... ama oradaki karteller yüzünden Kanada'ya gitmemiz daha iyi olur. Bir araba kiralayıp sınırı geçer geçmez bırakabilirim ama sonra ne olacak? Yeniden başlamak için gerekli bağlantılara sahip değilim. Yeni kimliklere ve onlarla birlikte evraklara ihtiyacımız olacak.

Lanet olsun, gerçek kimliklerimiz bile yok. Çantam ya da cüzdanım yok ve onları nerede bıraktığıma dair hiçbir fikrim yok.

Duruyorum, duvara yaslanıyorum ve içimden kafamı duvara vurmak geliyor. Kendimi bu karmaşanın içine soktuğum için çok aptal hissediyorum. Ivan'ın ilgisinden gurur duyduğum için kendimi çok aptal hissediyorum.

Erkekler başıma beladan başka bir şey açmadı. Abigail'in babası bizi yüzüstü bıraktıktan sonra hatamdan ders alacağımı düşünürdünüz.

Ne kadar süre duvara yaslanıp kendimi toparlamaya çalıştığımın emin değilim. Ama arkamdan kapının açıldığını duyar duymaz, içeriden gelenle yüzleşmek için dönüyorum.

"Anne!" Abigail haykırıyor ve bana doğru koşuyor.

Kollarımı küçük kızıma dolamak beni anında biraz daha iyi hissettiriyor. Eğilerek, kıpırdanarak kollarımdan kurtulana kadar ona sıkıca sarılıyorum.

"Johnathan," diyor Andrew, koltuktan kalkıp Abigail'in arkasından gelen adama başını sallayarak.

Johnathan'a doğru bakıyorum ve sonra bir kez daha bakıyorum. Eğer bu kadar devasa ve vahşi görünmeseydi, saçma görünebilirdi. Uzun, kirli sarı saçları, boynundaki ve ellerindeki dövmelele, sanki biri pis bir motorcuyu tasarım siyah bir takım elbisenin içine sıkıştırmış gibi görünüyor.

Johnathan kaşlarını çatıyor ve kolunu uzatıyor, işte o zaman Abigail'in *Güzel ve Çirkin* sırt çantasını tuttuğunu fark ediyorum.

"Bu da onunla birlikte geldi," diye gürlüyor.

Andrew sırt çantasıyla ne yapacağını bilemiyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Johnathan omuz silkip elini açarak sırt çantasının yere düşmesine izin vermeden önce iki adam bakışıp durur.

"Anne," diyor Abigail, dikkatimi çekmek için elimi çekiştirerek.

"Evet, tatlım?" Birbirleriyle sessizce konuşan iki tehditkâr adamdan gözlerimi ayırarak soruyorum.

Abigail bana bakıyor. "Johnny akşam yemeğinde çikolatalı dondurma yememe izin verdi."

"Ne?" Ona göz kırpiyorum.

Johnathan homurdanıyor ve Andrew'la konuşmayı bırakıp suçlayıcı bakışlarını kızıma çeviriyor. "Kimseye söylememen gerekiyordu."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve ona bakışını ya da onunla konuşmasını beğenmediğim için önüne geçmeye başlıyorum.

Abigail arkamdan kafasını uzatıyor ve neşeyle "Bana da biraz kokain verdi" diyor.

"Ne?!" Şak diye söyledim. Bunu doğru mu duydum?

Johnathan gergin bir şekilde geri adım atar ve ellerini havaya kaldırır. "Bunu ona sadece ağlamasını durdurmak için verdim."

"Kızıma sakinleşmesi için kokain mi verdin?!" İnanamayarak tekrarladım.

"Bana *sadece iki yudum* içebileceğimi söyledi ama ben çok sevdim anne, o yüzden bütün kutuyu içtim!"

İnanamayarak başımı sallıyorum. Bütün gece ayakta olacak. Şu anda bile hareketsiz kalmak için mücadele ediyor. Yanımda ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor ve sonra evi incelerken gözleri açılıyor.

Keşfetmek için benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu elinden tutup kendime çekiyorum.

Bu ikisinin ne tür adamlar olduğunu bir an bile unutmadım.

Abigail beni çekiştirmeye devam ediyor ve sonunda pes ediyorum. Beni arkasından sürüklemek için elimi kullanarak Andrew'un evinin etrafında dolanıyor ve her şeyi içine alıyor.

"Johnny bana bir süre Andrew'la kalacağımızı söyledi," diye mutlulukla gevezelik ederken beni bir kitaplığın yanına götürüyor.

"Yaptı, değil mi?" İnledim. "Johnny sana başka ne söyledi?"

Bana söylemek yerine aniden durdu ve sonra masumca bana göz kırptı. "Andrew senin yeni erkek arkadaşın mı anne?" diye soruyor, iri mavi gözleri masumca parıldıyor.

"Aman Tanrım, hayır," diye bağıriyorum hemen ve sorunun şokunu atlatmak için derin bir nefes alıyorum.

"Tamam!" Abigail tepkime hiç aldırmadan neşeyle "Tamam" diyor ve beni televizyonun yanına çekiyor.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, konu televizyon olduğunda altıncı hissi olmalı, ama masadan kumandayı alıyor ve izlemek istediği bir çizgi film bulana kadar kanallar arasında gezinebiliyor.

Onun çizgi filme dalmasını izliyorum ve bunu nasıl yaptığını açıklayamıyorum. hissediyorum.

Abigail'in iyi olmasına ve kötü bir şey olduğunu fark etmemesine sevindim.

ama aynı zamanda korkudan aklımı kaçırmak üzereyim. Onu burada olacıklardan koruyamayacağım için dehşete düşüyorum.

O çok genç, tamamen habersiz ve tamamen savunmasız.

Beni öldürürlerse, ona ne olacak?

İçimi kesen soğuk dehşet dalgası o kadar güçlü ki neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum. Kalbim kaburgalarımın arkasına vururken, bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Eğer böyle düşünmeye devam edersem, bizi bu durumdan kurtarmanın iyi bir yolunu asla bulamayacağım.

Ben kanepeye oturmaya karar veriyorum, o ise kanepenin önünde durup aşağı yukarı zıplamayı tercih ediyor.

Kapının önünde Andrew ve Johnathan birbirlerine kaşlarını çatarak sessizce konuşmaya devam ediyorlar. Dikkatimi onlar ve Abigail arasında paylaştırarak dikkat çekmeden onları izlemeye çalışıyorum ama yeni bir şey öğrenemiyorum.

Keşke ne konuştuklarını duyabilseydim ama Abigail'in karikatüründen hiçbir şey duyamıyorum.

Nihayet birkaç dakika sonra Johnathan ayrılıyor ve Andrew mutfığa girip elinde taze bir birayla tekrar ortaya çıkıyor. Abigail'in sırt çantasını yerden alıp bana doğru taşıyor ve ayağımın dibine bırakırken kaslarım geriliyor.

Yarı yarıya yanıma oturmaya çalışmasını bekliyorum ama bir an sonra arkasını dönüp bir koltuğa doğru yürüyor. Koltuğa çöktüğümde, arkasına yaslanıp birasını içerken karanlık gözlerinin bana dik dik baktığını hissediyorum.

Gözlerimi ileriye odaklayarak ona bakmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bizi bu karmaşadan nasıl kurtarabilirim? Bizi güvenli bir yere nasıl götürebilirim?

Cüzdanım olmadan kaçmak imkansız gibi geliyor. Ama başka bir yolu olmalı... Düşünmediğim bir şey olmalı.

Parama ulaşabilseydim, bankaya gidebilseydim, Kanada'ya kadar gitmemize bile gerek kalmazdı. Sadece havaalanına gitmemiz yeterli

olurdu. Bir uçağa atlayıp istediğimiz yere gidebilirdik.
Ama pasaportlarımıza ihtiyacım olacak.

Siktir, kaçmak imkansız gibi geliyor.

Andrew'un gözlerinin beni delip geçtiğini hissederek yavaşça başımı çevirip ona bakıyorum. Çenesi sıkılmış ve gözleri kısılmış bir halde, utanmaz bir nefretle bana bakıyor.

Böyle bir nefreti hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Bizi koruyacağını söylemişti ama şimdi iki kere düşünüyor olmalı.

"Uyuyor mu?" Andrew huysuzca soruyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Aşağıya baktığımda Abigail'in yanımda kıvrılıp yattığını görüyorum.

Top

Johnathan'ın verdiği şeker yüzünden düşmüş olmalı.

Andrew'a bakıp başımı sallıyorum. Şişesini yere bırakıyor ve koltuktan kalktı. Bize doğru yürürken, ne yapmak istediğinden emin olamadığım için gerildiğimi hissediyorum.

O eğiliyor ve ben geri çekilerek kanepenin minderlerine gömülüyorum.

Koyu renk gözleri bir şey yapmam için bana meydan okurcasına benimkilere kilitleniyor ve sonra Abigail'in uyuyan formunu kaldırıyor.

Kalbim boğazıma düğümleniyor ve onu kollarında görmekten hemen nefret ediyorum. Onun kucağında öyle savunmasız, öyle kırılgan görünüyor ki. Elimi uzatıyorum ama ben onu yakalayamadan o bir adım geri atıyor.

İçinde bulunduğu tehlikenin farkında bile değil. Mırıldanarak ona sokuluyor ve adamın kolları koruyucu bir şekilde onu sarıyor.

"Onu taşıyabilirim..." İtiraz ediyorum. Beni tamamen görmezden geliyor.

"Beni takip edin, size odanızı göstereyim," diyor ve arkasını dönüp uzaklaşıyor.

Koltuktan zıplayarak sırt çantasını alıyorum ve onu yakından takip ediyorum.

Vücudumdaki her küçük endişeli sinir ses çıkarıyor. Onun koruması altında olduğumuzu söyledi, ama bu koruma onu da kapsıyor mu?

Beni halı kaplı merdivenlerden yukarı ve dört kapılı kısa bir koridora götürüyor.

Üçüncü kapının önünde durup bana başıyla işaret ediyor, kapıyı açmamı bekliyor. Düğmeyi çevirip kapıyı iterek açıyorum ama o açana kadar içeri girmiyorum.

Abigail'i odaya taşıyor ve ortadaki büyük yatağa doğru ilerliyor. Abigail'i nazikçe yatağa yatırışını kalbim ağzımda izliyorum.

Aşağı.

Yataktan doğruldu, bana dönmeden önce bir süre ona baktı.

Neden bilmiyorum ama aramızda ani bir gerginlik var. Yüzü sertleşiyor ve bir şekilde eskisinden daha da kızgın görünüyor.

Bana bakarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Bana doğru bir adım atıyor ve ben de Abigail'in sırt çantasını kalkan olarak kullanıyorum.

Bu gece ilk kez yüzünün yumuşadığını ve dudaklarının gülümsemeye dönüştüğünü izliyorum.

"İyi geceler Amy. Sabah görüşürüz," diyor ve yanımdan geçip kapıdan çıkıyor.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi dışarı veriyorum ve ardından kapıyı hızla arkasından kapatıyorum. Kilidi iterek nihayet biraz rahatlayabileceğimi hissediyorum.

Nabzımı tekrar kontrol altına aldıktan sonra arkamı dönüp odaya bakıyorum. Büyük boy bir yatak odanın büyük bir bölümünü kaplıyor ve iki komodinle çevreleniyor. Yatağın başlığı sağ duvara yaslanmış, sol duvarda ise uzun, kiraz rengi bir gardırop var. Arka duvarın karşısında ise tek pencere yer alıyor.

Pencereye doğru yürüyorum ve perdeleri çekip açıyorum, sonra da pencereyi deniyorum. Kolayca açılıyor ve kafamı dışarı çıkarmak için perdeyi yukarı kaydırıyorum.

Sokak sessiz. Ara sıra çıplak ağaçları sallayan soğuk rüzgâr tek sestir.

Aşağı baktığımda, Abigail için çok yüksek bir düşüş olduğunu fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Ben hayatta kalabilirim ama düşüşümüzü engelleyecek hiçbir şey yok. Evin yan tarafı pürüzsüz bej kaplamadan oluşuyor. Aşağı inmek için kullanabileceğimiz hiçbir şey yok.

Abigail uykusunda mırıldanıyor ve ben başımı geri çekip ona doğru bakıyorum. Titriyor ve yorganın daha derinlerine gömülüyor.

İç çekerek perdeyi tekrar aşağı indiriyorum ve pencereyi kapatıyorum.

Çarşafın dışına bir ip bağlayabilsem bile, bu çok riskli geliyor. Abigail muhtemelen yaralanır. Onu tutarken aşağı kaymaya çalışırsam, muhtemelen ikimizin de boynu kırılır.

Ona doğru yürüyorum, ayakkabılarını çıkarıyorum ve onu kalın, kabarık yorganın altına sokuyorum. Yatağa onun yanına geçip başımı yastığa koyana kadar boynumda küçük bir sıkışma hissettim.

Kaşlarımı çatarak Ivan'ın bana verdiği kolyeye bakıyorum.
Her şey olup biterken bunu tamamen unutmuşum.

Doğrulup kolyenin düğmelerini açıyorum ve elmas tellerinin parmaklarımın arasından kayarak avucumun içinde birikmesine izin veriyorum. Mide bulandırıcı miktarda elmas var. Ivan onu boynuma taktığında karşılığını beklediğini biliyordum... yatakta.

Elmasları avucumun içine alarak ay ışığında parıldamalarını izliyor ve içimde ılık bir umut patlaması hissediyorum.

Bu varken kimin çantaya ya da cüzdana ihtiyacı var ki? Gerçek değerlerinin çok az bir kısmını alsam bile, kaçmamız için fazlasıyla yeterli olacaktır...

Tek yapmam gereken bizi bir rehin dükkanına götürmek.

6
AMY

Dönüp dururken, uykuya dalmak için elimden geleni yapıyorum. Yaklaşık bir saat sonra, bunun gerçekleşmeyeceğini kabul ederek pes ediyorum.

Bu gece çok fazla şey yaşadım ve beynim bunları tekrar tekrar yaşamaktan vazgeçmiyor. Ivan'ın soğuk dokunuşunu yeniden yaşıyorum. Andrew'un yanan gözlerini.

Ve Lucifer kafama silah doğrultuyor.

Elimi yastığımın altına sokup kolyemin hâlâ bıraktığım yerde olup olmadığını kontrol ediyorum. Sonra doğruluyorum. Dikkatlice, Abigail'i rahatsız etmeden battaniyeyi geri çekiyorum ve yataktan kayarak çıkıyorum.

Ayaklarım yere değiyor ve ayağa kalkarken ayak parmaklarım pelüş halıya batıyor.

Battaniyeyi Abigail'in üzerine örtmek için bir an duruyorum ve saçlarını düzeltme dürtüsüne direniyorum.

Sessizce, sessizce odanın karşısına geçip kapıyı açıyorum.

Koridor zifiri karanlık. Gözlerimin karanlığa alışmasını umarak bir an duraksıyorum ama evdeki tüm ışıklar kapalı olmalı.

Yüzümün önündeki kendi elimi göremiyorum ve muhtemelen yatağıma geri dönmeliyim, ama sanki görünmeyen bir güç beni çekiştiriyor, karanlığa adım atmaya zorluyor.

Avucumu duvara bastırarak, koridorda bana rehberlik etmesi için dokunmayı kullanıyorum. Dikkatlice ayağımı ileri kaydırıyorum ve hareket etmeden önce zeminin orada olduğundan emin oluyorum.

Yürümeye o kadar odaklanmışım ki yalnız olmadığımı fark etmiyorum. Aniden yakalandığımda yan kapıya varmıştım.

"Nereye gidiyorsun?" Andrew homurdanıyor.

Beni kabaca yakaladı, etrafımda döndürdü ve beni Duvar.

O kadar korkmuşum ki çığlık atamıyorum, sadece nefesim kesiliyor, dünyam dönüyor ve gözlerim

Karanlığa karşı zorlanıyor, yüzünü seçmeye çalışıyordu.

O kadar karanlık ki onu göremiyorum,
sadece hissediyorum. Sıcaklığını.

Onun öfkeli
enerjisi. Tehdidi.

"Kaçmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor sertçe, elleri bileklerimi sıkıyor ve tenimi çimdikliyor.

"Hayır, hayır," diye kekeliyorum, kalbim kaburgalarımın arkasında çılginca atıyor. Elbette öyle görünecekti ama "Uyuyamadım."

"Yani?" diye uğursuzca gürliyor ve bir adım öne çıkarak beni göğsüyle duvara bastırıyor.

Sert vücudunun uzunluğu vücuduma baskı yapıyor ve beni içine hapsederken kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başlıyor.

Yanlış bir kelime ve bu olabilir...

"Ben... Ben sadece bir bardak su içmek istemiştım," diye ciyaklıyorum, ne kadar sıcak hissettiğini görmezden gelmeye çalışarak.

Cidden, çok sıcak. Göğsünden gelen ısı elbisemin içinden göğüslerimi kavuruyor.

"Hepsi bu mu?" diye soruyor, sesi yumuşuyor ve parmakları bileklerimin etrafında gevşemeye başlıyor.

Küçük yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırdığımızı düşünerek biraz rahatlamaya başlıyorum ve "Evet" diye cevap vermeden önce nefesimi tutmak için bir an duruyorum.

"Sen..." Dizleri dizlerimi dürtüyor. "Odama giden yolu bulmaya mı çalışıyordun?"

"Tabii ki hayır!" Nefes nefese kalıyorum ve dizlerimi birbirine kenetleyerek girişini engelliyorum.

Ne halt ediyor bu?

Bileklerimi aniden çekip yukarı kaldırıyor ve beni dikey bir askıdaymışım gibi duvara geriyor.

Böyle parmak uçlarımda uzanırken bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Dizi dizlerimi kolayca açıyor ve sonra kendini kalçalarımın arasına yerleştiriyor. Çok şaşırdım, çok rahatsız oldum, donup kaldım, ne yapacağımı bilemedim.

Onunla dövüşürsem bana zarar verir mi? Yoksa teslim olmamı mı bekliyor?

Ilık nefes yüzümü okşuyor, burnumu, yanaklarımı okşuyor ve sonra dudaklarıma doğru üflüyor.

"Çok yazık," diyor yumuşak bir sesle.

Karanlık etrafımızda parıldıyor gibi. Sertçe bakıyorum, keşke yüzünü görebilseydim. Keşke sesinden daha fazlasına sahip olsaydım.

"Öyle mi?" Yanıldığımı ve benim düşündüğüm şeyi kastetmediğini umarak tereddütle soruyorum.

"Evet," diyor boğuk bir sesle, sesi derinleşiyor. "H...h...nasıl yani?"

"Çünkü seni istiyorum."

Sanki bana vurmuş gibi sarsılıyorum ve içimde bir arzu patlaması hissediyorum.

Beni mi istiyor? Bu vahiy beni neden hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor?

Tanrım, çok berbat durumdayım.

Bana ne kadar uzun süre baskı yaparsa, ben de fiziksel olarak o kadar karşılık veriyorum. Göğüs uçlarım göğsünün baskısına karşı sıkışıyor ve karıncalanıyor.

Kalçaları kalçalarım kilitleniyor ve sonra göbeğime doğru bastıran sert bir çıkıntı hissettiğimde göbeğim sıkılıyor.

"Lütfen," diye inleyerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Yoğun hislerden kaçmaya çalışıyorum. "Don-"

Ağzı ağzımı kapatıyor, yalvarışımın geri kalanını boğuyor.

Şimdi mücadele etmeye başlıyorum ama çok az, çok geç. Tuzağa çekilmeme çoktan izin verdim.

Yüzümü çevirmeye çalışıyorum. Bileklerimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum.

Ama ben onunla savaştıkça, bu onu daha da azdırıyor.

Tuzak ne kadar sıkılırsa.

Kocaman vücudu beni duvara yapııştırıyor.

"Kahretsin, tadın çok güzel," diye inliyor dili ağzıma girmeden önce.

Dili dilime değiyor ve vücudumdaki tüm küçük sinirler tepki olarak aydınlanıyor.

Bu neden hoşuma gidiyor? Neden onu uzaklaştırmak yerine kendime çekmek istiyorum?

Bana dokunulmayalı çok uzun zaman olduğu için mi? Yoksa karanlıkta onu göremediğim için mi?

Bilmiyorum. Tek bildiğim, suyun üzerinde zar zor ilerlediğimi ve şimdi yüzeyin altına çekildiğimi hissettiğim.

Duyguların içinde boğuluyorum.

Onun sıcaklığında. Onun varlığında.

Ağız ağzımın üzerine eğiliyor, tekrar tekrar. Her çekişte, her emişte biraz daha kendimi kaybettiğimi hissediyorum.

Beni parçalıyor, öpücük öpücük.

Ve daha ne olduğunu anlamadan, ben de onu öpüyorum.

Dilim umutsuzca onun dilini arıyor. Bedenim geriliyor ve onun bedenine doğru uzanıyor.

Ağıza doğru eğilip inliyorum.

Kalçalarını öne doğru yuvarlıyor, sıkışmış ereksiyonu klitorisime sürtünüyor. Mantık, sebep ve bilinçli düşüncenin hepsi kayboldu, yerini bir ihtiyaç aldı

Ivan'la hiç böyle hissetmemiştim. Beynim yavaş yavaş gelişen zonklamayla sahte bir güvenlik hissi ne kapılıyor.

Tüm bunlar sadece bir hayatta kalma refleksi olabilir ama duramıyorum. Ölüme bu kadar yakın olduktan sonra, sadece *yaşamak* istiyorum.

İçimde derinlere gömülü bir şey bunu istiyor.

Onunla birleşmek için çok güçlü bir arzu duyuyorum. Onun altında olmak için. "Amy," diye inliyor ve adımını böyle söylediğini duymak beni

çok güçlü hissediyorum, çok güçlü. "Bacaklarını etrafıma sar." Yapmamalıyım. Bu delilik.

"Amy," diye hırlıyor, anında itaat etmediğimde.

Ve o hırıltı, Tanrım, bana bir şeyler yapıyor.

Kötü, günahkâr şeyler.

Andrew, o iyi bir adam değil. Bu konuda hiçbir hayalim yok. Abigail'e ve bana yaptıklarının hiçbir mazereti yok.

Ama beni istiyor ve istenmek çok iyi hissettiriyor.

Bu gergin pozisyonda dizlerim titriyor ve kollarım ağrıyor. Biraz aklım olsaydı, kaçmaya çalışırdım...

Bacaklarımı ona dolamamak. O ana teslim olmamak. Ama siktir et, bu anı *yaşıyorum*.

Yarın ölmüş olabilirim.

Eğer bu dünyadaki son g e c e m s e , en azından güzel ve tehlikeli bir adamın kollarında olacağım.

Ve eğer beni öldürmesi emredilirse... belki sadece belki bunu iki kez düşünür.

Bacaklarımı beline doladım.

Bileklerimi serbest bırakıyor, kolları sırtımda dolanıyor. Elleri kıcımlı kavırıyor ve beni yukarı kaldırıyor. Sonra bizi döndürüyor ve ben onu yakalıyorum.

Beni karanlık koridordan karanlık bir odaya taşıırken ve yumuşak bir şeyin üzerine yatırırken ona yapışıyorum.

Şimdi bir yataktayız, tüm bahisler kapandı gibi görünüyor.

Elleri elbisemi kavıyor, yukarı ve başımın üzerine doğru çekiyor. Ellerim gömleğini kavıyor, beceriksiz parmaklarım gömleği yırtıp açmaya karar vermeden önce bir süre düğmelerini karıştırıyor.

Umarım o gömlek pahalıdır.

Bir kıkırdamayla elleri arkama kayıyor ve sütyenimi çözüyor. Sonra ağzı ağzımı kaplıyor, sütyenimi aşağı itip iri elleriyle göğüslerimi kavrarken öpücüğü aç ve çaresiz.

İnleyerek, yatağa doğru kıvrılarak onu kavıyorum. Kıyafetlerinin geri kalanını çıkarma düşünceleri unutuldu.

Beni sıkıyor, kalın parmakları etrafımı sarıyor. Beni en lezzetli basınçla sıkıştırıyor.

Göbeğim sertçe sıkılırken başımı arkaya atarak haykırıyorum.

Acele etmeden benimle oynuyor. Elleri beni şekillendiriyor, yeniden biçimlendiriyor.

Beni delirtiyor.

Ve tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, meme ucumu ıslak ve sıcak ağzıyla kapatıyor.

"Andrew," diye soluk soluğa emmeye başladığında kollarının arasında eriyorum. Başını bir o yana bir bu yana çevirerek her bir göğsümü yalıyor,

Dudakları, dişleri ve diliyle onlara tapıyordu.

Sonra beni aşağı itmeye başladı.

Uzuvlarım zayıf, kolayca yere düşüyorum, fazla mücadele edemiyorum.

Ağzı göğüslerimden ayrılıyor, karnımdan aşağı ıslak bir yol öpüyor.

Külotumu kalçalarımın altına kaydırdığında ve serin hava ıslak seksime çarptığında, alarmla oturmaya çalışıyorum.

"Amy," diye homurdanıyor ve beni tekrar aşağı itiyor.

Bunu yapmak istediğimi sanıyordum ama şimdi bu noktaya geldiğimize göre o kadar da emin değilim...

Külotum ayak bileklerimin üzerinden kayıyor ve sonra bacaklarımı aralıyor. "Bekle..." Bağırıyorum ama o beni görmezden geliyor.

Beni kalçalarımın altına kavıyor, nefesini kalçamda hissediyorum ve sonra dili kıvrımlarımın arasından kayıyor.

"Tanrım," diye inliyorum, kalçalarım onun ellerinden kurtulmaya çalışıyor.

"Hayır," diye öfkeyle homurdanıyor ve kıvrımlarıma bir darbe daha indiriyor.

"Siktir," diye inliyorum, dili aşığı yukarı kayarken neredeyse onu itiyorum.

Nabzım o kadar sert atıyor ki yıldızları görüyorum.

Sonra ağız klitorisimi tamamen kaplıyor ve kendimi kaybediyorum. Tıpkı göğüslerime yaptığı gibi emerek, ağız klitorisimi çekiyor ve beni orgazmın eşiğine getiriyor.

Sonra ağız gevşiyor.

"Ne?!" Dehşet içinde haykırıyorum ve onun şişmiş, hassas etime karşı kıkırdadığını hissediyorum. "Neden durdun?"

Yataktan kalkıyor, karanlıkta üzerimde beliriyor.

Gözlerimi kırıştıyorum ve ne yazık ki karanlığa alışmaya başlıyorlar. Pencereden onu aydınlatmaya yetecek kadar ışık geliyor.

Pantolonunun kemerini çözmesini ve sonra aşığı itmesini izliyorum. "Boşalmak istiyorsan, sikime boşalman gerekecek."

Boxer külotunu aşığı itiyor ve sonra şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en kalın horoz yukarı doğru yayılıyor.

Yutkunarak ona bakıyorum ve sonra yavaşça geriye doğru sürünmeye başlıyorum. Bir hata yapmışım. Çok *büyük* bir hata.

Eğer o şeyi içime sokmaya çalışırsa beni ikiye bölecek.

Yarım.

Aşığı uzanıp beni ayak bileklerimden tuttu ve aşığı çekti. yatağı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"BEN... BEN..." Kekeliyorum, iyi bir bahane bulmaya çalışıyorum.

"Korkmuyorsun, değil mi Amy?" diye sırtıyor bana.

Aynı anda başımı sallıyorum, ellerim yukarı kalkıyor ve o üstüme inerken göğsüne bastırıyorum.

Üzerimi örtüyor, ağırlığı ağır ve katı.

"Güzel," diyor ellerimi tutarak. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor, neredeyse şefkatle sıkıyor ve sonra başımın üzerinde sabitliyor. "Çünkü seni asla incitmem."

"Bana zarar vermeyecek misin?" Şaşkınlıkla ona göz kırptıyorum. Yavaşça başını sallıyor.

Bunun ne anlamı var?

Onu daha fazla sorgulayamadan eğiliyor ve dudaklarıma ıslak bir öpücük konduruyor.

Parmakları parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor, ağırlığının geri kalanı aşığı iniyor ve beni yatağı sıkıştırıyor.

Bacağı bacaklarımın arasından kayarak beni açıyor. Sonra kalın ve sert bir şey seksime doğru itiyor.

"Bekle," diye mırıldanıyorum ağzına doğru. "Ben doğum kontrol hapı kullanmıyorum..." "Güzel," diye inliyor ve ileri doğru itiyor.

Yavaş yavaş inç inç, kendini içeri sokuyor, beni dolduruyor.

Aman Tanrım.

O kadar büyük ki... Zaten sıırılsıklam olmasaydım beni ikiye bölerdi.

"Siktir, çok darsın," diye homurdanıyor, dibe vuruyor. O kadar doluyum, o kadar bunalmışım ki cevap veremiyorum.

Sesi gergin bir şekilde, "Bakire gibi hissediyorsun," diyor.

Dışarı kaymaya başlıyor ve bu his o kadar keskin, o kadar güçlü ki durması için yalvarmak istiyorum.

Ama sonra tekrar içeri itiyor ve tek yapmak istediğim tekrar yapması için ona yalvarmak.

"Ne kadar oldu Amy?"

Başımı sallıyorum. Şu anda konuşmak istemiyorum, sadece *hissetmek* istiyorum.

Girip çıkıyor, süzülüyor. Beni geriyor. İçimdeki her küçük hassas noktaya dokunuyor.

Ağrıyan zonklamamı bir intikamla yeniden uyandırıyor. "Amy," diye hırılıyor. "Sana bir soru sordum..."

Gittikçe daha derine itiyor, bedenim onun büyüklüğüne uyum sağlamaya başlıyor.

"Ne kadar zamandır," diye homurdanıyor, dişleri alt dudağımı ısıırıyor. "Yıllardır," diye inliyorum. Bu kadarını çıkarabildiğime şaşırdım.

"Kaç yıl?" diye bastırıyor, ileri doğru atılıyor ve kendini klitorisime s ü r t ü y o r .

Ağırlığının altında sıkışıp kaldım, vücudunu beni mutlu bir deliliğin eşiğine getirmek için kullanırken yatağa doğru kıvranıyorum ve kıvranıyorum.

Sonra, tam orgazmıma yaklaşmışken, durdu. "Kaç yıl oldu Amy?"

Serbest kalmak için çaresizce ona sarılıyorum ve haykırıyorum, "Dört ya da beş! Bilmiyorum! Abigail doğmadan önce."

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor ve sanki beni yatağın içine sokmaya çalışıyormuş gibi sikini içime vurmaya başlıyor.

Ve sonra, aniden, serbest bırakılmamın kenarından yuvarlanıyorum ve

milyonlarca parçaya ayrılıyorum.

Parmaklarım onun parmaklarını sıkıyor, onu yakalamak için can atıyorum. Tırnaklarımı tenine batırmak için can atıyorum.

Kaslar kilitleniyor, içim eriyor ve her yerinden fişkırmıyormuşum gibi hissediyorum.

"Oh fuck," diye haykırıyor şaşkınlıkla. "Oh fuck, oh fuck," diye tekrarlıyor, amım spazm geçirip onu sağarken.

Onu içine çekiyor.

Bir an sonra kükrüyor ve içim en lezzetli sıcaklıkla doluyor.

Aletini derine sokarak, verecek bir şeyi kalmayana kadar kendini içime boşaltıyor. Sonra üstüme yığıldı.

Harcadım.

Ağırlığının altında ezildim, hava almak için çırpınmaya başladım. Sıkıntımı hissedince üzerimden yuvarlanarak nefes almam için yer açtı.

Yan yana tavana bakıyor, nefes nefese kalıyoruz.

Orgazmın coşkusu geçmeye başlar. Gerçeklik geri gelir.

Bunu gerçekten yaptım

mı? Ona bir göz attım.

Evet, az önce

yaptım. Hay

sikeyim.

Panikleyerek ayağa fırlamaya başladım ama o bunu tahmin etmiş olmalıydı. Beni yakalayıp kendine çekti ve kollarını bir mengene gibi etrafıma doladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye soruyor h o y r a t ç a , beni yanına hapsederek.

"Odama dönecektim..." "Burası artık
senin odan."

"Ama..."

"Aması yok Amy," diyor, kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Sen seçimini yaptın. Artık benimsin."

ANDREW

Koridorun sert ahşap zeminine sessizce vuran küçük ayak sesleri beni ölü uyumdan uyandırıyor. Bu evde bu tür sesler çıkaracak hiçbir şey yok. Çocuk yok, evcil hayvan yok.

Sonra tekrar, göğsüme sarılan sıcak beden farklı düşünmem için yalvarıyor.

Bacağı benimkine o kadar sıkı sarılmış ki kendimi bir boa yılanı tarafından sarılmış gibi hissediyorum. İpeksi yumuşaklıkta bir bacak bu. Zarif ama altta yatan kaslara sahip bir bacak.

Kahretsin, onun bacağını düşünmek bile sabahki ereksiyonumu çelik bir kütük gibi yukarı kaldırıyor.

Ayaklar merdivenlere doğru giderken kapımın önünden geçiyorlar. Amy kıpırdamıyor, hatta sanki dünyaya küsmüş gibi görünüyor. Bir kadını bir gecede iki kez zorladığımda böyle oluyor.

Bu sabah uyandığımızda üçüncü bir deneme yapmak istedim ama görünüşe göre bu olmayacak.

Başını yavaşça omzumdan kaldırırken, aynı anda bacağını onunkinin altından çekiyorum.

Pencereden gelen şafak ışığı bana onun ne kadar inanılmaz güzel olduğunu görme fırsatı veriyor. Zor bir gece geçirdi, buna şüphe yok, ama burada, makyajı dağılmış, saçları her yerde ve omzunda dün gecedenden kalma küçük bir ısırık iziyle yatağымda uyurken, o muhteşem.

Hay sikeyim. Hayatımda hiç onun kadar çekici bir kadın görmedim. Duş alıp tazelendiğinde ne kadar daha iyi olacağını hayal edebiliyorum.

Kahretsin, bunu düşünmek bile sikimi kaldırıyor. Sonsuza dek böyle kalmadan önce bu puşta gerçekten hakim olmalıyım.

Dün gece her parçası onu almam, kontrolü ele geçirmem için yalvardı. İçimdeki bazı ilkel içgüdüler başını kaldırdı. Omzundaki ısırık küçük bir izdi, ama aynada göreceğini bildiğim bir şeydi. Bunu görmesini istiyorum.

Kahretsin, dünyanın görmesini istiyorum. O artık benim.

Şifonyerden bir kot pantolon ve bir tişört alıp hemen üzerime geçiriyorum ve asi şeytanı bulmak için odadan çıkıyorum.

Geldiği yoldan geri dönerken, merdivenleri çıkarken kendi kendine söylediği bir şarkıya eşlik eden küçük kahverengi başını aşağı yukarı salladığını görüyorum.

"Hey Abigail," diyorum sessizce ona.

Küçük bir nefesle başını kaldırıyor ve ciyak ciyak bağılıyor, "Annem nerede? Johnathan burada mı?"

Beni takip etmesini işaret ederek, "Hayır, dün gece eve gitti ve annen yatak odasında. Nerede olduğunu görmek ister misin?"

Başını sallayarak, onu yatak odama götürürken beni takip ediyor.

Kapıyı sessizce açıp yatağında uyuyan güzele işaret ediyorum.

"Dün gece zor bir gece geçirdi. Bence biraz dinlenmesine izin vermeliyiz."

Abigail'i alt kattaki mutfığa götürüp kahvaltı için masaya oturtuyordum ki küçük dudağı titremeye başladı. Amy'nin küçük bir kopyası gibi görünüyor, tek fark bu küçük kızın gözyaşlarının eşiğinde olması.

Hay sikeyim. Ben gözyaşı

dökmem. "Sorun ne

prezses?"

"Molly'm evde. Dün gece benim yatağında uyuyamadı."

Lanet olsun. Bir peni için, bir pound için sanırım. Annesini benim olarak almak, onu da alacağım anlamına geliyor. Siktir... Kızın bir bebeğe falan ihtiyacı var, o zaman onu alacak.

"Oh, bu oldukça ciddi bir konu, değil mi?"

Başını ciddiyetle sallayarak, "Evde onunla birlikte olmadığımı çok korkuyor ve üzülüyor" diyor.

Lanet olsun, bebeği duymak bile benim için çok büyük bir sorunu gündeme getirdi. İkisi için de burada hiç kıyafetimiz yok ve eğer ikisini de tutmayı planlıyorsam bunu düzeltmem gerekiyor.

Cebimden cep telefonumu çıkarıyorum. Rehberimde gezinirken, bebeği ve kıyafetlerini nasıl alacağımı bulmam gerekiyor.

Küçük prensesime baktığımda, o küçük dudağının yine titrediğini görebiliyorum. Kahretsin, çocuğa çitin benim tarafımda ihtiyacım var. Annesini o kadar çok istiyorum ki bir bebeğin işime engel olmasına izin veremem.

"Yeni bir Molly ister misin?" Soruyorum ve kelimeler ağızımdan çıkarken bile patlamaya hazır duygulardan dolayı gözlerinin biraz camlaştığını görebiliyorum.

"Hayır... o... hayır, Molly'min bana ihtiyacı var."

Başımı sallayarak Johnathan'ın arama düğmesine basıyorum. "O zaman yatmadan önce burada olacağına söz veriyorum. Kulağa hoş geliyor mu prenses?"

Bunun üzerine gözleri parlıyor. "Oh, evet!"

"Beni ne sikime arıyorsun?" Johnathan telefonda yüksek sesle homurdanıyor.

Ocağın üzerindeki saate bakınca biraz erken olduğunu fark ediyorum. "Senin için bir işim mi var?"

"Siktir, bu da ne? Bu Lucifer'dan bir iş mi? Birkaç günlüğüne izinli olmam gerekiyordu."

Kahretsin, bu doğru. Yine de, boktan bir işi halletmek için en çok güvendiğim adamlardan biri.

"Bir pikap için beş büyük."

"Benden ne almamı istiyorsun?" diye soruyor ve kafasının netleşmeye başladığını anlayabiliyorum.

"Sana ihtiyacım var-"

Sözümü bitiremeden sözümü kesti. "Siktir et dostum. Dün gece on sekiz saatlik bir uçuştan indikten yarım saat sonra beni bir işe soktun. Çok yoruldum ve uyumam gerek."

"Altı büyük ve ayağa kalk, pislik. Bu basit bir iş ve eğer ihtiyacım olursa daha yüksek bir güçten görevlendirilmesini isteyebileceğim bir iş."

"Ciddi misin? Siktir, bu iyi olsa iyi olur Andrew."

"Kızların evine gitmeni ve onlar için kıyafet almanı istiyorum. Sonra Abigail'in yatak odasına gitmeni istiyorum, orada küçük bir..."

Johnathan'ın ailem hakkında çok karanlık sözler mırıldandığını duyduğumda sözümü kesiyorum.

Abigail'e gülümseyerek, "Molly tam olarak kim prenses?"

diye soruyorum. "O benim pandam!"

"Yataktan bir Molly Panda ayısı al. Onun kıyafetlerini de al... Başka bir şey var mı Abigail?"

"Pembe şemsiyesini seviyor!" diye kıkırdarken gümüş takımlarını tabağının yanına yerleştirmeye devam ediyor.

Orada öylece otururken küçük bir çizgi film prensesi gibi görünüyor. Büyük mavi gözler, çikolata kahvesi saçlar ve açık tenli.

"Molly'nin pembe şemsiyesini de al."

Ebeveynliğimin mırıltıları boş beyin kapasiteme dönüştü.

"James seni de götürsün ve gözünü dört aç. Dairenin etrafında ciddi bir sıcaklık olacağını düşünüyorum."

Anında mırıldanmayı keser.

"Ne tür bir ısıdan bahsediyoruz?" diye sorarken sesinde bir sırıltı duyabiliyorum.

"Rus türü. Büyük destekçilerinden birini ödünç aldık. Adam Amy'den hoşlanıyordu."

"Hımm, bir hoş geldin partisi beklemeli miyim?"

"Muhtemelen. Ama bunu mümkün olduğunca sessiz yapmanı istiyorum. Eğer herhangi bir engel varsa, onlardan kurtulmalısın. Bunun sessiz olmasını istiyorum, hayalet gibi bir sessizlik."

"Anladım. Onun yerine Peter'ı alacağım, sessiz işlerde daha iyidir. Pislik heriften çok iyi hırsız olur."

"Kulağa hoş geliyor. Yatmadan önce hepsini istiyorum." "Dostum, tam bir korkak gibi konuşuyorsun."

"Siktir git, motorcu çocuk."

Telefonu kapatıyor ve ben konuşmanın benim tarafımın o kadar da sessiz olmadığını ancak arkamı dönüp Abigail'in gözlerini kocaman açtığını gördüğümde anlıyorum.

Bir an birbirimize baktık ve sonra.... şöyle dedi

"Acıktım, Andrew. Dün geceki dondurma çok lezzetliydi; sende var mı?"

Kocaman mavi köpek yavrusu gözlerine gülerek başımı sallıyorum. "Üzgünüm ufaklık, burada dondurma yok. Ama kahvaltı için bir şeylerim var, eğer biraz istersen."

Kahvaltıyı yarılamıştık ki üst katta koşan ayak sesleri duydum. Bir saniye sonra, merdivenlerden indiklerini duydum.

"Annen uyandı," diye duyuruyorum Abigail'e. Amy mutfakta çığlık atarak durduğunda. Gözlerini kocaman açarak hem bana hem de küçük kıza baktı.

"Merhaba anne!" Abigail kıkırdayarak sandalyesinden fırlıyor ve annesine sarılmak için koşuyor.

Kızını sıkıca kucaklayan Amy endişeli gözlerle bana bakıyor. "Siz ikiniz ne yapıyordunuz?"

"Andrew bana krep ve domuz pastırması yaptı! Bir sürü de süt!"

Annesinden uzaklaşan Abigail, Amy'nin elini tutuyor ve onu masamıza çekiyor.

Amy'ye sırtarak onun için hazırladığım tabağı gösteriyorum. "Evet, erken kahvaltımızı kaçırdın. Ama istersen sana da biraz hazırlayabilirim."

Abigail masadan kalkıp sabah çizgi filmlerini izlemek için kanepeye yönelir yönelmez masadaki yerimden kalkıyorum. Amy, Abigail'in oturduğu yerin yakınındaki yerinden kıpırdamamıştı. Aynı anda hem kızgın hem de korkmuş görünüyor.

Onun içindeki mücadeleyi görüyorum ama hayatı için gerçekten korktuğunu da söyleyebilirim. İkisi de olmaya hakkı var ama benimle değil. Ona ya da Abigail'e zarar verecek hiçbir şey yapmam, onlar artık benim.

Masadan kalkıp Amy'ye doğru yürüyorum. Elinden tutuyorum ve o da tereddütle ayağa kalkıyor. Abigail bizi oturma odasından görebiliyor ve sanırım şu anda biraz mahremiyete ihtiyacımız var.

Amy'yi Abigail'in göremeyeceği şekilde mutfaktaki tezgâhın olduğu bölüme götürerek ona bir kez daha bakıyorum. Sadece uzun bir tişörtle çok iyi görünüyor.

"Dün gece yaptığımız şey," diye tıslıyor bana kızgın bir bakışla. "Tamamen faydalandın... Ben... bunu bir daha yapamayız."

Kıs kıs gülerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Dilimi içine soktuğumda söylediğin bu değildi-"

Gözleri kocaman açılıyor ve yüzü kıpkırmızı oluyor. "Sana asla izin vermeyeceğim-"

Onu kalçalarından tutarak vücuduma çektim. Şu anda sütyen giymiyor ve onu kendime bastırdığım anda sert meme uçları göğsüme bastırıyor.

Eğilerek ağzını benimkiyle kapatıyorum ve bizi tezgâha doğru çeviriyorum. Onu kaldırarak tezgâhın üstüne koyuyorum ve kalçalarımı bacaklarının arasına itiyorum.

Kalçalarının arasına girmeme izin vermekte olduğu kadar beni öpmeye de direnmiyor. Yine de durmuyorum; neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. O eski deyiş gibi, dudakları hayır diyor ama gözleri *evet diyor*.

Elleri yavaşça göğsüme vurmayı bıraktı. Boynuma sarılıyor ve ağzı açılıyor. Dili dışarı çıkıyor, önce çekingen, sonra yalayarak benimle buluşuyor.

Kukusunun sıcaklığını kotuma doğru bastırıldığını hissedebiliyorum ve onu hemen şimdi, burada sahiplenme arzumu zar zor dizginleyebiliyorum.

İki şey beni pantolonumun fermuarını açmaktan ve kendimi onun dar amının derinliklerine sokmaktan alıkoyuyor. Arkamda kıkırdayan küçük bir prenses ve aniden çalan telefonum.

Dudaklarımı Amy'ninkilerden çekerek homurdandım. "Kahretsin."

Arkamı döndüğümde, gülen Abigail'e bakıyorum. "Seni yakalayacağım, küçük prenses!"

"Annem onun erkek arkadaşı olmadığını söyledi ama öylesin!

Öylesin!" "Oh Tanrım..." Amy'nin arkamdan mırıldandığını duydum.

Cebimden telefonumu çıkarıp aşağı baktım. Hay sikeyim.

Bağlantıyı iterek Amy'ye bakıyorum. "Buna bakmalıyım bebeğim, ama geri döneceğim."

Lucifer kısık bir sesle, "Lütfen bana artık bebeğim demediğini söyle, Andrew," diyor.

"Hayır efendim, o başka biri olabilir," diyorum.

"Güzel. Gerçi dün gece ilgilenmen için seni görevlendirdiğim genç bayanı arıyorsan, bebeğim..." diye devam ediyor ve ses tonunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Çünkü şu anda yabancı sulardayım. Daha önce hiç böyle bir pozisyonda bulunmamıştım ve Amy'nin benim olduğunu iddia etmemi nasıl karşılayacağını gerçekten bilmiyorum.

Lucifer'e karşı dürüst olmak her zaman en iyi yoldur. "Evet efendim, ben Ben."

Çok uzun, hamile bir duraklama var. İki dakikalık sessizlik gibi. Hayır. nefes almıyor, mırıldanmıyor, hiçbir şey yapmıyor. İçimden bir şeyler söylemek geliyor ama sükunetimi koruyorum.

Şimdi söylediğim her şey bahane gibi geliyor.

Amy'ye bakıyorum ve kiminle konuştuğumu bildiğini söyleyebilirim. Vücudu kaskatı kesilmiş ve daha önce kızaran teni bembeyaz olmuş.

Telefonu ağzımdan çekerek onu ensesinden tutuyorum. Dudaklarımı kulağının hemen yanına iterek sessizce mırıldandım, "Benim."

Tezgâhtan sessizce inmeden önce iki kez benden telefona baktı. "Ben gidip Abigail'le biraz oynayacağım. Seni biraz yalnız bırakayım."

Başımı sallayarak Lucifer'in nihayet konuşmasını bekliyorum. "Bu tür komplikasyonlar, bu tür baş ağrıları olmadan da yaşayabileceğimi biliyorsun."

Gülerek, "Hayat senin için eğlenceli değil Lucifer, bu tür şeyler olmadan. Sıkıntıdan patlarsın."

"Bu ne kadar ciddi, Andrew?"

"Ne kadar ciddiydın?" Lily'nin adını söylememe gerek yok; o neden bahsettiğimi biliyor.

"Pekâlâ. Ama bir ara zamanlaman hakkında konuşmamız gerek." "Muhtemelen... Yine de bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Muhtemelen," diye iç geçiriyor. "Bu yüzden mi Johnathan'ı en son seyahati hakkında rapor almak için aradığımda Peter'la birlikte sizin için bir iş üzerinde olduğunu öğrendim?"

"Evet, kızlarımın bazı kişisel varlıklarına ve Panda Molly'ye ihtiyaçları var."

"Panda Molly nedir?" "Abigail'in panda ayısı."

"Lütfen bana Johnathan'ın onu tutarken fotoğrafını çekeceğini söyle."

"Sanki kendimi durdurabilirmişim gibi."

"Kulağa hoş geliyor. Umarım bu işi basit tutacaktır. Ruslar şimdiye kadar Ivan'a ne olduğu hakkında bir fikir edinmiş olmalı. Ama dev bir kartvizit bırakmak istemiyorum."

"Hızlı bir yakalama olacak. Bence bu aynı zamanda bize onun yerini kimin izlediğini ve işleri ne kadar ileri götürmek istediklerini öğrenme şansı verecek. Şu anda dikkatli olmalılar, tam savunmaya geçerken görülemezler. Ivan'ın kaçırılmasından başka bir şey bilinmiyor ve neden bizi suçlasınlar ki... Biz onların *dostuyuz, değil mi?*"

"Kulağa hoş geliyor, beni her şeyden haberdar et." "Yapacağım."

"Daha rahat olmaları için ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Hayır, sanırım şimdilik böyle iyiyiz. Yarın onları kıyafet ve oyuncak alışverişine götüreceğim. Kendilerini evlerinde hissetmelerini istiyorum."

"Hmm. Neden yarın akşam kızlarınızla birlikte akşam yemeği için yerleşkeye gelmiyorsunuz? Eşler birbirlerini tanırken sohbet edebiliriz."

Lanet olsun. GörünüŖe göre Amy ve ben Ŗeytanın ta kendisi tarafından evlendirildik.

Kahretsin, hazır bir aile mi edindim? Sanırım aldım. Sanki onu zaten benim olarak kabul etmemiŖtim... Bu sadece onu gerçek yapıyor.

"Evet, efendim. Orada görüşürüz."

Aramayı sonlandırıp telefonu tezgâhın üzerine bıraktım. Umduğumdan daha iyi gitti.

Oturma odasına doğru dönerek prensesimi ve artık benim olan kadını aramaya koyuluyorum.

8
AMY

Tanrı yardımcım olsun, Abigail ve beni bu karmaşadan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Bizi bu deli adamdan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

Özellikle de şimdi bana "*benim*" diyorsa.

Bununla ne demek istiyor? Kanepede Abigail'in yanına otururken merak ediyorum.

Sanki bu kavramın beni rahatlatacağını düşünmüş gibi bana mutfakta "*benim*" dedi, ama tek yaptığı beni korkuyla doldurmak oldu.

Bizi tutmak niyetinde mi? Evcil hayvanmışız gibi mi? Gerçekten bundan kurtulabileceğini mi düşünüyor?

Siktir, muhtemelen yapabilir.

Onunla bir kez yattım diye... tamam, iki kez, bu adamdan hoşlandığımı anlamına gelmez. Sadece o anın sıcaklığıyla yapılmış bir hataydı. Mutfakta olanlara rağmen tekrarlamaya niyetim olmayan bir hata.

Tek yapmam gereken ondan uzak durmak. Bana dokunmasına izin vermemek. Ona dokunmaktan kaçınmak.

Ama ne zamana kadar?

Neden, lanet olsun?

Neden o bana her dokunduğunda bedenim bana düşman oluyor? Neden şimdi bile onun öpücüğünün hatırasıyla ürperiyorum? Neden onun dokunuşu Ivan'ınki gibi soğuk ve iğrenç hissettirmiyor? Onu farklı kılan ne?

En azından Ivan'ı tanıyordum, onu tahmin edebiliyordum. Andrew tam bir joker. Bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok.

Abigail şovunu izlerken gülümsüyor ve yanımda zıplıyor ve bununla ilgili bir şey bende histerik bir hayal kırıklığı içinde çılgılık atma isteği uyandırıyor. Şimdiden bu çılgınlığa adapte olmaya başladı. Olan biten şeyler muhtemelen ona normal gelmeye başlamıştır bile.

Onu buradan çıkarmalıyım.

Ön kapıya doğru bakıyorum. Üzerimde sadece bir tişört var ve kolyemiz, paramız ya da takas edebileceğimiz herhangi bir şeyimiz yok ama...

Siktir et, kaçmalıyız. Her şey burada kalmaktan iyidir.

Ayağa kalkıyorum ve Andrew mutfaktan çıkıyor.

Şansım bu kadar kötü olamaz, olamaz...

Sanki ne düşündüğümü tam olarak anlayabiliyor ve bundan eğleniyormuş gibi, bana bakarken dudakları bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Bir yere mi gidiyorsun Amy?" diye soruyor.

Göz ucuyla Abigail'in dikkatini televizyondan ayırıp bana baktığını görüyorum.

"Aslında..." Yüzündeki sırıtışın kaybolduğunu görmek için sesimi yükseltiyorum. "Bunu aklından bile geçirme," diye uyarıyor, tehditkâr bir adım atarak

Be

n. Kızımın önünde beni incitir miydi?

Uzun bir süre onun karanlık gözlerine baktım ve evet, evet yapardı.

Aramızda her ne varsa, bunun beni koruduğunu sanmıyorum. Hayır, olsa o l s a durumumu daha da kötüleştirir.

Ben aptal değilim, burada tüm gücün onda olduğunu biliyorum.

Bana istediği her şeyi yapabilir, peki onu kim durduracak? Ben mi?

Abigail mi?

"Amy..." diyor, bana doğru bir adım daha atarak.

Yaklaştığını düşünmek bile beni paniğe sürüklemeye yetiyor. Yaklaşırsa ne olacağını bilmiyorum ama iyi olmayacağını biliyorum. Bana zarar vereceğinden korktuğum için değil. Hayır, daha kötü bir şey yapmasından korkuyorum... beni tekrar öpmesinden. Buna katlanmaktansa boyun eğmeyi tercih ederim.

Onu uzak tutmak için kafa karıştırıcı bir cazibe yerine aşağılanmayı tercih ederim.

En azından şimdilik.

İç çekerek gözlerimi kaçırıyorum ve tekrar kanepeye uzanıyorum.

Andrew rahatlar gibi olur, gerginliği geçer. Omuzları düşer ve boynunu kırar.

Uzun bir süre bana bakıyor, aramızdaki hava çatırdıyor, sonra yemek masasına doğru yürüyor.

"Aç mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Midem o kadar bulanıyor ki yemek düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Yemek yemelisin," diyor ve bana dikkatle bakıyor.

Ne söylemeye çalıştığını anlamam bir anımı alıyor. Karnıma baktığını fark ettiğimde, yüzüm utançtan yanıyor. Ciddi ciddi bunu ima ediyor olamaz... Aman Tanrım, ediyor... Hamile olabileceğimi ima ediyor.

Ben bile

yapamam.

Hayır.

Tabii ki

hayır.

Aman

Tanrım.

Ama belki de öyleyimdir.

Beynim kabul edilebilir çılgınlık sınırına ulaştığı için k a p a n ı y o r .

Sonraki birkaç dakika boyunca, Abigail'in yanımda zıplayıp durduğunu ve bir çizgi film prensesi ile birlikte şarkı söylediğini hayal meyal fark ediyorum.

Hamile olabilirim. Hamile olabilirim.

Mutfakta Andrew kahvaltıdan kalan dağınıklığı temizliyor.

Eğer öyleysem, o zaman ne olacak?

Düşüncelerim beni öyle felç etti ki, şaşkın bir sessizlik içinde kanepede oturuyorum. Durumumun daha da kötüye gidebileceğini düşünmüyordum, ama şimdi olabileceği kadar kötü.

Andrew temizliğini bitirip neredeyse üzerime çıkana kadar tekrar hareket edebileceğimi hissetmedim. Tüm kaslarım gerildi ve kaçmaya hazırlandım.

Kanepeye çöküyor ve ben ayağa kalkmaya çalışırken kolunu bana doluyor.

Pazuları geriliyor, kolu beni kendisine yaklaştırmak için etrafımda sıkıyor. İtmeye çalışıyorum. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Ama uzaklaşma isteğim onu daha da kararlı hale getiriyor.

Bu tatbikatı biliyorum, bunu dün gece de yaptık ama kendimi durduramıyorum. Ben ona karşı koydukça o daha da sıkıyor.

Beni yanına hapsediyor, kolu omzuma dolanıyor ve ağır eli kolumun üzerine geliyor.

Abigail bize bakıyor ve adam ona sırtıyor.

Benim dehşetime rağmen, o da ona gülümsüyor.

Derin bir nefes alıyorum, tutuyorum ve ona kadar sayıyorum. Eğer gevşersem, belki sonunda kaçmama yetecek kadar gevşeyecektir.

Tuttuğum nefesi dışarı veriyorum ve boşluğa bakmaktan yorulduğum için ona iyice bakıyorum, kendimi ona alıştıırıyorum. Ne de olsa düşmanını tanımak her zaman iyidir.

Dün gece, karanlıkta, onu çok yakından tanımama rağmen göremedim.

Gün ışığında, daha da büyük görünüyor, eğer bu mümkünse. Çok yakınımda olduğu, neredeyse enseme soluduğu için olmalı.

Kolumun üzerindeki kocaman ele bakıyorum ve parmak eklemlerindeki yara izlerine dikkat ediyorum. Elleriyle kaç erkeğe vurduğunu merak ediyorum. Kaç kadına? Kaç çocuğa?

Bu düşünceyle ürpererek bakışlarımı kaçırıyorum ama bakışlarım onun kucağına düşüyor. Bu konuda ne kadar büyük olduğunu hatırlatmasına kesinlikle ihtiyacım yok.

Yüzüne düşene kadar gözlerimi yukarı sürüklüyorum.

Nefesimi kesen karanlık, aç bir yoğunlukla bana bakıyor.

Neden bana öyle bakıyor?

Ve neden koca kafası daha da büyüyor?

Çünkü yüzünü eğip öpmek için yaklaşıyor.

Arkama yaslanarak, "Eğer bizi bu evde tıklı tutacaksan, Abigail'in yapacak daha çok şeye ihtiyacı olacak. Bütün gün çizgi film izlemek onun için iyi değil."

Kaşlarını çatıyor, dudaklarımdan bir nefes uzakta duraklıyor, mahcup görünüyor. "Bunun daha ne kadar sürmesini istediğini bilmiyorum," diye devam ediyorum, şimdi

dikkatini çektiğimi fark ettim. "Ama temiz kıyafetlere ve tüm banyo malzemelerimize de ihtiyacımız olacak."

Başını sallıyor, gözleri dudaklarıma kilitleniyor ve mırıldanıyor: "Zaten hallediliyor."

"Öyle mi?" Biraz şaşkınlıkla soruyorum, bu cevabı beklemiyordum. "Ne şekilde?" Daha temkinli bir şekilde üsteliyorum.

Bizi serbest bırakmaya niyetli olduğu için mi ilgileniliyor? Yoksa zaten sahip olduklarımızdan daha fazlasına ihtiyaç duyacak kadar uzun süre hayatta kalmamızı beklemediği için mi?

"Johnathan getiriyor..." diye söze başlıyor, ancak kapının yüksek sesle çalınmasıyla sözü kesiliyor. "Şeytana bak," diye mırıldanıyor ve pişmanlık dolu bir ifadeyle kolunu omuzlarımdan çözüyor.

Beni tutuşu gevşer gevşemez, ondan uzaklaşıyorum. O ayağa kalkıyor ve ben de bu kesinti için minnettar bir şekilde koltuk minderlerine gömülüyorum.

Gerçekten, onun yanında oturmak bile tehlikeliydi. Her an Abigail'in önünde beni öpmeye başlayacağından ve ona karşı koyamayacağımdan korkuyordum.

Ön kapının yarısına gelene kadar yarı çıplak olduğumu fark etmedim. Kanepe yastıklarından birini kapıp dizlerimi yukarı çekiyorum ve pantolonsuzluğumu gizlemek için ona sarılıyorum.

"Johnathan," diyor Andrew soğukkanlılıkla ve geri çekilerek diğer adama içeri girmesi için yer açıyor.

Johnathan içeri giriyor ve homurdanarak elindeki kutuyu büyük bir gürültüyle yere bırakıyor.

"Sen mi getirdin?" Johnathan doğrulur ve ona pis bir bakış atarken Andrew biraz sabırsız bir sesle sorar.

"Johnny!" Abigail yanımdan ciyak ciyak bağılıyor ve sonra ayağa fırlayıp ona doğru koşuyor.

"Abigail, hayır!" Sesleniyorum, fırlıyorum ama artık çok geç. Çoktan kendini adamın üzerine atmış, bacak dediği ağaç gövdelerine sarılmıştı.

"Merhaba," diye homurdanıyor Johnathan ve inanılmaz derecede rahatsız görünerek başını okşuyor.

Andrew'a doğru sıkıntılı bir bakış fırlatır, şüphesiz Andrew'un ona yardım edeceğini ummaktadır, ancak Andrew sadece sırttır ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak arkasına yaslanır.

"Herhangi bir sorun var mıydı?" Andrew soruyor.

"Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil," diye homurdanan Johnathan, Abigail'in küçük parmaklarını onun üzerinden çekmeye çalışıyor.

Bunu komik bulmamalıyım, gerçekten bulmamalıyım, ama belki de sonunda kırıldım. Kahkahalar boğazımda düğümleniyor ve serbest bırakmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Muhtemelen Abigail'i adamın üstünden çekip almalıyım, ama içimdeki küçük, şeytani bir parça onu bu kadar rahatsız ettiği için mutlu. Andrew gibi bir adamla çalışıyorsa, eminim bunu hak ediyordur.

"Peki, orada öylece duracak mısın yoksa bana yardım edecek misin?" Abigail gününün nasıl geçtiği hakkında gevezelik etmeye başladığında Johnathan Andrew'a sorar

Onu çok özlemişti.

Birden Andrew'un telefonu çalmaya başlar ve sırtışı düpedüz hınzır bir sırtışa dönüşür. "Elbette..." der ve telefonunu kaldırır. "Ama önce buna bakmalıyım."

ANDREW

"Andrew, oğlum, beni görmeye gelmeyeli çok uzun zaman oldu."

Hattaki adam neşeli görünmeye çalışıyor ama sesinde tam olarak çıkaramadığım bir şey duyuyorum

"Baba, beni aramayalı çok uzun zaman oldu." "Bu muhtemelen doğru."

Johnathan'a kutuları bensiz getirmesini işaret ediyorum. Telefonu açtığımdan beri beni izliyor ve ondan uzaklaşmaya başladığımda bana uzattığı parmak, telefonum çaldığı için benim kadar mutlu olmadığını gösteriyor.

Mutfağına girip, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Sanırım günah çıkartmaya geri dönmenin tam zamanı evlat."

"Ne kadar erken düşünüyorsun?" Amy'nin Abigail'in Johnathan'ın üzerine atlamasını engellediğı oturma odasına dönüp bakarken soruyorum.

"Buraya ne zaman gelebilirsin?"

diye sorar. "Bir saat içinde."

"Sonra görüşürüz evlat. Yine de haberlerini unutma," diyor telefonu kapatmadan önce.

Tabii ki günahlarımı duymak ve bunun için para almak istiyor.

Oturma odamdaki gruba doğru dönerek Johnathan'a gülümsüyorum.

"Berbat görünüyorsun dostum. Sanki bir haftadır uyumamış gibisin."

Bana ters ters bakarak, "Biliyorsun yapmadım. Bundan sonra bir şişe tekila alacağım ve kendimi unutana kadar içeceğim."

"Bu akşam için çok yüce hedeflerin var, dostum." "Ne demek yüce?"

"Biraz burada takılman gerektiğini düşünüyordum. Ayaklarının yükünü hafifletirsin."

"Yüce" derken neyi kastediyorsun Andrew? Ve ben daha çok... Neden burada kalmak isteyeyim ki? Hayır. Kesinlikle hayır."

İkimize de kaşlarını çatarak bakan Amy'nin Johnathan'ın burada kalmasına en az onun kadar istekli olmadığını görebiliyorum.

"Biraz kiliseye gitmem gerekiyor. Peder Coss'un benim gülen yüzümü görmesi gerek," diyorum Johnathan'a.

Kapıya doğru dönerken "Siktir," diye inliyor.

"Hey, dil!" Amy bağılıyor ve sonra bana dönüyor. "Gitmek zorundayım da ne demek? Kilise senin için mi?!"

Başımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Arkamdan merdivenleri tepinerek çıktığını ve beni yatak odamıza kadar takip ettiğini hissedebiliyorum.

"Bizi burada onunla bırakamazsın!"

Başımı tekrar ona çevirerek, "Onun yanında da benim yanımda olduğun kadar güvendesin," diyorum.

Mecbur olmasam onu ya da Abigail'i bırakmamayı tercih ederdim. Ama böyle bir seçeneğim yok, iş iştir.

Peder Coss çağırdığında gitmek genellikle iyi bir fıkirdir. Bazı yönleriyle Simon'a benziyor, yaşlı adamın her yerde parmakları ve kulakları var. Günah çıkarmak için çağırdığında gidersiniz.

Yatak odasındaki dolaba girip kıyafetlerimi çıkarmaya başladım.

Abigail'in heyecanla çığlık attığını duyduğumda bir an duraksıyorum ve ardından Johnathan, "Ayak parmaklarıma dikkat et, seni küçük cin!" diye bağılıyor.

Amy beni sorgulamakla aşağıda neler olduğunu öğrenmek arasında kalmış görünüyor. "Neden bizi *onunla* bırakıyorsun? Takım elbisenin içine tıklmış bir gorile benziyor."

Gülüyorum, aynı fikirdeyim. "Evet, öyle."

Kot pantolonumu ve boxerımı tek hamlede indirdiğimde bana saldırmak üzereydi. Arkamdan gelen küçük nefesi dudaklarıma bir sırtış getirdi.

Doğrulup ona dönüyorum. Sikim şu anda yumuşak ama gözleri orada takılı kaldı. Yanakları parlak kırmızıya dönüyor.

"Ne... Nerede... Ne yapıyorsun?"

Yükselişin ipucunu hissederek kasık kaslarımı ona doğru esnetiyorum. Sikim sallanıyor ve o da gözlerini kaldırıp yüzüme bakıyor. "Sen ne yapıyorsun böyle?"

"Giyiniyorum. Dediğim gibi, kiliseye gitmem gerekiyor." "Ama... Bu ne anlama geliyor?"

Çekmecedan bir pantolon çıkarıp önce bir bacağını sonra diğerini giyiyorum. "Bir adamla bir şey konuşmam gerekiyor."

İç çamaşırı giyme zahmetine girmeden önce atletimi, sonra da gömleğimi giydiğimde sikim hâlâ dışarıda sallanıyordu. Gömlekleri içine sokarken, Amy gözlerini tekrar sikimden ayırmak zorunda kaldı.

"Ona bakmaya devam edersen seni ısırmasına izin verebilirim."

Gözlerini devirerek, "Bak, Johnathan konusunda rahat değilim. Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor."

Çoraplarım ve ayakkabılarımla yanından geçerken, "Bak Amy, en fazla birkaç saat sürer. İyi bir kız ol ve iyi olacaksın."

Bu sözler onu susturuyor. Henüz hayatını kabullenemediğini biliyorum. Her şeyin tamamen değiştiğinin ve tamamen yeni bir dünyada olduğunun farkına varmadı. Onu güvende tutacak kuralların olduğu bir dünya. Ama hayatının tehlikede olduğunu ve Abigail'in de öyle olduğunu bilmesi gerekiyor.

Her ikisini de tehlikeye atacak aptalca bir şey yapmasına izin veremem. "Amy, iyi bir kız ol. Seni ve küçük prensesimizi güvende tutacağım. "Amy iyi bir kız ol.

Kapımın dışındaki dünya artık senin için güvenli bir yer değil. Ben aksini söyleyene kadar akıllıca olanı yapmalı ve beni dinlemelisin."

Abigail'den bahsettiğimde gözleri irileşiyor, ağzı balık gibi açılıyor. "O *bizim* değil, bizi bu şekilde alıp kendinin yapamazsın" dediğinde tüm bu güvenlik meselesini anladığını sanmıyorum.

Başımı sallayarak yataktan kalktım. Kiliseye gitmeye hazırım. Onları bu kadar erken yalnız bırakmak istemiyorum ama hayat yapmak istemediğin şeyleri yapmaktan ibaret.

Ona doğru ilerleyerek, benimle mücadele etmeye fırsat bulamadan kollarımı beline doluyorum. Eğilip ağzını öpüyorum. Bu sefer nazıkçe değil, mutfaktaki gibi.

Hayır, onu dün gece karanlıkta öptüğüm gibi öpeceğim.

Ondan boyun eğmesini istemiyorum; hakkım olanı alıyorum.

O benim ve boyun eğecek.

Dudaklarım onunkilerle birleşiyor ve o şimdi bile benimle savaşıyor. Kolayca pes etseydi bu kadar mutlu olur muydum emin değilim. Neyse ki vermiyor.

Elleri beni itmek için göğsüme geliyor ama ben devam ediyorum. Ellerim belini kabaca yükselen sikime doğru çekiyor. Sert eti pantolonuma ve karnına doğru itiyor.

İstediğim şekilde cevap vermesini sağlamak dakikalar değil, dakikalar alıyor. İlk başta, bunu geçici bir şekilde yapıyor, sanki bu işi bitirmenin bir yoluymuş gibi.

Onu kapıya doğru bastırıp kaldırdığımda, sikim amına doğru bastırıp sertçe ona süründüğünde, istediğim tepkiyi hissetmeye başlıyorum.

Dudaklarından çekilirken nefes nefese kalıyorum, boynuna yapışmak için başımı yana çeviriyorum. Morluk bırakmıyorum. Hayır, hızlı ve sert bir ısırık atıyorum ve onun ciyaklaması istediğimi aldığımı bilmem için gereken tek onay.

"Beni neden ısırдын!?" diye homurdanıyor, nefesi benimki kadar kesik kesik.

"Benim olanı işaretlemek."

Onu yere bırakıp yatak odasından çıkarken deli bir adammışım gibi bana bakmasına izin veriyorum.

Johnathan'ı cipinden son kutuyu indirirken durdurup, "Dairede ne tür bir sorunla karşılaştın?" diye soruyorum.

"Beş adam gözetim altında. Bunlardan ikisi tekrar sorun olmayacak. Rusların evini izlemek için kullanabilecekleri en iyi adamlar değillerdi, bu yüzden herhangi bir sorun yaşamadık. Çıkış çok kolay oldu ve hiç takipçimiz yoktu. Yine de düşündüğümüz gibiydi. Onu izliyorlardı ve geri gelmesini bekliyorlardı. Kapı kaçacakları şeyler hazırды."

Başımı sallayarak, "Tamam, birkaç saat içinde döneceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da bir sorun çıkarsa bana ulaşın. Başka bir şey olursa döndüğümde bana haber verin. Yine de gözünü dört aç. Rusların bu işe karışmasından hiç hoşlanmıyorum."

"Sen de ben de, kardeşim."

Benimle yumruk tokuşturarak arabama doğru gidiyorum.

Peder Coss'un kilisesinin otoparkında otururken telefonumdan Simon'ın numarasını tuşluyorum. Kendisi bizim istihbarat şefimiz sayılır.

"Andrew."

"Simon, Peder Coss'tan bir telefon aldım. Günah çıkarmak için gelmemi istiyor."

"İlginç. Nedenine dair herhangi bir işaret verdi mi?"

"Hayır, ama bir an önce olmasını istiyordu," diyorum.

"Anlaşıldı, işin bitince beni ara."

Telefonu kapattıktan sonra kapıyı açıyorum ve şiddetli bir yağmur ve rüzgârla karşılaşıyorum. Lanet olsun, soğuk bir gece olacak.

Girdiğim kilise şu büyük, eski kale görünümlü kiliselerden biri. Garden City'nin kuruluşundan beri burada ve o zamandan beri de hiç değişmemiş. Kilisenin ve otoparkının etrafında modern binalar, büyük cam görünümlü devler var. Ama bu kilisenin heybetli görünümünü geçemiyorlar.

Geniş çift kapıdan geçerek girişteki yağmuru silkeliyorum. Sıra sıra dizilmiş sıralara baktığımda, her kesimden insanın oturmuş ya da diz çökmüş dua ettiğini görüyorum.

Peder Coss ön tarafta, birkaç yaşlı kadınla konuşuyor. Beni fark ettiğinde hafifçe başını sallıyor.

Sol tarafa doğru ilerleyerek, doğruca günah çıkarma kabinine gidip yaşlı adamı bekliyorum. Bir rahibin sahip olacağını düşündüğünüz nazik bakışa değil, eski bir talim çavuşuna benziyor.

Kabine oturup perdeyi kapatmak için öne doğru eğildim.

Bir keresinde Lucifer'e iyi babanın bu 'günah çıkarma' zamanlarında ona ne hakkında konuştuğunu sordum.

"Ben ona gitmiyorum, o benimle konuşmaya geliyor" dediğinde bana bakışını unutamıyorum. O benimle konuşmaya geliyor."

Yaşlı adam bölmenin diğer tarafından içeri girdiğinde, "Baba" diyorum.

"Seni tekrar kilisede görmek güzel. Bir süredir buralarda değildin. Nerede olduğunu unutmuş olabileceğini düşündüm."

"Ha!" diye kıkırdıyorum. Bizim için sahip olduğu bilgiler olmasaydı, bu kutulardan birinin içinde ölü olarak yakalanmayacağımı biliyor.

"Gülmek seni sadece Tanrı'dan uzaklaştırır Andrew," diyor yorgun bir sesle.

"Yaşlı adam tarafından çoktan unutulduğuma eminim. Şimdi onun gözüne girmenin bir anlamı yok."

"Andrew, sana daha önce de söyledim..."

"Baba, retoriği atlayalım." Kutunun arkasındaki küçük panele uzanarak para dolu zarfı ona doğru itiyorum.

"Nasıl isterseniz, ama eğer konuşmak isterseniz... Neyse, bakalım bana ne getirmişsiniz."

Parayı sayarken çıkardığı sesler beni gülmekten kırıp geçiriyor ama bunu yaparsam daha fazla ödemek zorunda kalacağımı tecrübelerimden biliyorum.

Çenemi kapalı tutarak bitirmesini bekledim.

"Bugünün gençlerinin kiliseyle ilgilendiğini görmek bu yaşlı rahibi mutlu ediyor," diyor ve sonra sessizce bana mırıldanıyor. "Siz çocuklar bir süredir şehirde bazı dalgalar yaratıyorsunuz. Olayların durulmasına izin verme şansınız var mı?"

"Yakında, sanırım, ama hâlâ halletmemiz gereken işler var."

"Daha kaç ceset için son duamı edeceğim... O tatmin olmadan önce?" diye soruyor aynı yorgun ses tonuyla.

Eskiden sesi bu kadar yorgun ve bitkin çıkmazdı ama sanırım Garden City gibi bir şehirde yaşamaktan yorulmaya başladı. Burası seni ya yapar ya da çiğneyip tükürür.

"Eğer o cevabı alsaydım, Peder, burada olmazdık. O... mutlu değil ve onu kızdırdığınızda cehenneme giden uzun bir yol var."

Lucifer'den bahsediyoruz tabii ki, patronum. Adam bu şehirdeki gerçek güç, bu yüzden biri onunla uğraştığında herkes için kötü bir gün olur.

Bölmeden baktığımda Peder Coss'un haç işareti yaptığını görüyorum.

"Büyük bir şeyler döndüğüne dair haberler var Andrew. Ama senin tarafında değil. Yakuza'nın ölümü tüm şehirde işleri istikrarsız hale getirdi. Orada bir boşluk oluştu ve Ruslar bu boşluğu dolduruyor gibi görünüyor.

"Büyük olay nedir?" Ben soruyorum.

"Sorun da bu Andrew, neler olduğuna dair hiçbir fısıltı yok. Sadece büyük insanların buraya taşındığına dair fısıltılar var. Karanlık isimleri olan sert adamlar. Rusların eşleri ve metresleri de gruplarının en tepesindekiler dışında herkes gibi karanlıkta. Normalde bunu size aktarır ve burada huzurumu korurdum. Ama..."

Sözünü bitirmiyor ve çok uzun zamandır ilk kez ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Sanki kafamın arkasında bir keskin nişancının nişangâhı varmış gibi hissediyorum. Eğer bu kilise şehrimizdeki tüm çeteler, gruplar ve mafya tarafından tarafsız hale getirilmemiş olsaydı, silahımı çıkarmış bir şekilde yere düşer ve bu binadan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmaya çalışırdım.

"Siktir," diye homurdanıyorum kendi kendime.

Normalde Tanrı'nın evinde böyle bir dil kullandığım için yaşlı rahip tarafından azarlanırdım ama o sadece iç geçirdi.

"Bunun için ölü sayısı çok yüksek olabilir Andrew. Lucifer ve Örümcek'e ulaşmanı istiyorum. Onları uyarmalısın.

Şehirle barışmanın bir yolunu bulmalıyız. Her ne olacaksa kan dökülmesinden sağ çıkabileceğimizden emin değilim."

Peder Coss sıralardan kalkıyor ve ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan günah çıkarma kabinini terk ediyor.

Bir süre orada oturarak düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım. Şu anda bizim bilgi alanımızın dışında şeyler oluyor. Başımıza bir ton bela açabilecek büyük şeyler.

Başımı sallayarak ayağa kalktım.

Dışarıda, arabamın güvenliğinde, yağmur sert dalgalar halinde yağmaya başladı. Rüzgâr bir o yana bir bu yana esiyor. Eğer hava durumu şehrin kıpırdanışlarıyla eşleşiyorsa, boka batmış olabiliriz.

Yanlamasına sik beni.

Simon'ı ararken, o cevap vermeden önceki dakikalarda düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum.

"Andrew, ne hakkında konuşmak istiyordu?"

"Kahretsin Simon, mesele de bu. Fısıltılar dışında konuşacak bir şey yok. Yaşlı adamı dehşete düşüren fısıltılar."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Korkuyor. Rusya cephesinde büyük bir şeyler olduğunu söylüyor ama ne olduğunu bilmiyor. Kimse bu konuda konuşmuyor. Görünüşe göre sadece üst düzeydekiler bir şeyler biliyor ve onların da ağzı sıkı. Metresler bile konuşmuyor. Yine de söylediği bir şey var... Şehre gerçekten kötü şöhretli bazı adamların geldiğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama ağır toplar ya da herhangi bir şey olabilir."

Telefonda uzun bir sessizlik var ve ben onu sadece kendi sessizliğimle doldurabiliyorum. Dışarıdaki dünya bir şimşek çakmasıyla geceden gündüze geçerken yağmurun ön camıma inişini izliyorum.

"Bizim de elimizdeki rapor bu. Lucifer yarın akşam yemeğine gelmeni istiyor, ben de orada olacağım. O zaman daha fazla konuşuruz."

"Pekâlâ. Bazı bağlantılarımı kontrol edeceğim. Bakalım bir şeyler bulabilecek miyim. İyi geceler, Simon."

"Sen de öyle."

Yine de hemen yola çıkmadım. Beynim şu anda çok hızlı çalışıyor. Küçük bağlantılar kurulmaya çalışılıyor ama resmi doğru ayarlayamıyorum. Dışarıda bir şeyler olmaya hazırlanıyor ve bu her neyse... Büyük.

Garaja girdiğimde ^{saat} ona yaklaşıyordu. Ev dışarıdan sakın görünüyor, sadece birkaç ışık yanıyor. İçeri girdiğimde Johnathan kanepede oturmuş yerel haberleri izliyordu.

Amy ve Abigail ortalıkta yok.

Mutfakta pizza kokusu alınca, içeri girmeden önce kutunun peşine düştüm.

Onu.

"Yaşlı adam nasıl?" Johnathan soruyor.

Omuzlarımı silkerek, "Çok endişeliyim. Bir şeyler oluyor ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Her ne oluyorsa büyük bir şey, Ruslar bir şeyler planlıyor."

"Siktir git," diye homurdanıyor başı geriye düşerken. "Bir bok fırtınasından buna daha yeni döndüm."

Başımı sallayarak, "Eve git ve biraz dinlen. Ama bana bir iyilik yap, şehirdeki arkadaşlarına ulaş. Sıra dışı bir şey duyup duymadığınıza bakın, kulağa biraz garip gelen bir şey."

Bir süre bana baktıktan sonra, "Olur. Seni yarın ararım."

Evden çıktığını duyduğumda pizza dilimimi bitirdim. Bir dakika sonra cipi çalıştı.

Işıkları kapatıp kapıyı kilitledikten sonra üst kattaki yatak odasına çıkıyorum. Odaya baktığımda, orada olması gereken tek kişinin eksik olduğunu görüyorum.

Abigail'in odasına doğru yürürken içeri baktım ve Amy'nin yatağa kıvrılmış olduğunu gördüm. Odaya girip kollarımı Amy'nin bacaklarının altından ve sırtından geçirerek onu yataktan kaldırıyorum.

İlk başta kendini kollarıma sıkıca çekiyor, başını göğsüme gömüyor. Kocaman gözlerle başını kaldırana kadar uzun bir süre geçti. "Ne...?"

"Ben geldim bebeğim, hadi yatağıımıza gidelim."

AMY

Andrew'un kolları etrafımdayken uyandığım için kendimi rahatlamış hissetmemeliyim ama hissediyorum.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Ondan hoşlanmak istemiyorum, ona karşı bir şey hissetmek de istemiyorum ama bedenim bana başka seçenek bırakmıyor.

Aramızdaki bu kimya hiç mantıklı değil. Tamamen mantıksız ve tamamen delice. Bu adamdan çok korkuyorum ama yine de bir şey beni ona doğru çekiyor.

Keşke kapatabilsem diyorum ve beni odasına götürüp yatağına yatırırken tam da bunu yapmaya çalışıyorum.

Tüm parçalarımın hissizleşmesini istiyorum. Onun için hiçbir şey hissetmeyeceğim.

Ellerini çektik ve doğruldu. Karanlıkta üzerimde beliriyor.

Onun sıcaklığını kaybettiğim için ürperiyorum.

Onu kaybettiğim için. Şimdiden, verdiğim bu savaşı kaybediyorum.

Ay ışığında, karanlık gözlerinin bana doğru parladığını görebiliyorum. Bana bakışı, sanki beni istiyormuş, bana *sahipmiş gibi*, dehşet verici.

Hemen uzaklaşıyorum. Aramızda biraz mesafe olması lazım.

"Gitmek istiyorum," diyorum sesimi bularak, ama sesim kendime bile güvensiz ve zayıf geliyor. Beni çok zayıflatıyor ve bir parçam bu yüzden ondan nefret ediyor.

Başını sallıyor.

"Bu gece Abigail'le yatmak istiyorum." "Hayır," diyor sanki her şey bitmiş gibi. "Ama-"

"Senin yerin benim yanımda, bu yatak."

Delinin teki. Onunla nasıl tartışabilirim ki?

Yatağının başlığına yaslanarak, soyunmaya başlamasını korku ve hayranlık karışımı bir duyguyla izliyorum.

Boynundaki kravatı gevşetiyor, yakasından çıkarıyor ve yere bırakıyor. Yavaşça, sanki acelesi yokmuş gibi gömleğinin düğmelerini açıyor. Çevik parmakları aşağı doğru inerken gözleri beni hiç bırakmıyor.

Buna bir son vermeliyim. Pantolonunu çıkarmadan önce anlamasını sağlamanın bir yolunu bulmalıyım.

"Lütfen," diye yalvarıyorum sessizce, bunun için kendimden biraz nefret ediyorum. "Lütfen bunu yapma."

Gömleğinin alt düğmesine ulaşan parmakları duraksıyor. "Ne yapacağım?" Başka tarafa bakmam gerekiyor. Ona cevap vermeden önce derin bir nefes almalıyım.

"Bana yaptığın şey. Bu doğru değil."

O kadar durgun ki, bir an için ona ulaşabildiğim konusunda umutlanıyorum.

Ama sonra arkama baktım, bir hareket fark ettim.

Gömleğini omuzlarından itiyor. "Sana ne yapıyorum, Amy?"

Gözlerimi onun yüzüne kilitlemek için elimden geleni yapıyorum. Aşağı bakmayacağım. O bembeyaz kumaşın altında sakladığı dalgalanan kaslara hayran olmayı reddediyorum.

Yüzüne o kadar uzun, o kadar sert bakıyorum ki cevap vermeyi unutuyorum. "Ben sana ne yapıyorum?" diye tekrarlıyor, bir cevap istiyor. "Kafamı karıştırıyorsun," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Sırıttırıyor, itirafımdan memnun olmuş gibi görünüyor.

"Korumanıza minnettarım," diye devam ettim. "Gerçekten minnettarım. Ama beni koruyamazsın... bizi..."

"Yapamaz mıyım?" diye meydan okuyor, sırtışı soluyor. Yine kızgın görünüyor.

Yüzündeki ifadeden boğazım düğümleniyor ve başımı sallıyorum.

"Beni kim durduracak?" diye sorarken sesi bir ısırik kadar keskin.

İlk başta cevap vermekte zorlandım. Kanun mu? Hayır, o kadar saf ya da aptal değilim. Ailem mi? Sahip olduğum tek şey teyzem ve onu bu işe bulaştırmak istemiyorum. Kendisi yaşlı ve muhtemelen bu işi yetkililerin halletmesini bekleyecektir. Abigail'in babası? O hiç umursamadı.

"Beni kim durduracak, Amy?" diye tekrarlıyor, bir cevap istiyor.

Kendimi bildim bileli yalnızım. Her şey benim üzerimdeydi.

Tüm faturaları ödemek. Abigail için hem anne hem baba olmak. Her zaman tüm yükleri omuzladım ve bu sefer de farklı değil. Kendimden başka kimsem yok.

Çenemi kaldırarak, "Yapacağım." diyorum.

Tabii ki cevabımı eğlenceli buluyor. Ellerini kemerinin üzerinde gezdirerek başını geriye atıyor ve gülüyor.

Haklı bir öfkeyle dolup taşarak yatak başlığına yaslanıyorum.

"Yapacağım," diye tekrarlıyorum öfkeyle.

Öfke iyidir. Öfke korkuyu bastırır. Ateşi körüklüyorum. Onu kucaklarım. "Bizi tutamazsın."

"Yapabilirim," diye karşı çıkıyor ve hızla pantolonunun kemerini çözüyor.

Pantolonu yere doğru kaymaya başladığında başımı arkaya yaslayıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Normal şartlar altında benim giyinik, onun pantolonsuz olması bana avantaj sağlardı... ama bu durumda değil.

Yatak eğiliyor ve ben panikliyorum. Bana dokunacak ve bundan hoşlanacağımı biliyorum. Bir kez daha bedenim bana ihanet edecek, istememem gereken şeyleri istememe neden olacak.

"Seni istemeyen birini neden istiyorsun?" Onu uzaklaştırmak umuduyla ona saldırıyorum. "Buna başvurmadan bir kadın bulamıyor musun?"

Tepkisinden ürpermek için gözlerimi açmama gerek yok. Hissedebiliyorum.

Hissedebiliyorum. Tadını alabiliyorum. Ama artık geri dönemeyecek kadar ilerledim.

Bana dokunmasına izin veremem. Beni hamile bırakmasına izin veremem. "Her zaman güç kullanmak zorunda mısın yoksa-"

Ayak bileklerimden tutuldu ve sözümü bitiremeden yataktan aşağı çekildim. Ağzı ağzıma çarpıyor, dudaklarımdan kaçan çığlığı yutuyor.

Onu itiyorum. Ellerim omuzlarını itiyor, sonra göğsüne vuruyor.

Bir santim bile kımıldamıyor. Aksine, benim çırpınışlarım onu daha da cesaretlendiriyor, öpücüğünün coşkusu artıyor.

Dili dilime saldırıyor, beni boyun eğdirmek için kırbaçlamaya çalışıyor.

Dizlerimi yukarı kaldırmaya çalışıyorum, devasa aletini hedefliyorum. Tehlikeyi sezince aniden yer değiştiriyor. Devasa bacakları bacaklarımdan üstünde hareket ediyor, beni ağırlaştırıyor. Beni yatağa sabitledi.

Saniyeler geçtikçe ve kollarım ona vurmaktan yorulmaya başladıkça hayal kırıklığı gözyaşlarımdan gözlerimi yaktığını hissediyorum. Parmak eklemlerim morarıyor ve tüm bu çaba, tüm bu şiddet en ufak bir fark yaratmadı.

Sanki beni yatıştırmaya çalışıyormuş gibi öpücüğü yumuşamaya başlıyor. Onunla mücadele ediyorum, kollarım bitkin düşene kadar ona vuruyorum.

Sonra duruyorum, pes ediyorum. Neden savaşımaya devam edeyim ki?

O daha büyük. Daha güçlü. Daha acımasız.

Hepsi enerji kaybı. Tamamen faydasız.

Öpücüğü derinleşiyor. Elleri beni okşuyor, beni uysallaştırıyor.

Tükenmiş hissediyorum. Bomboş.

Fiziksel olarak harcanmış.

Üstüme doğru kayıyor, bacaklarımın üstündeki ağırlığın bir kısmını kaldırıyor. Elleri aşağıya doğru iniyor, sonra gömleğimi başımın üzerinden çekecek kadar geri çekiliyor ve öpüşmemizi kesiyor.

Ona bakıyorum.

Bana bakıyor ve o karanlık, ışıltılı gözleri yumuşuyor. Eli tekrar aşağı inip yüzümü kavıyor.

"Neden?" diye soruyorum, sesim çok küçük çıkıyor. Onun altında kendimi çok küçük hissediyorum. "Hissetmiyor musun?" diye soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, kendime yalan söylüyorum. Ona yalan söylüyorum. Göğsümün içinde kabaran bir sıcaklık gibi bir şey hissediyorum ama bunu nasıl açıklayacağımı ve ne olduğunu kesinlikle bilmiyorum.

"Bu kader," diyor boğuk bir sesle, başparmağı popomda gezinirken du

da "Kader mi?" Biraz alaycı bir homurdanmayla

. tekrarlıyorum. "Kader," diye açıklıyor.

Ona gözlerimi deviriyorum.

Sadece sırtıyor. "Onunla savaşımaya devam edebilirsin Amy, ama sonunda hep o kazanır.

Son."

"Sen delisin," diyorum, elleri aşağı kayıyor, arkamdan geçip sütyenimi açıyor.

"Kazanamayacağım savaşları veren ben değilim."

Gerilerek sütyenimi çıkarmasını engellemek için kollarımı kavuşturmaya çalışıyorum ama o sadece onları ayırıyor. Askıları ellerimden aşağı kaydırıyor, sütyeni yana atıyor ve sonra aç gözlerle göğüslerime bakıyor.

Onun bakışları altında, göğüslerim sıcak ve ağır hissetmeye başlıyor. Meme uçlarım karıncalanıyor ve geriliyor.

Tanrım, ona verdiğim tepkiden nefret ediyorum.

Bir kez daha üzerimi örtmeye çalışıyorum ama o kollarımı tekrar açıyor.

"Gördün mü," diyor biraz eğlenerek. "Hâlâ kavga ediyorsunuz."

Elleri kollarımı bırakıp göğüslerimi okşarken, "Elimde değil," diye inliyorum.

"Biliyorum," diyor, parmakları etrafımda dolanıyor, beni lezzetli bir şekilde sıkıyor. "Ama sadece kendinle savaşıyorsun..."

Kendimle savaşımadığımı, onunla savaştığımı açıklamak için ağzımı açıyorum ama sonra ağzı beni kaplıyor. Meme ucumu ıslak, sıcak ağzına alıyor.

Bütün düşünceler kafamdan uçup gitti.

Bir o yana bir bu yana hareket ediyor, beni avuçluyor, emiyor. Elleri ve diliyle her göğsüme eşit şekilde tapıyor.

İlk başta görmezden gelmeye çalıştım. Duyularımı kapatmaya çalışıyorum ama çok iyi hissettiriyor. Her emiş, her çekiş, içimde yankılanıyor.

Altında kıvranmaya ve başının arkasını tutmaya başladım. Onu yönlendirmeye, ne istediğimi göstermeye çalışıyorum ama acele etmiyor.

Acele etmiyor. Beni ağzına alıyor. Dilini etrafında döndürüyor ve sonra sert bir emişle geri çekiyor.

O beni emdikçe ve yaladıkça ben daha çok nabız atıyor ve zonkluyorum. Daha fazla dayanamadan önce işkence dolu bir sonsuzluk gibi hissettiren şey için acı çekiyorum.

"Andrew," diye inledim.

Bacaklarımı bacaklarına sürtüyorum, kendimi boşlukta hissediyorum. "Mmm?" diye mırıldanıyor, dudakları bana karşı titreşiyor.

Doldurulmaya *ihtiyacım*

var. "Ne yapıyorsun?"

"Memelerimi emiyor," diye mırıldanıyor.

"Göğüslerin mi?!" İnanamayarak tekrarlıyorum ve yukarı itmeye çalışıyorum.

Beni tekrar aşağı itiyor ve homurdanıyor. "Evet, bunlar benim memelerim ve onlardan zevk alıyorum."

Başımı sallıyorum, şimdi bile boşluğa bastırıyorum. "Onlar *senin* değil, *benim* göğüslerim," diye inliyorum.

Beni görmezden geliyor, sertçe emiyor.

Meme ucumdan sertçe çekince haykırıyorum ve durmayınca paniklemeye başlıyorum.

"Andrew," diye nefes nefese kaldım, saçlarını çekiştirerek onu çekip çıkarmaya çalıştım.

Acımaya başlayana kadar emmeye devam ediyor. Ben inleyip onu

itmeye çalışana kadar da bırakmıyor.

Göğsüm ıslak bir patlamayla ağzından çıkıyor. Dili acımı dindirmek için üzerimde gezinirken gözlerini kaldırıp bana bakıyor.

"Bunlar benim memelerim," diye homurdanıyor.

Onunla biraz daha tartışmak için ağzımı açıyorum ama bana karanlık ve sahiplenici bakışları kelimelerin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

"Bu *benim* karnım," diyor, ağzı aşağı kayıyor, dişleri tenimi kemiriyor. "Bunlar da kalçalarım."

Beni kalçalarımından sertçe kavradı ve kıcımlı yatağa doğru itti.

"Bu benim amcığım," diye mırıldanıyor, uyku pantolonumu içine sıkışmış külotumla birlikte aşağı itiyor.

"Hayır," diye itiraz ediyorum, doğrulup bel bandına uzanıyorum. "Evet," diyor zorla, beni tekrar aşağı iterek.

Pantolonumu sertçe çekerek kıcımlı yataktan kaldırmaya zorluyor.

Ne olduğunu ve ondaki bu ani değişime neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Göğüslerimi emerken birkaç dakikalığına kendimi aptalca bir şekilde güvende hissettim.

Onu istemek için kendime izin bile verdim.

Ama güvende değilim. Bu adamla asla güvende olamayacağım.

Pantolonum ayağıma ulaştığında, içgüdüsel olarak tepki veriyorum ve ona küçük bir tekme atıyorum. Bileğimi kavıyor, sıkıca tutuyor, morartıyor.

"Amy," dedi uğursuzca. "Bu çok kötü bir fikirdi."

Zaten boku yemiştim, *ne olacaksa olsun deyip* diğer ayağımı da ona doğru tekmeledim. Bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Tamamen çıplaktım ve onun merhametine kalmıştım ama canını yakmak istiyordum.

Sadece birazcık.

Küçük tekmem onu göğsünden vuruyor ve hiddetle hırlayarak ensemdeki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Az önce ona tekme atan ayağımı tutarak bacaklarımı kabaca ayırıyor ve beni iyice açıyor.

Çaresizce bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama onun gücüne denk değilim. Oturmaya başlıyorum ve bacaklarımı çekerek beni yatağa geri gönderiyor.

"Dur, lütfen," diye yalvarıyorum, sesim zayıf ve acınası çıkıyor.

Yukarı doğru kayıyor ve açık kalçalarımın arasından bana bakarak yavaşça başını sallıyor. "Denedim. Tanrı biliyor ya, seninle ağırdan almaya çalıştım ama istediğin bu değil. İhtiyacın olan bu değil, değil mi?"

Bana bakıyor ve korkum yeniden öfkeye dönüşmeye başlıyor. Bu duyguyu sıcak, rahatlatıcı bir battaniye gibi etrafıma sarıyorum.

Bana yapabileceği en kötü şey ne olabilir ki? Öfkeli zihnim rasyonalize ediyor. Beni biraz daha incitmek mi? Ya da o koca sikiyle beni becerir mi?

"Neye ihtiyacım var biliyor musun?" Ona meydan okurcasına bakarak söylüyorum. "Özgürlüğüme ihtiyacım var! Seçimlerimi geri istiyorum!"

Parmakları sol bacağımanın etrafında gevşemeye başlıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirerek ona tekme atıyorum.

Kalçasına tekme yiyor ve homurdanıyor.

Ayak parmaklarımdaki acı verici karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Tekmeden pişmanlık duymak istemiyorum ama kalçasına tekme atmak bir tuğla sütununa tekme atmak gibiydi.

Dizimden tutup bacaklarımı tekrar açıyor.

"Özgürlüğün vardı," diye küçümsüyor beni. "Ve bak onunla ne yaptın... Onu çarçur ettin."

Bana tokat atmış gibi hissederek geri çekiliyorum.

"Seçimlerin vardı," diye devam ediyor, ağırlığı üzerime çöküyor. "Ve yaptığın seçimler seni buraya getirdi. Seçimlerin seni benim yatağıma koydu."

Ona bir yumruk attım. Yüzündeki o bilmiş alaycı ifadeyi tokatlamak istiyorum. Onu incitmek istiyorum çünkü sözleri beni incitiyor.

Bu benim hatam değil, değil, diyorum kendime. Ama bir parçam öyle olduğunu hissediyor.

Elim yanağına değiyor ve kim daha çok şaşıyor bilmiyorum, o mu ben mi? Ona bakıyorum, gözlerim dehşetle açılıyor. O da bana bakıyor, gözleri öfkeyle kararıyor.

Bacaklarımdaki tutuşunu bırakıyor ve hemen irkiliyorum, bana karşılık vermesini bekliyorum.

Bunun yerine ellerimi tutuyor ve kollarımı acıyla yukarı çekerek başımın üzerinde sabitliyor.

"Özür dilerim," diye inliyorum, sırtımı yataktan kaldırıp bileklerimi onun elinden çekmeye çalışırken bile gözlerim yaşlarla doluyor.

"Oh, olacaksın," diye kıs kıs gülüyor ve kalbim korkuyla çarpıyor. Şimdi bana ne yapacak? O tokadın karşılığını bana nasıl ödeyecek?

"Lütfen, canımı yakma," diye yalvarıyorum, ağırlığını üzerime yerleştirirken.

Sert aleti bacağıma saplanıyor ve karnının ağırlığı beni yatağa sabitliyor.

"Daha önceki soruna cevap vermek gerekirse," diyor, iki bileğimi de bir elinin içine alarak. "Daha önce hiç güç kullanmak zorunda

kalmamıştım..."

Serbest kalan bir elini vücudumda gezdiriyor ve bacaklarımın arasına sokuyor. "Ama her şeyin bir ilki vardır."

Kendimi korumaya çalışıyorum. Parmakları kıvrımlarımdan geçerken kollarımı büküp çekiyorum.

"Siktir," diye inliyor. "Sırılsıklam olmuşsun."

Utanç içimde çiçek açıyor ve yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum. Derim aşığılanmışlığımla yanıyor.

Şimdi bile, tamamen onun merhametine kalmışken, istediğini alma tehdidi başımın üzerindeyken, onu istiyorum. Onun için yanıp *tutuşuyorum*.

Çok hastayım.

Parmakları içimde kayıyor, ıslaklığımla kalın ve kaygan.

Başı aşağı düşüyor ve dudakları kulağıma değiyor. "Seni zorlayacağım, Amy. Bunun için bana yalvarman için seni zorlayacağım," diye fısıldıyor.

Arkasına yaslanıp gözlerimin içine bakıyor ve sözleri aklına yerleşirken verdiğim tepkinin tadını çıkarıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye tısladım ve ciddiydim. Çok ciddiyim. Yaptığı şey için ondan nefret ediyorum ama en çok da onu istediğim için nefret ediyorum.

Yağlı, ıslıtlı gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve tekrar eğiliyor, yumuşak dudakları onları yakalıyor.

"Aşk ve nefret... benim için hepsi aynı," diye itiraf ediyor ve sonra ağzı ruhumu parçalayan bir öpücükle benimkine çarpıyor.

Dudaklarında hüznümün tuzunu tadıyorum. Onun arzusunun da buna karıştığını hissediyorum. Parmakları içimde kaymaya devam ediyor, klitorisimin etrafında dönüyor ama o beni öperken asla dokunmuyor.

Dili ağzımın içine dalıyor ve ben de onu ısırıp koparmayı düşünüyorum.

Ama bu bana ne kazandıracak? Bu bana ve durumuma nasıl yardımcı olacak?

Dün gece pes ettim çünkü iyi hissettirdi ve belki, sadece belki, bana biraz daha güç vereceğini umdum. Onunla yatarsam belki de Ivan'dan istediklerini aldıktan sonra beni öldürmek yerine beni bağışlamaya daha meyilli olacağını ummuştum.

Beni öldürmek niyetinde olmadığını hiç düşünmemiştim.

"Tadın o kadar güzel ki," diye inliyor ağzımın içine ve ben kendimi yukarıya doğru eğilmekten alıkoyamıyorum.

Bu büyüyen, ısrarcı zonklamadan kurtulma arayışından.

Parmakları dönüyor, dönüyor, dönüyor. Islaklığımın içinde kayıyor. Sularıyla kayganlaştı.

Çok yakın ama hiç dokunmuyor bana, ihtiyacım olan yere.

Şişme, nabız atışı, dikkatimi dağıtmaya başladı. Öpücüğü derinleştirmeye çalışıyorum. Ona tüm o yalvarma olayını unutturmaya çalışıyorum ama niyetimi anlamış olmalı.

Öpüşmeyi kesiyor ve dudaklarını boynumda gezdirmeye başlıyor. Amım boşluğa doğru sıkılıyor.

"Andrew, lütfen..." İnliyorum, parmaklarım kıvrılıyor, tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

"Lütfen, ne?" diye boğazıma doğru nefes alıyor, ağzı az önce öptüğü noktanın üzerinde geziniyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, henüz yalvarmaya başvuramıyorum.

Kıkırdıyor ve sonra dişleri etime batıyor. O ısırığın ruhumun derinliklerinde yankılandığını hissediyorum.

"Amy," diye mırıldanıyor, geri çekilerek. "Tek yapman gereken teslim olmak ve her şey bitecek."

Başımı sallıyorum. Yapamam, yapamam...

Ama içimde bir şeyler kırılmaya başladı bile. İradem kırıldı.

Kıkırdıyor ve parmaklarını daha sert, daha hızlı çevirmeye başlıyor.

Kalçalarımı yukarı doğru sallıyorum, onun daireleriyle ritim tutarak hareket ediyorum. Eğer kendimi doğru şekilde konumlandırabilirsem, parmaklarını tam olarak ihtiyacım olan yere sokabilirim...

Aniden kalçalarımı yukarı kaldırıyorum ve parmaklarının uçları kalçalarımın üzerinde geziniyor.

Klitoris.

Sadece bir fırça, başka bir şey değil, ama hissi çok lanet Harika. Tam olarak arzuladığım, tam olarak ihtiyacım olan şey, ama aynı zamanda çok geçici.

Zevk çabucak kayboluyor ve bir şekilde daha da muhtaç kalıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını.

"Amy... Amy... Amy..." diye mırıldanıyor boğazıma karşı. "Zarar verdiğin tek kişi kendisin."

Ve içten içe haklı olduğunu biliyorum. Öyle ya da böyle, rahatlamaya ihtiyacım olacak. Neden kendime işkence etmeye devam edeyim ki?

"Andrew..." İnledim.

"Evet?" diye mırıldanıyor ve sikiinin beklentiyle uyluğuma doğru seğirdiğini hissedebiliyorum.

Kendimi rahatlatmak için onun vücudunu kullanabilirim. Bu ona ait olduğum anlamına gelmez.

Onu.

Öyle değil.

"Lütfen..." Yalvarıyorum, başımı arkaya atıyorum ve kalçalarımı yukarı itiyorum. "Lütfen..."

Acıma son ver.

"Sadece söyle," diye homurdanıyor.

"Lütfen sık beni," diye yalvarıyorum, hıçkırarak teslim oluyorum.

Parmakları uzaklaşıyor ve ben neredeyse kaybettiğim için ağlamaya başlıyorum. Sonra ıslak eli kalçamı kavırıyor ve kendini üstümde kaydırıyor.

Hiçbir uyarı yok, hazırlanmak için zaman yok. Sert ve güçlü bir hamleyle içime girdi.

"Tanrım," diye neredeyse çığlık atacaktım.

İçimde yuvarlanan his o kadar yoğun ki neredeyse çok fazla. "Hayır," diye homurdanıyor üstümde, kendini sabit tutarak. Kafasını izliyorum kendisiyle mücadele ediyor gibi görünürken öne doğru düşer. "Tanrı değil." İçimde, o kadar büyük, o kadar kalın ki, patlayıp açılacağımdan korkuyorum.

"Çok sıkı amına koyayım," diye tıslıyor, kalçalarını geri çekip yavaşça içimden çıkıyor.

Altında titriyorum.

"Çok ıslak."

Kendini tekrar içeri sokuyor, klitorisime çarpıyor.

"Çok güzel amına koyayım," diye homurdanıyor, içime doğru sürtünüyor.

Duygu, zevk, hepsi çok fazla. Beni çok uzun süre kenarda asılı bıraktı. Vücudum kilitlendi ve duvarlarım onun sikine kenetlendi.

"Siktir," diye inliyor amım onu kavrayıp içine çekerken. "Şimdiden mi bebeğim?" diye mırıldanıyor. "Siktir!"

Duvarlarım onun etrafında sarsılırken yatağa karşı çaresiz, güçsüz bir şekilde kıvranıyorum. Orgazmımı ondan sağıyorum.

Onu sadece kullanıyorum, kendime hatırlatmalıyım.

Mutluluktan patlarken kafamın içinde *ondan nefret* ettiğimi tekrarlıyorum. Tüm bu sıcak, yapışkan duygular... onlar benim, onun değil.

Sıkışmışlığımla savaşıyor, kendini dışarı çekiyor ve sonra t e k r a r içeri çarpıyor. Tekrar ve tekrar.

Beni bir hayvan gibi beceriyorsun.

Bunda sevgi yok, güzellik yok.

Kulaklarım teninin tenime çarpma sesiyle çınlıyor.

Bu sadece saf, ilkel bir içgüdü.

Taşakları kıcıma çarpıyor.

Birbirini kullanan iki insan.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Üstümden bana bakıyor ve alnında boncuk boncuk terler oluşuyor.

Serbest bırakılmamdan kaynaklanan titremeler kaybolmaya başlıyor ve ona zarar verme dürtüsü duyuyorum. Keşke beni zapt etmeseydi de tırnaklarımı sırtına geçirebilseydim.

Onu cezalandırmak istiyorum. Ona zarar vermek istiyorum.

Gerinerek, yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ağzımı omzuna dayayıp sertçe ısııyorum.

Bileklerimi sıkıca kavırıyor ve ağzından kirli, pis kelimeler dökülmeye başlıyor.

Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve ayak bileklerimi arkasına kilitliyorum.

Hırlıyor ve beni aşağı itiyor. Beni yatağa yapıştırırken göğsü göğüslerime çarpıyor.

Aletin başı rahmimin bariyerine çarpıyor ve patlıyor.

Tekrar boşalırken üzerine fışkırıyor.

Kükremesi kulaklarımı sağır edecek kadar yüksek. Ve sonra içimde büyüyor, şişiyor ve nabız atıyor, ama yavaşlamıyor.

Hayır, beni yapışkan döllerıyla doldururken daha sert ve daha hızlı sikmeye başlıyor.

Vücudum aşağı yukarı sallanıyor ve yatak başlığı çatırdıyor.
Duvar.

"Amy," diye adımı haykırıyor ve bir an için güçsüz düşünüyorum.

Kendimi hissediyorum

onu içeri almaya başladı.

Ama sonra itişleri yavaşlamaya başlıyor ve "Sen benimsin" derken nefesi kulağıma geliyor.

Geri çekilmeye çalışıyorum. Yüzümü yana çeviriyorum ama dudaklarından kaçamıyorum. "Artık benimsin. Bana aitsin," diye homurdanıyor kulağıma.

Kalçalarım derinlere yuvarlanıyor, klitorisime sürtünüyor.

İnliyorum ve altında kıvranıyorum, tüm orgazmlarımdan sonra çok hassasım. "Ve eğer yanılmıyorsam," diye iç geçiriyor, sonunda üstümde durgunlaşıyor.

"Seni daha yeni hamile bıraktım."

ANDREW

Amy bu sabahtan beri bana ters ters bakmayı bırakmadı. Gerçi düşününce, dün gece onu hamile bıraktıktan sonra benden uzaklaşmaya çalıştığında başlamış olabilir.

Ona söyledikten sonra benden uzaklaşmak için daha fazla çabalayabileceğini sanmıyorum. Kıvrandı ve bana öfkелendi, tüm küçük gücüyle bana vurdu ve tekmeledi. Yine de ben büyük bir adamım ve yumruklarıyla yapabileceği çok şey vardı.

Sonunda kendini yıprattıktan sonra onu göğsüme çektim. Dün gece onu kollarımda tutmak, yavaş ve eşit nefes alışını dinlemek bana düşüncelerimi düzene sokmak için zaman verdi.

İlk şey; yolda bir çocuğum var. Bundan eminim. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

İçimi ona döktükten sonra bir hayat kıvılcımı hissettim. Hayatlarımız artık sonsuza dek iç içe geçecek.

Amy ile evlenmek en önemli önceliğimiz olmalı. Evrak işleri sorun olmayacak ama yeminler ilginç olacak. Eğer yemin konusunda da benim ona sahip çıkmamda olduğu kadar zorlanırsa, aynı şeyi hemen orada, nikah masasında yapmak zorunda kalabilirim. Bu rahiplerle bazı sorunlara neden olabilir... ama paranın çözemeyeceği bir şey değil.

İkinci olarak evimi düzene sokmam gerekiyor. Şu anda içinde bulunduğumuz ev, ailemi gördüğümde aklımda canlanan ev değil. Amy, Abigail ve yakında doğacak bebeğimiz. Daha büyük bir eve ve belki de Amy'ye yardım edecek bir bakıcıya ihtiyacımız var.

Abigail benim, Amy'ye bunu söylediğimde ciddiydim. Buna mümkün olduğunca çabuk alışabilmesi için onu düzenli bir rutine sokmam gerekiyor. Abigail'in benim tarafımda olması uzun vadede Amy için geçişi kolaylaştıracaktır.

Yine de her şey Amy'ye geri dönüyor. O benim varlık sebebim. Şimdi.

Onu en iyi olanı yapmaya zorladığımda küçük bir cehennem kedisi gibi savaşıyor. Yine de hoşuma gidiyor. O bir savaşçı ve başkalarının isteklerine boyun eğmiyor.

Ona seçimlerinin onu bu noktaya ve zamana getirdiğini söylediğimde tam on ikiden vurdum mu? Vurduğuma eminim. Seçimlerinin kaderini belirlediğini bilmesi gerekiyor. Ve kaderinin artık benimkiyle iç içe olduğunu bilmeli.

Sonsuza kadar.

Dikiz aynasına bakarken, Abigail'in sessizce kendi kendine şarkı söylemesine ve penceresinin ötesindeki dünyanın geçişini izlemesine gülümsüyorum. Harika bir müttefik olacak. Bu sabah kahvaltıdan sonra ona yine Prenses diye seslendim. Bu hoşuna gitti ve masadaki terbiyesi için onu övmem de hoşuna gitti.

Çocukların bu kadar uyumlu olabilmeleri beni şaşırtıyor. Arkalarında bir ömür boyu süren korkuları ve hayal kırıklıkları yok. Amy'de bu korkular, gerçekten olması gereken kişi olamamanın verdiği hayal kırıklıkları var. Bunu şimdi yapabilir; sadece inşa ettiği duvarı yıkması gerekiyor.

Kapıya yanaştığımda yerleşkenin etrafında her zamankinden daha fazla muhafız vardı ve hepsi tam taktik teçhizat ve otomatik tüfeklerle donatılmıştı.

Normalin dışında bir şeyler oluyor.

Amy'nin gözleri korkuyla açıldı ve elimi tutmak için uzandı. "Bizi nereye götürüyorsun?"

"Sana daha önce de söyledim, Lucifer akşam yemeğinde."

Korkusundan destek almak için elimi tutması ne kadar endişeli olduğunun bir göstergesi. Bana kızgın olabilir ama onun koruyucu meleği olduğumu biliyor.

"Güvendesin Amy, sana söz veriyorum," diyorum sessiz bir mırıltıyla.

"Ama... neden herkes silahlı? Sanki bir sığınağa giriyormuşuz gibi görünüyor."

"Burası Lucifer'in evi; karısı ve çocukları burada yaşıyor. Bu korumaya sahip olmalı. Yine de bir şeyler oluyor, genelde bu kadar gergin olmaz."

Kapıdaki camımı indirip Thad'a başımı sallıyorum. "Ne oluyor? ne oldu?"

"Lucifer neredeyse herkesi kendine çekti. Hatta bir sürü ekstra güvenlik. Nedenini bilmiyorum ama bizi yüksek alarm durumuna geçirdi. Öldürmek için ateş emri verildi."

Başımı sallayarak kapıdan geçiyorum ve arabayla yerleşkeye giriyorum. Müstakil garaj ve hizmetlilerin yaşam alanlarıyla birlikte ev burada çok büyük. Burası daha çok küçük bir saray gibi. Kızlarımın ve çocuğumun bu kadar büyük bir yerde yaşamasını istediğimi sanmıyorum ama şu anda içinde bulunduğumuz dandik evden daha fazlasına ihtiyacımız var.

Ne sikime yüksek alarmdayız ki? Ve neden bundan haberdar edilmediğim beni aşıyor.... Hay sikeyim.

Bu duvarların dışında devam eden savaşla birlikte işler daha da kötüye gidiyor. Vücudum yine o karıncalanma hissine kapılıyor. Bir şeyler çok kötü gitmeye başlıyor.

Arabadan inip önce ön yolcu kapısına, sonra da arka kapıya doğru yürüyorum. İki kızımı da bu konuda eğittim. Amy kendi kapısını açmasına bile izin vermediğim için çok sinirlenmişti. Abigail bu yüzden kendini daha çok prenses gibi hissediyor.

İkisinin de seçme şansı yok, onlar benim korumam altında.

Kahretsin, arabamı yenilemeyi düşünmeliyim. Lucifer'in ailesini sürdüğü Rolls-Royce gibi daha kurşun geçirmez bir şeye ihtiyacım var. Belki bir BMW ya da Mercedes.

Bugün hava hala soğuk. Havanın ısınacağını umuyordum ama aksine sıcaklık düştü. Amy yanımda titriyor ama bunun sıcaklıktan kaynaklandığını sanmıyorum.

Abigail'in arabadan inmesine yardım ettikten sonra önünde diz çöktüm. "Prenses, bana bir söz vermeni istiyorum."

Başını hevesle sallayarak, "Elbette!" diyor.

"En iyi şekilde davranabilir misin? Herkese ne kadar terbiyeli olduğunu göstermeni istiyorum."

"Söz veriyorum. Johnny burada olacak mı?"

Başımı sallayarak sırttım, "Evet, ona istediğin kadar işkence edebilirsin." "Güzel."

Ön kapıdan içeri girerken Lily ve Lucifer'a gülümsüyorum. Onu aileyle tanıştırmak için nazıkçe öne doğru çekerken Amy'nin eli benimkini ölümüne kavıyor.

"Efendim, hanımefendi, bu Amy ve küçük prensesimiz Abigail."

Lucifer ikimize de sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Akşam yemeği için evimize geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizi ailemle tanıştırayım. Bunlar Lily, Adam ve küçük Evie'miz."

Havadan sudan konuşmak ve şakalaşmak pek becerdiğim bir şey değil ama Abigail küçük üçlümüzü çabucak kabuğumuzdan çıkarıyor. Adam ve Evie'nin durduğu yere doğru koşuyor ve Evie'ye bir dakika içinde bir mil gevezelik etmeye başlıyor. Adam'a sadece kısa bir süre bakıyor, ama ona verdiği gülümsemeyi yakalıyorum.

Lily Amy'nin yanına gelir ve koluna girer. "Seninle tanışmak çok güzel! Matthew'un tüm erkeklerinin ailesi olmayan tipler olmasından korkuyordum!"

Amy kafasını bana çevirdi, şaşkın görünüyordu. "Matthew?"

Lily sessizce gülerken onu koridordan oturma odasına doğru çeker ve çocukları takip eder. "Biliyor musun, bu *Lucifer'in* gerçek adı."

Lucifer karısının arkasından bakıyor ama bunda kötü bir niyet göremiyorum. Yanılmıyorsam, karısının söyledikleriyle eğleniyor gibi görünüyor.

Kızlar gittikten sonra, babasını izlemek için geride kalan Adam'a bakıyor. Konuşmuyorlar ama aralarında bir konuşma geçtiğine yemin edebilirim.

Adam babasına başını sallayarak, "Ben kızları takip edeceğim. Başlarının belaya girmediğinden emin olacağım."

Çocuk bize arkasını dönerek, sanki buranın kralymış gibi evin içinde yürüyor.

Lucifer oğluna gururla bakıyor. Ama bana döner dönmez o lanet şey kayboluyor.

Gözleri soğuyor ve gülümsemesi jilet gibi bir yüz ifadesine dönüşüyor. Mutlu değil. Hay sikeyim.

Beni merdivene doğru yönlendirerek, "Simon zaten burada, konuşmamız gerek" dedi.

Başımı sallayarak onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. Takip ettiğim için şu anda olabileceğim kadar endişeli değilim.

Eğer beni takip ediyor olsaydı, altıma sıçardım.

Bu ev sadece bir yerleşke değil, aynı zamanda bir kale. Eğer beni bir yere kadar takip ettiyse bunun nedeni beni nihai hedefime doğru itiyor olması. Ailesini buraya getirdiğinden beri kayda değer bir şey yapmadı... ama Lucifer'in başına gelmedik kalmadı.

Özellikle de bir şey yapılmasını istiyorsa.

Ofisine doğru ilerlerken evin bu tarafı ürkütücü bir şekilde sessiz. Odaya girdiğimizde Simon çoktan masaya oturmuş, kalın bir bilgi çıktısını inceliyordu.

"Simon, anladığım kadarıyla benim içeri çekilmem sadece sosyal bir çağrı değil?"

Lucifer, "Hayır, ama Lily'nin misafirlerimiz olduğu için son derece mutlu olduğunu biliyorum," diye cevap veriyor.

Kendimi Simon'ın yanına oturtarak, "Güzel, sanırım hayatının nasıl değişeceğini görmek Amy'ye iyi gelecek," diyorum.

Simon ve Lucifer bakıştılar. Midemin düştüğünü hissediyorum. Kollarımdan aşağı ve yukarı doğru tüylerim diken diken oluyor. Boynumdaki tüyler diken diken olmaya başlıyor.

Vücudumun ağırlığını sol tarafıma vermek için yer değiştirirken, kolumu çok az hareket ettiriyorum. Silahım sağ kalçamda, şarjörü boş uçlu mermilerle dolu.

Simon bana doğru dönüyor ve ilk hedefimin o olmayacağını biliyorum. Hayır, önce şeytanın kendisi ölmeli.

"Ivan düşündüğümüzden çok daha fazlasını biliyordu, Andrew. Dün gece bana rahipten anlattıklarının çoğu Ivan'dan aldığımız bilgilerle örtüşüyor."

Başımı sallayarak gözlerimi Lucifer'a dikiyorum. Gerekirse dinleyebilir ve savaşa hazırlanabilirim. "Yani mafyanın şehre çektiği adamları biliyor o zaman?"

Lucifer devralıyor ve gözlerini bana dikiyor. "Evet, adamlarımızın onları yakından izlemesine yetecek kadar."

Simon şöyle diyor: "Adam'ın gittiği okula ve Evie'nin gittiği anaokuluna saldırmayı planlıyorlardı."

Duymayı beklediğim haber bu değildi. Gözlerimi Simon'a çevirirken vücudumu gevşek tutuyorum. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Benim mizah anlayışım var mı, Andrew?" Simon beni tersledi.

Odadaki gerginliğin tamamen farkında. Yaptığımız konuşma hakkında daha fazla şey bildiğini ve bana söyleyecek daha fazla bilgisi olduğunu görebiliyorum.

"Vuruş ne zaman olacak?" Lucifer'a dönüp bakarken soruyorum.

Şu anda gergin olmaktan hoşlanmıyorum. Getirilen adamlara neler olabileceğine dair aklımdan geçen düşüncelerden hoşlanmıyorum. Ruslar hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazlar. Böyle şeyler olabildiğince ciddidir.

"İki gün sonra."

"Yani yarın onlara saldıracağız," diyorum.

Ama şu anda bir şeyler yolunda gitmiyor. Kızlarımdan bahsettikten sonraki bakış neydi? Onlar vurulmanın bir parçası değil. Hayır, başka bir şey oluyor.

"Anlaştık. Senin ve ekibinin Evelyn'in okuluna gidecek olan ekibi dışarı çıkarmanızı istiyorum. Johnathan ve adamları diğer ekibi alacak."

"Tamam," diyorum, "Ruslar ne olacak?"

"Onlar için planladığımız bir şey var. Biz de kendi mesajımızı göndereceğiz," diyor Simon. "Bugün onlarla Yakuza arasında pek çok bağlantı kurduk. Daha önce görmediğimiz bağlantılar."

"Peki ya bizim oğlan, Ivan? Onun rolü neydi?"

Lucifer kaşlarını çatır. "Gelen adamları ve bize karşı planlanan toprak gaspını finanse ediyordu."

"Bu kadar mı? Buna inanmıyorum."

Simon bana "Biz de bilmiyoruz ama şu anda elimizde olan ve onun bize verebileceğı şey bu" diyor.

"Peki, onunla ne yaptın?" diye sordum.

Lucifer bana bakarken, "Onu Perşembe günü serbest bırakacağız," diyor.

Ayakkabı düşmek üzereydi. Amy'min takipçisini serbest bırakıyorlar. O lanet et yığınının yaşamasına izin veriyorlar.

"Neden?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum.

"Boynunda bir ilmik var. Nereye gideceğini görmek istiyoruz," diyor Lucifer.

"İyi ama ben o yılanı güvenmiyorum. Bağışlayıcı bir tip değil."

"Biz de seninle bu konuyu konuşmak istiyorduk," diyor Simon.

"Amy'nin kendisine iade edilmesini talep etti."

"Hayır."

Vücudum artık tamamen değişti. Patronuma ihanet etmiyorum ama kızlarımla ve doğmamış çocuğumun gitmesine asla izin vermeyeceğim. Nefes aldığım sürece olmaz.

Lanet olsun, ben ölsem bile o orospu çocuğı onlara dokunmayacak. Onlara geri dönmek için cehennemin kendisini yakacağım.

Simon elindeki bilgilerle ölümcül bir adam olabilir, hatta oldukça iyi bir katil de olabilir ama Lucifer önce benim peşime düşecek. Bu o olacak, Simon değil. Kapının dışında hiç ayak sesi yok, bu Lucifer'ın tarzı değil.

Askerini kendisi öldürecek ya da en azından bunu deneyecek. Üç dakika boyunca tek kelime edilmez.

Kimse kımıldamıyor.

Bizden hiç ses çıkmıyor. Bu odayı cehenneme çevirmeme saniyeler kaldı. Bunu ihanet olarak görmüyorum, hayır bu *benim olanı* korumam.

Bu hayatta bizim olanı alırız, bizim olan için savaşırsınız ve onu bizden almaya çalışanları öldürürüz.

Sessizliğin başladığı anda Lucifer gülümsüyor ve Simon'ın, "İkiniz de kafayı yemişsiniz," diye homurdandığını duyuyorum.

Rahatlamıyorum, birini öldüreceğim. Birini öldürmek asla gülerken yapılmamalı.

Lucifer başını sallayarak, "Bana borçlusun Simon. Öde bakalım."

Simon takım elbisesinin cebinden içi para dolu bir zarf çıkarırken, "Daha iyi bilmem gerekirdi," diyor.

Lucifer masanın sağ tarafındaki çekmeceyi açıyor ve elim silahıma gidiyor.

"Sakin ol Andrew. Amy seninle evden başka bir yere gitmiyor."

Simon'dan zarfı alan Lucifer, masanın üzerine bırakır.

Simon homurdanarak ayağa kalkıyor ve "Andrew, mağara adamı ve kadını saçmalığın yüzünden bana beş bin dolara mal oldun" diyor.

Başını sallayarak odadan çıkmadan önce, "Yarın tekrar rapor vereceğim Matthew. Gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını görmek için tüm bilgileri tekrar gözden geçireceğim."

Elim silahıma yakın, sadece parmaklarımın uçları kabzaya geliyor. "Bahis neydi?"

Lucifer sırtarak, "Simon'la bahse girerim ki onun gitmesine izin vermektense geleceğini silahının yanına koymayı tercih edersin. Her erkeğin benim Lily ile olduğum gibi bir kadının büyüüne kapılmadığını söyledi."

Elimi tekrar kucağıma götürerek, "Ivan'ın ölmesi gerek" diyorum.

"Katılıyorum ama şu anda küçük sıçanımızın bizi nereye götüreceğini görmemiz gerekiyor." "Amy hakkında ne dedi?" Ben soruyorum.

"Onu teslim etmemizi istedi."

"Olmaz. Kahretsin, eğlence olsun diye karısına bir metresi olduğunu söylemeliyiz. O kadar paraya değecek olan o, değil mi?"

"Bu iyi bir fikir ve yarın bittiğinde bunu yapabiliriz."

Birkaç dakika sonra masadan kalkıp kadınların ve çocukların yanına gidiyoruz.

Tam merdivenlerden inerken beni durdurdu.

Bir elini omzuma koyarak beni kendisine doğru çevirdi. "Sana olan lanet inancımı asla test etme Andrew. İkimizden biri odadan çıkamaz."

Gülümseyerek, "Ben senin adamınım, Lucifer. Ama kızlarımı ya da doğmamış çocuğumu benden başkasınınmış gibi düşünme."

Bir kaşını kaldırarak başını sallar. "Andrew, tebrikler o zaman. Yakında düğün olacak mı?"

"Önce onu evcilleştirmeliyim."

AMY

Lucifer'in karısı, lüks oturma odasındaki kanepeye yerleştiğimizde bana gülümseyerek, " Lütfen bana Lily de," diyor. "Bana sadece Matthew Lilith der."

Bu ev devasa, bir saray ya da müze gibi ve şu ana kadar geğtiğimiz her oda zarif bir şekilde döşenmiş. Bu kadar gergin olmasaydım huşu içinde olurdum.

Belli ki kötü olmak iyi para kazandırıyor.

Lily'nin gülümsemesine karşılık veriyorum, biraz rahatlamaya çalışıyorum ama şeytanın evinde rahat hissetmek zor. Onun özel alanında olduğumu bilmek bile bana panik atak geğirtmek üzere.

"Şarap?" diye soruyor, ben de hemen başımı sallıyorum.

Rahatlamak için ihtiyacım olan şey biraz içki olabilir. Öne doğru eğilir ve iki bardak doldurmaya başlar.

Abigail'e doğru bakıp onu kontrol ediyorum. Benim aksime, o eğleniyor gibi görünüyor. O ve Evie çoktan en iyi arkadaş olduklarını ilan ettiler.

Çocuklar güröl güröl yanan şöminenin önündeki halıya yerleşmişlerdir. Evie ve Abigail durmadan gevezelik edip kıkırdıyor, bir yığın bebek ve elbiseyle mutlu bir şekilde oynuyorlar, ama Adam kendini uzak tutuyor, sadece onları izliyor. Bu kadar genç bir çocuk için fazla sert ve ciddi görünüyor.

Sanırım Lucifer benim babam olsaydı ben de çok ciddi olurdum. Lily masadan kalkıp bana dolu bir bardak uzatıyor.

"Yeni dostluklara," diyerek gülümsüyor ve kadehini şerefe kaldırıyor.

"Yeni dostluklara," diye mırıldanıyorum ve kadehimi kaldırıyorum.

Gülümsemem o kadar sıkı ki dudaklarımın yarılmasından korkuyorum.

Onaylarcasına başını sallıyor ve kadehini geri uzatıyor. Bardağımı dudaklarıma götürmeye başlıyorum ve sonra birden hamile olabileceğimi hatırlıyorum...

Kahretsin.

"Sorun nedir?" Lily bardağını indirip kaşlarını çatarak endişeyle bana

bakıyor.

Bardağımı indirerek koyu kırmızı sıvıya bakıyorum. Bunu nasıl açıklayabilirim ki? Kocasının onun arkasından neler çevirdiğine dair bir fikri var mı? Bundan ciddi şüpheliyim.

"BEN... BEN..." Kelimeleri dudaklarımdan bile geçiremiyorum, bu yüzden pes ediyorum ve başımı sallıyorum.

"Şarap yüzünden mi? Özür dilerim. Şarap seçme konusunda hiç bilgili değilim. Matthew'un özel mahzeninden bir şişe aldım ve iyi olduğunu düşündüm."

Kadehimden başımı kaldırdığımda Lily o kadar üzgün görünüyor ki, onu şarap yüzünden olmadığı konusunda rahatlatmak için içimde güçlü bir istek duyuyorum. "Hayır, üzgünüm, sorun şarap değil. Şarabın çok iyi olduğuna eminim."

Lily gülümsüyor, bir an için rahatlamış görünüyor ama sonra yine kaşlarını çatıyor. "Bu benim yaptığım bir şey mi?"

"Hayır," diyorum hemen. "Çok nazik bir ev sahibesi oldunuz..."

Lily yavaşça başını sallıyor ve arkasına yaslanıyor. Şarabı içmeyi reddetmemden rahatsız olmuş gibi görünmüyor, olsa olsa şu anda sadece merak ediyor gibi görünüyor.

Bir yudum daha almadan önce uzun bir süre bardağının kenarından beni izliyor.

Birinin beni bu durumdan kurtarmak için ortaya çıkacağını umarak kapıya doğru bakıyorum. Lily çok iyi birine benziyor ama onunla nasıl iletişim kuracağımı bilemiyorum. Bir yanımda, bu kadar kusursuz bir güzelliğe sahip olduğu için onun kaba ya da kendini beğenmiş biri olacağını düşünüyorum. Ya da kocası kadar zalim. Ama beni rahat ettirmek için neredeyse kendini paralıyor.

"Matthew bir şey yaptı, değil mi?" diyor sonunda bilerek.

Tepki olarak hemen kaskatı kesildim. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. İnkâr etmek istiyorum ama yapamıyorum.

Beni onunla yalnız bırakmak kötü bir fikirdi. Lucifer ve Andrew ne düşünüyordu? Başkalarını kandırmakta hiç iyi değilimdir. Yalan söylemekten nefret ederim ve bu konuda gerçekten berbatım.

Gözleri kısılıyor ve bana bakışından kendi kendine anlamaya başladığı izlenimini ediniyorum. "Biliyor musun, bir yıldan biraz fazla bir süredir Matthew ile birlikteyim ve sen benim tanıştığım ilk eşsin..."

"Andrew ve ben evli değiliz," diye sessizce düzeltiyorum onu. Şarap kadehimi masaya bırakmam gerekiyor, sonra da kadehten kana kana içme isteğime yenik düşüyorum. "Onu sadece iki gündür tanıyorum."

"Şaka yapıyorsun," diye haykırıyor ve sonra kızarak çocuklara doğru hızlı bir bakış fırlatıyor.

Adam merakla annesine bakıyor ama Evie ve Abigail kendi küçük mutlu dünyalarında, bizden tamamen habersizler.

"Şaka yapmıyorum, keşke yapsaydım," diyorum rahatsız bir şekilde yer değiştirerek.

Şimdiden çok fazla şey söylediğimi hissediyorum ve Lucifer ile Andrew'un bundan haberdar olması durumunda olacıklardan korkuyorum. Andrew'la neden birlikte olduğum konusunda konuşmamam ya da bunu açıklamamam özellikle söylenmedi ama bunun anlaşılabilir bir şey olduğunu düşündüm.

Ona gerçeği söylersem Lily'nin ne yapacağını bilmediğimden bahsetmiyorum bile. Ona söylesem bile bana inanır mı? Onun durumunda olsaydım, muhtemelen inanmazdım.

Lily bana doğru eğiliyor ve sesini fısıltıya indiriyor. "Seni aldı, değil mi?"

Doğru tahmin etmesine o kadar şaşırdım ki, "Evet!" diye bağırdım.

Elimi ağzıma kapatıyorum ve endişeyle Abigail'e bakıyorum. Bana bakıyor, tatlı tatlı gülümsüyor ve sonra oyununa geri dönüyor.

Kalbim kaburgalarımın arkasında çılgınca çarpıyor ve zihnim dakikada bir mil hızla koşuyor. Lily ne kadarını biliyor? Zaten her şeyi biliyor ve bu bir tür test mi?

Yoksa bu durumdan kurtulmama yardım edebilecek biri mi?

Lily'ye doğru eğildim ve sesimi fısıltıya kadar alçalttım. "Nereden biliyorsun?"

Gözleri bir şeyle parlıyor. Neşe mi? Yoksa eğlence mi?

Neredeyse benim hissettiğim kadar istekli görünüyor, sanki o da bir şeyler söylemek için can atıyormuş gibi.

Bardağını masaya bırakıp tüm dikkatini bana vermek için geri döndüğünde, garip bir sarsıntı hissediyorum, sanki şu anda akraba ruhluymuş gibi.

Dudakları muzip bir sırıtışla kıvrılıyor ve fısıldayarak yaklaşıyor. "Çünkü Matthew beni... kocamdan aldı."

Lily bana Lucifer'in bir gece yatak odasında belirttiğini ve onu ve çocuklarını kocasından zorla uzaklaştırdığını fısıldayarak anlatmaya başladı. Görünüşe göre o zamanki kocası Marshall berbat bir adammış. Ne onu ne de çocuklarını umursuyormuş ve kadın ondan boşanmayı planlıyormuş.

Ama sonra Lucifer onun hayatına girmiş, onu ve çocuklarını kendi çocuğu olarak kabul etmiş ve tüm planlarını değiştirmiştir. Bazı detaylar bulanık. Marshall'ın onu kaçırmaması ve Lucifer'ın onunla ilgilenmesi konusunu biraz geçiştiriyor ama kesin bir ayrıntı vermiyor.

"Mutlu musun?" Her şeyin beynimde yer etmesine izin vererek ona soruyorum.

Hikaye o kadar dramatik, o kadar çılgınca ki, benzer bir şeyi ben de yaşamayıp inanmazdım.

Hiç tereddüt etmiyor. Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve başını sallıyor. "İnanılmaz derecede."

"Vay canına," diye mırıldanıyorum ve başımı sallıyorum. Neredeyse inanamayacaktım.

Gülümsemesi keskinleşiyor ve gözleri şarap kadehinin kenarından bana bakıyor. "Ben sana benimkini anlattım, şimdi sıra sende. Tüm kirli küçük detayları istiyorum ve *hepsini kastediyorum*."

Tereddüt ediyorum, aniden kendimi mahcup hissediyorum.

"Hadi," diye dürtüklüyor Lily beni. "Dalga geçme."

Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum..." Lily gözlerini deviriyor. "Başlangıçta tabii ki."

Onun aksine, benim hikayem Andrew ile değil, Ivan ile başlıyor.

Derin bir nefes alıp nereden başlayacağımı düşündükten sonra ona Ivan'la nasıl tanıştığımı anlattım. Onu tanıyana kadar onunla yatmaya hazır olmadığım için sinirlenmeye başlayana kadar kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi. Durumun ne kadar çabuk tırmandığını.

Takip ve gözetleme. Baskı ve manipülasyon.

Lily, Ivan'ın sırf onu görmemek için işi bahane ettiğim için çalıştığım butikten beni nasıl kovdurduğunu anlattıktan sonra, "Ne sik kafalı," diye tıslıyor.

Başımı salladım, ona tamamen katılıyordum ama en kötüsü bu değildi. Daha kötüsü dayaklardı. Onunla kavga ettiğimde öfkeyle bana vurduğu tüm o zamanlar... Ama bunları gündeme getirmiyorum. Neden bilmiyorum ama yapamıyorum.

Bunun yerine, nasıl iş bulamadığımı ve birikimlerimle nasıl geçindiğimi anlatıyorum.

"Muhtemelen onlara seni işe almamalarını söylüyordu," diye homurdanıyor.

Başımı salladım. "Bunu hemen hemen anladım." Yirminci retten sonra.

Bir homurtuyla şarabının geri kalanını geri fırlatıyor ve ben de benim

adıma bu kadar sinirlenmiş olmasından gurur duyarak gülümsememe engel oluyorum.

"O zaman ne oldu?" diye soruyor öne doğru eğilip boş bardağını masaya bırakırken.

İki gece önce olanları hatırlayıp anlattıkça eğlencem azalıyor. Tıpkı Lucifer'ın eski kocasının icabına bakmasıyla ilgili ayrıntıları geçiştirdiği gibi, ben de Lucifer'ın kafama silah dayamasını bilerek atlıyorum. Bu bilgiye nasıl tepki vereceğinden emin değilim ve yeni başlayan arkadaşlığımızı riske atamayacak kadar ondan hoşlanmaya başlıyorum.

O adamı kızdıracak bir şey yapmak ya da söylemek istemediğinden bahsetmiyorum bile. Kafamı olduğu yerde seviyorum, teşekkürler.

"Andrew'un seni tutmasına sevindim," diyor sözümü bitirdiğimde.

Başımı sallıyorum ama ona sözlü olarak katılmaya kendimi pek ikna edemiyorum. "Sen değil misin?" diye soruyor.

Daha önce de söylediğim gibi, yalan söyleme konusunda gerçekten berbatım. Durumdan memnunmuşum gibi davranmaya çalışabilirim ama kör bir adam bile öyle olmadığımı görebilir.

"Dürüstçe mi?"

Diye sordum.

Başını sallıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Bu durumdan memnun değilim. Özgürlüğümü tercih ederim."

Bana kaşlarını çattı. "Ama Andrew seninle ilgilenecek."

"Evet, ama o bir yabancı," diye açıklıyorum. "Adamı pek tanımıyorum. Ivan kadar kötü biri olabilir..."

Lily başını sertçe sallar. "O Ivan'a hiç benzemiyor. O adam pisliğin teki ve Andrew kocamın en güvendiği adamlardan biri. O diğerlerinden bir adım önde."

"Belki de haklısın," diye kabul ediyorum çünkü Andrew hakkında, karakterinin durumu konusunda onunla tartışacak kadar bilgim yok. Ancak bildiğim bir şey var ki, o da tıpkı Ivan gibi beni içinde olmak istemediğim bir duruma sürüklüyor. "Beni evinde esir tutuyor."

Yine hemen onu savunmaya geçiyor. "Eminim zamanla, sana güvenebildiğinde, sana daha fazla özgürlük verecektir."

Başımı dehşet içinde sallıyorum. "Bunu tecrübeyle mi biliyorsun?" Başını sertçe sallıyor. "Evet."

İçimi çekiyorum ve sözlerimi söylemeden önce üzerinde düşünmek için bir saniye ayırıyorum. "Lucifer'la aranızdaki ilişkinin iyi gittiğini biliyorum ama Andrew ve Lucifer çok farklı iki adam."

Onun ve benim ne kadar farklı olduğumuzu ve durumlarımızı belirtmiyorum, ama aramızdaki havada asılı kaldığını hissedebiliyorum.

"Katılıyorum," diye kabul ediyor. "Matthew ve Andrew çok farklı iki adam ama aynı felsefeleri ve temel inançları paylaşıyorlar. Dünyaya çok farklı bir açıdan bakıyorlar..."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak sözlerine devam ediyor. "Bunun için bir kelime var ama şu anda aklıma gelmiyor. Dünyaya bakış açıları..."

"Radikal mi?" Ben teklif ediyorum.

Homurdanıyor ve gözlerini bana dikeyyor, belli ki önerimi komik bulmuyor. "Ben daha çok *benzersiz bir şey* düşünüyordum."

Ona sırtıyorum ve "Tamamen benzersiz" diyorum.

Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. "Pekala, dünyaya bakışları radikal bir şekilde benzersiz."

Bana bakıyor, kabul etmemi ya da etmememi bekliyor. Başımı eğiyorum ve o da gülümseyerek devam ediyor. "Matthew'la tanışmadan önce kördüm. Ama o gözlerimi açtı ve şimdi dünyanın gerçekte ne olduğunu görüyorum. Ondan önce sadece koyunlardan biriydim..."

"Koyun mu?" Tekrar ediyorum. "Ne demek istiyorsun?"

İç çekiyor ve biraz telaşlı görünerek yüzündeki bazı görünmez saçları fırçalıyor. "Bunu nasıl anlatabilirim? Matthew bunu açıklamakta çok daha iyi..." Çocuklara bir göz atıyor ve sesini alçaltıyor, sanki aniden duymalarından endişelenmiş gibi. "Bu adamlar, onlar vahşi ve güçlüler ve dünyayı gerçekte olduğu gibi görüyorlar. Tüm saçmalıkları görüyorlar."

"Tamam..." Anlar gibi oluyorum ama tam olarak anlamıyorum. "Ama birini koyun yapan nedir?"

"Koyun, yasaların ve kuralların kendilerini korumak için var olduğuna inanan kişidir. Oyun alanını daha adil hale getirmek için..."

"Affedersin, Lily?"

İkimiz de şaşkınlıkla dönüyoruz. Orta yaşlı bir kadın kapıda duruyor, kucığında küçük bir bohça var.

"Evet, Mary?" Lily kadına gülümsüyor, sözünün kesilmesinden en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. Aslında oldukça rahatlamış görünüyor.

"Küçük David yatmaya hazır. Onu yatırmadan önce iyi geceler dilemek istersin diye düşündüm."

"Elbette," diyor Lily kadına gülümseyerek ve kollarını uzatarak.

Mary Lily'nin gülümsemesine karşılık veriyor ve yaklaşarak küçük bohçayı dikkatlice taşıyor. Kundak güvenli bir şekilde Lily'nin kollarına girdiğinde Mary bir adım geri çekilip bana bakıyor. Ona kibarca gülümsüyorum ve sonra ikimiz de dikkatimizi Lily'ye çeviriyoruz.

Lily gülümsüyor ve battaniyenin bir kısmını iterek altın rengi minik bir kafayı ortaya çıkarıyor.

Bebeğiyle tatlı tatlı konuşuyor ve onu izlerken içimde garip bir sızı hissediyorum. Sanki içimde boş olduğunu fark etmediğim bir yer varmış gibi.

"Bebeğiniz olduğunu bilmiyordum," diyorum usulca.

Lily bana bakıyor ve hafifçe başını sallıyor. "Adı David." "Kaç yaşında?" Daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaşarak soruyorum.

"Üç aylık," diye cevaplıyor gururlu bir gülümsemeyle. "Onu kucağına almak ister misin?"

"Evet," diye mırıldanıyorum. Abigail doğduğundan beri bir bebeği kucağıma almamıştım ve aniden bunu özledim.

Lily bana yaklaşıyor ve ben de onu kabul etmeye hazır bir şekilde kollarımı uzatıyorum.

Lily onu dikkatlice kollarıma bırakıyor.

"Uykuya daldı," diye fısıldıyor.

Kollarımda uyuyan bebeğime bakıyorum ve onun güzel küçük yüzünün görüntüsü ciğerlerimdeki tüm nefesi alıyor.

Nutkum tutuldu.

Yanımdaki Lily sessizce kıkırdıyor. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var."

Kafamı sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum ama yine de gözlerimi ondan alamıyorum.

"O mükemmel..." Melek gibi yüz hatlarına hayret ederek boğuluyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

"Öyle," diye onaylıyor kapı aralığından neşeli bir erkek sesi.

Sonunda gözlerimi David'in güzel yüzünden ayırmayı başarıyorum ve onun yetişkin halinin bana sırtıttığını görmek için başımı kaldırıyorum.

Neden bilmiyorum ama yapmamam gereken bir şeyi yaparken yakalanmışım gibi hissediyorum.

Lily'ye usulca, "Onu tutmama izin verdiğin için teşekkür ederim," diyorum. David'i nazikçe ona geri verirken başını sallıyor ve gülümsüyor.

Lucifer adım adım odaya girer ve kanepeye doğru yürür. Koltuğun arkasına eğilerek Lily'nin yanağına hızlı bir öpücük kondurur ve ardından oğluna bakar.

"Mary de tam onu yatağına yatırmak üzereydi," diye mırıldanıyor Lily sessizce ve Lucifer'e doğru eğiliyor.

Gülümsüyor ve oğlunun başını okşamak için uzanıyor.

Birbirlerine yaslanıp uyuyan çocuklarına bakarken, o an o kadar tatlı, o kadar şefkatli ki, göğsüm sıkışıyor ve kafa karıştırıcı bir kıskançlıkla sızlıyorum.

Onların sahip olduğu şeyi istediğimi fark etmem bir saniye sürüyor. Sevgiyi ve şefkati istiyorum.

Farkına vardığımda, kendimi özel bir anı gözetleyen davetsiz bir misafir gibi hissederek aniden arkamı dönüyorum.

Lucifer önce doğrulur ve sonra Lily isteksizce David'i Mary'ye teslim eder.

Mary onu tekrar sarıp sarmalayıp odadan çıkarırken tatlı tatlı, "Tatlı rüyalar ufaklık," diye mırıldanıyor.

"Yemeğe gidelim mi?" Lucifer, Mary gittikten sonra soruyor ve sonunda kapı aralığında gizlenen karanlık gölgeyi fark ediyorum.

Ne zamandır orada duruyor? Hep orada mıydı?

Andrew'un gözleri karanlık bir yoğunlukla yanarak beni delip geçiyor. "Açlıktan ölüyorum," diye sırtıyor.

Ve aniden iştahımı kaybettim.

AMY

Diğer herkes eğleniyor gibi görünse de akşam yemeği benim için işkence gibi geçiyor. Lily beni masanın etrafında dönen sohbete dahil etmek için çok uğraşıyor ama Lucifer'ın karşımda oturması ve Andrew'un tam yanımda olması arasında, boğazımdan yemek geçirmek için tüm konsantrasyonumu harcıyorum.

Yemek yemek zorundayım, artık herkes benden bunu bekliyor. Andrew bombayı patlattı ve herkese hamile olduğumu söyledi.

Onun nesi var bilmiyorum.

Hamile olmamı istediğini biliyorum ama bunu söylemek için çok erken. Kendime, hamile olmadığım ortaya çıktığında çok utanacağını söyleyip duruyorum. Ama içimde hiç de utanmayacağına dair aptalca bir his var. İstedikini elde etmeye alışkın bir adam ve tek başına iradesi beni hamile bırakmaya yetecek kadar güçlü.

Biliyorum, biliyorum, şimdi çılgınca düşünen benim. Ama tüm bu durum beni mahvediyor. Etrafımdaki herkes çok mutlu, büyük ve mutlu bir aile gibi masanın etrafında toplanmışlar.

Ve kendimi dışlanmış hissediyorum.

Etrafım katiller, adam kaçırırlar ve zina yapanlarla çevrili ama yine de uyum sağlamak için daha fazla çaba göstermem gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Gerçekten düşündüğümde, özellikle de hepsi bana karşı bu kadar kibar ve saygılıyken, ben kim oluyorum da yargılıyorum diye merak ediyorum.

Lucifer, Andrew ya da bu masada oturan diğer adamlardan herhangi birinin katil olduğundan emin değilim.

Sadece içimden gelen bir his.

Elbette Ivan'la beni yakaladılar ama ben hâlâ hayattayım, değil mi?

Günahlardan tamamen arınmış da değilim. Tanrı biliyor ki kendi hatalarımı yaptım.

Bir sürü ve bir sürü.

Andrew yanımda, "Prensesimiz yorgun görünüyor," diye mırıldanıyor ve bu "*prensesimiz*" kelimesi beni çok etkiliyor.

Beni neden sahiplenmek istediğini anlayabiliyorum, böylece beni vücudum için kullanabilir, ama neden onu sahiplendiğini anlamıyorum... tabii bizim onun olmamız konusunda ciddi değilse.

Abigail'e doğru bakıyorum ve gerçekten de sandalyesinde uyukluyor, kaşığı kâsesinin üzerinde tehlikeli bir şekilde asılı duruyor.

"Sen de yorgun görünüyorsun," diye mırıldanıyor ve beni çenemden tutup yüzümü ona doğru çeviriyor. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Ruhunu lekeleyen kötülüğü aramak için karanlık gözlerine bakıyorum ama tek gördüğüm sıcaklık ve endişe.

Başparmağı yanağımı okşuyor ve dokunuşu o kadar sıcak, o kadar hoş ki tüylerim diken diken oluyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim zayıf ve ancak fısıltının üzerinde.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve lanet olsun ki bu gülümseme içimde kelekler uçuşmasına neden olmuyor.

Çekirdeğime doğru uçuşan kelekler.

Uzaklara bakıyorum, keşke üzerimde sahip olduğu gücü nasıl yok edeceğimi bilseydim. Zihnimin içinde nefret edebilirim, nefret edebilirim ve nefret edebilirim ama o bana dokunduğunda tüm bu nefret pencereden uçup gidiyor.

Andrew elimi tutuyor ve ayağa kalkıyoruz. Vedalaşıyoruz ve Lily hafta içinde onu ziyaret edeceğime dair bana söz verdiriyor. Lucifer ile konuştuktan sonra Andrew Abigail'i alıyor ve arabaya doğru yola çıkıyoruz.

Abigail hiç kıpırdamıyor. O kadar yorgun ki, Andrew'a kıvrılıyor, kemerini bağlarken ona yapışıyor ve biz arabadan inene kadar usulca horluyor.

Yol sessiz, neredeyse huzurlu. Pencereden dışarı, geceye bakıyorum. Şehrin ışıkları beyaz, sarı, mavi ve kırmızı renklerde yanımdan geçiyor.

Sadece dışarıda olmak, olasılıklara yeniden maruz kalmak bile iyi hissettiriyor.

Yanımda, Andrew sessiz ve gergin bir şekilde duruyor. Ona doğru bakıyorum ve bir anlığına gözlerimiz buluşuyor. Sanki yıldırım çarpmış gibi içimden güçlü bir sarsıntı geçiyor.

Aramızda konuşulmamış, havada asılı duran çok fazla kelime var.

Ancak bunları dile getirmek, onları kabul etmek anlamına gelir ve şu anda bunu yapamıyorum.

Artık ne hissettiğimi bilmiyorum. Nasıl hissettiğimi bilmiyorum

Onu.

Bebegi gerçekten içimde mi büyüyor? Bir elimi karnıma koyuyorum ve pencereye dönüyorum.

Her şey değişiyor - hayatım, düşünme şeklim...

Vücudum.

Lily'nin sahip olduğu şeye sahip olabilirdim, eğer kendime bunu isteme izni verseydim... Deliriyor muyum?

Durumlarımız tamamen farklı.

Tekrar Andrew'a bakıyorum. Sanki ilgimi bekliyormuş gibi uzanıp yanağımı okşuyor.

Lanet olsun ona. Neden bunu yapmak zorundaydı? Neden *iyi* davranmak zorunda?

Bana mı? Neden Ivan gibi bir pislik olamıyor?

Sarsılıyorum ve koltuğumda dönüyorum, tüm vücudumu

Onu.

Bana iyi davranıyor diye cidden kızıyor muyum? Şimdi ben gerçekten derin uçtan gittiğimi biliyorum.

Eli uyluğuma indi. Sıcak, ağır ve sahiplenici.

Parmakları etrafımda kıvrılıyor ve sıkıyor.

Ona tekrar bakıyorum ve bana dokunmayı bırakmasını söylemek için gözlerimi kullanarak ters ters bakıyorum. Sevgisiyle beni yıkmayı bırakmasını.

Sırıttıyor ve eli yukarı, eteğimin kenarına doğru kaymaya başlıyor. Dokunuşundan iğrenmek, teni tenime değerken etkilenmemek için kendimi zor tutuyorum ama ben sadece bir insanım.

Tanrı yardımcım olsun, bu adama karşı koyacak kadar güçlü değilim. İsteyebileceğim her şey onda var, güçlü, koruyucu ve şefkatli. Bana dokunduğunda, canlanıyorum. Ve bana dokunmayı bıraktığında, yavaş yavaş ölüyormuşum gibi hissediyorum.

Kaybettiğim bir savaşın içindeyim. Belki de bunu kabul etmenin zamanı gelmiştir. Belki de pes edip teslim olmanın zamanı gelmiştir.

Bu çılgınlığın bizi nereye götüreceğini görmek için.

Evim dediği evin önüne geldiğimizde eli kalçamdan ayrılıyor. Onunla olan bağımı korumak için neredeyse elini tutacaktım.

Belki biraz daha dolaşabiliriz önerisi dudaklarımın ucunda duruyor ama geçmesine izin vermiyorum.

Abigail çok yorgun ve yatağa ihtiyacı var.

Arabadan indi ve kapımı açmak için yanıma geldi. Bana yardım ettikten sonra Abigail'le ilgileniyor, onu kucağına alıyor ve

Ev.

Arkasından takip ediyorum, arkamızdaki tüm kapıları kapatıp kilitliyorum. İroni benim için kayıp değil.

Merdivenlerden yukarı, arkasından takip ediyorum.

Abigail'i kucağına alıp taşıma şekli, sanki dünyadaki en değerli paketi taşıyor gibi.

Odasına giriyoruz.

Yavaşça Abigail'i yatağına yatırıyor ve yorganı çekerek onu yatırıyor. Geri adım atarak bana sıkışmam için yeterli alan bırakıyor. Üzerine eğilip saçlarını geriye doğru okşuyorum ve alnına bir iyi geceler öpücüğü konduruyorum.

Uykusunda gülümsüyor.

O güvende ve mutlu olduğu sürece, her şeye katlanabilirim. Bu adama bile.

Doğrulurken Andrew'un elini uzattığını görüyorum.

Tereddüt ediyorum, elimi onun elinin içine koymadan önce yüzüne ve oradaki karanlık şefkate bakıyorum. Parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor ve bu masum dokunuş bile nefesimi hızlandırmaya yetiyor.

Zamanla ona karşı duyarsızlaşmak yerine, ona karşı giderek daha duyarlı hale geliyor gibiyim.

Beni Abigail'in odasından çıkarıp koridorda kendi odasına götürüyor... hayır, bizim odamıza.

Her adımda kalbim biraz daha hızlı atıyor. Ve her adımda, onun üzerinde bir değişiklik olduğunu hissediyorum. Elim tutuşu gerginlikle sıkışıyor ve yüzü kararlılıkla sertleşiyor.

Onu kızdıracak bir şey mi yaptım? Merak ediyorum. Emin değilim ama bir şey olduğu kesin.

Beni odaya çekti ve kapıyı hızla arkamızdan kapattı. Kilitledi.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bir şeyler çok yanlış. Birkaç dakika önce çok sakin, çok sevecendi... ama belki de bu sadece fırtına öncesi sessizlikti? Şu anda üzerime saldırmaya hazır gibi görünüyor.

"Konuşmamız gerek," diyor hoyratça ve elimi bırakıyor.

Uzanıp kravatının düğümünü çekiştiriyor ve sonra yakasından çekip çıkarıyor.

"Ne hakkında?" Yutkunuyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Eve dönüş yolu o kadar sessizdi ki, neredeyse ondan korktuğumu unutacaktım.

Kravatını çıkardı, gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, hareketleri keskin ve hızlıydı.

"Ivan hakkında," diye homurdanıyor.

"Peki ya o?" Diye soruyorum ve endişeyle dudaklarımı yalıyorum. Ağzım aniden kuruyor ve midem endişeyle burkuluyor.

Gömleğini yırtıp boynunu kırıyor.

Başını dikleştirerek, "Onu serbest bırakıyoruz" demeden önce uzun ve gergin birkaç saniye boyunca bana baktı.

Hay sikeyim. En kötü kabusum gerçek oluyor.

"Ne zaman?" Bu bilgiyi kabullenmeye çalışarak soruyorum.

"Yarın," diyor Andrew, gözleri benden hiç ayrılmıyor. Bana uzun uzun ve sertçe bakıyor, tepkimi ölçüyor.

"Neden sen..." Durdum ve yutkundum. Sorumu bile bitiremiyorum.

Belki de bu beni de onun kadar kötü yapıyor ama içimdeki hastalıklı ve çarpık bir parça, Lucifer'in Ivan'dan istedikleri bilgiyi aldıktan sonra onunla ilgilenmek için bir neden bulacağını umuyordu.

Onu bir daha görmek zorunda kalmayacağımı umuyordum. Ondan bir daha korkmak zorunda kalmamayı.

Andrew alay ediyor. "Onu neden öldürmedik?" Yavaşça başımı sallıyorum.

"Çünkü ona hâlâ ihtiyacımız var."

Kalbim sıkışıyor ve nefes alışım hızlanıyor. Boğazıma safra kaçarken tekrar yutkunmak zorunda kalıyorum. Elbette onu kullanacaklar. Ivan'ın hiç bitmeyen bir bilgi kaynağı olduğuna şüphe yok.

Ama beni geri isteyecektir. "Tanrım," diye inliyorum.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, sonra başımı arkaya eğip Andrew'un sert, affetmeyen gözlerine bakıyorum. "Gitmeme izin vermelisin."

Gözleri kararıyor ve ağzından çıkan kelime neredeyse bir kükremeye dönüşüyor. "Hayır."

Andrew'un tepkisinden ve öfkeli ifadesinden korkmalıydım ama şu anda Ivan'dan çok daha fazla korkuyorum.

"Ama o beni arayacak," diye gözyaşları içinde açıklamaya başlıyorum. Söylediğim her kelimeyle paniğim artıyor, ruhumun derinliklerinde bunların doğru olduğunu biliyorum. "O beni her zaman bulur. Her *zaman*."

"Seni benden almaya çalışırsa onu öldürürüm."

Başımı sallıyorum, ona inanmak istiyorum ama bunun o kadar basit olmadığını biliyorum. Ivan'ın olağanüstü bir şansı ve çok derin cepleri var. Eninde sonunda beni bulacak. Yarın olmasa bile, ondan sonraki gün. Ve sonra...

"Ne? Bana inanmıyor musun?" Andrew soruyor, sesi daha yumuşak ama bir şekilde daha tehlikeli.

Bana doğru bir adım atıyor, aramızda yarattığım boşluğu dolduruyor. Eli aşağıya uzanıyor, dokunuşu önce şefkatli ve yumuşak ama sonra çenemi kavrayıp yukarı çekiyor. "Ivan'ın seni geri istediğini öğrendiğimde neredeyse Lucifer'i çağıracaktım."

Gözlerim açılıyor ve ciğerlerim kaburgalarımın arkasında donuyor. Ne kadar denesem de içlerine hava çekemiyorum.

"Ivan'ı çıplak ellerimle parçalamak istiyorum. Seni geri istemeye cüret ettiği için onu lime lime etmek ve çürüyen cesedinin üzerine işlemek istiyorum."

Cesaretimin son kırıntılarını da toplayarak nihayet biraz hava alıyorum ve korktuğum o soruyu soruyorum.

"Beni geri verecek misin?" Kekeleyerek söyledim.

Başka seçeneği olmayabilir, Lucifer bu konuda onu zorlayabilir.

"Hayır!" Andrew kükrüyor ve beni göğsüne çekiyor. Çenemi o kadar sert kavlıyor ki neredeyse moraracak. "*Benim olduğumu* anlamamanın neresi bu kadar zor? Seni asla geri vermeyeceğim."

Bu durumda, tanıdığım şeytan Andrew'dan daha korkutucu. Ne de olsa Andrew henüz bana zarar vermedi.

"Ama," diye itiraz ediyorum. "Beni sadece birkaç gündür tanıyorsun. Beni sonsuza kadar yanında isteyip istemeyeceğini bilmiyorsun."

Andrew bana öylece bakıyor, ifadesi kararıyor. O bana baktıkça ben de büyük bir hata yapmışım gibi hissediyorum.

Geri çekilmeye, kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama o beni geri çekiyor.

Çıplak göğsü inip kalkıyor ve siyah gözleri tehditle parlıyor. "Görüyorum ki kaderini henüz kabullenmemişsin."

Ona kaderimin ne olduğunu sormadan beni ayağa kaldırıyor ve yatağa taşıyor.

"Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum," diyor ve beni yatağın üzerine atmaya devam ediyor. "Ama bir gösteriye ihtiyacın varsa, sana lanet olası bir gösteri yapacağım."

Saçlarım yüzüme geliyor, doğrulup saçlarımı gözlerimden çekmeye çalışıyorum ama o sırada bluzum tutuluyor ve başımın üzerinden şiddetle çekiliyor.

"Andrew," diye ciyaklıyorum ve beni geri itmeden önce saçlarımı yüzümden çekmeyi başarıyorum. Eteğimin belini kavıyor ve bacaklarımdan aşağı yırtıyor.

İpliklerin patladığını ve kumaşın yırtıldığını duyuyorum. "Ne yapıyorsun?"

Aldığım tek cevap öfkeli bir hırıltı.

Sıcak eller altımdan kayıyor, kıcımlı avuçluyor ve sonra külotumu aşağı çekiyorlar.

"Özür dilerim," diyorum, onu çabucak yatıştırmayı umarak, gerçi onu en başta nasıl kızdırdığımdan emin değilim.

Elleri dizlerimi kavıyor ve sonra bacaklarım birbirinden ayrılıyor.

Pantolonunu indirirken ona bakıyorum. Fermuarını indirirken çıkardığı ses bir silah sesi kadar gürültülü.

Neden yine Ivan'dan korkuyordum? Andrew'a bakarak merak ediyorum. O bacaklarımın arasındayken hatırlamak zor, güçlü, dalgalı kaslardan oluşan bir kule.

Üzerime çıkmadığında bile, onun büyüklüğü beni çok küçük hissettiriyor... çok savunmasız.

Pantolonu düşüyor, bacaklarından aşağı fısıldayarak iniyor ve sonra tekrar üzerime geliyor, öldürmeye giden aç bir hayvan gibi.

"İşte dudaklarım."

Ağzı ağızma iniyor ve elleri sütyenimi yukarı itiyor. "Bunlar benim memelerim," diye dudaklarıma doğru homurdanıyor.

Bana sert bir öpücük veriyor ve sonra ağzı aşağı kayıyor. Beni tutup kaldırıyor, elleri göğüslerimin etrafına dolanıyor ve onları avuçlarının içine sıkıştırıyor.

"Benim," diye tekrar hırlıyor ve sonra onları emmeye başlıyor. Uçlarını ağızına çekiyor. Meme uçlarını gürültüyle emiyor.

Yatağa doğru kıvranıyorum, o boğazının arkasından lezzetli sesler çıkarırken ben de ateşler içinde kalıyorum.

"Andrew," diye soluyorum, o emip emip beni deliliğin eşiğine getirirken ben de doğrulup omuzlarına yapışıyorum.

Ve tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, ıslak, kaygan bir yolu öperek vücudumdan aşağı kaymaya başlıyor.

Dili göbek deliğimde dolaşıyor. "Karnımı."

Gözlerini kaldırıp bana bakıyor ve ben beklentiyle nefesimi tutuyorum. Düşündüğüm yere mi gidiyor?

Gözleri beni hiç bırakmadan vücudumdan aşağı kayıyor, dudakları monsumun kıvrımlarında geziniyor.

Parmakları kalçalarımı sarıyor ve sonra bacaklarımı onun için daha geniş açıyor.

"Bu benim tatlı küçük amcığım," diye gürlüyor ve sonra dili klitorisimin üzerinde geziniyor.

Sanki bana elektrik vermiş gibi sarsılıyorum. Kaslarım geriliyor ve kığım yataktan çıkıyor.

Yüzüyle beni tekrar aşağı itiyor.

Ağzını amıma doğru iterek beni ağzına alıyor ve sonra dili çıldırmaya başlıyor. Hiçbir birikim yok, kendimi hazırlayacak zaman yok, beni açıklıkla yalıyor ve emiyor, sanki beni ağzıyla yutmaya çalışıyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, parmaklarım omuzlarının etli yerlerine saplanıyor.

Boğazının arkasından öfkeli bir ses çıkarıyor ve sonra elleri beni daha geniş açıyor. Dili yarığımın içinde bir aşağı bir yukarı geziniyor ve sonra sanki beni beceriyormuş gibi içeri dalıyor.

"Andrew," diye mırıldanıyorum, göbeğim zonkluyor ve onun için ağrıyor.

Dili içeri ve dışarı dalıyor, ama sadece daha fazlasını istememe neden oluyor.

Onun siki tarafından doldurulmak ve gerilmek istiyordu.

"Çok tatlı, çok ıslak," diye nefes alıyor, nefesi ıslaklığıma karşı sıcak.

Dilinin ucu yukarı kayıyor ve sonra hassas küçük klitorisime çarpıyor.

Sarsılıyorum ve seğiriyorum.

"Çok duyarlı."

Dili klitorisime bastırıyor ve sıkı küçük daireler çizerek dönüp duruyor. Sonra parmakları içimde kayıyor. Sularıyla kayganlaştı.

Onları birkaç kez içime sokup çıkarıyor, gerginliğimi gideriyor ve sonra duruyor.

Ağzı aniden beni terk ederken haykırıyorum. Yüzünün her tarafına boşalmaya çok yakındım ama şimdi seğiriyor ve bir düzeltmeye ihtiyaç duyan bir keş gibi titriyorum.

"Neden durdun?" Sesim titrek ve soluk soluğa soruyorum.

Uzaklaşıyor ve parmaklarım omuzlarına dolanıyor, beni terk etmesini engellemeye çalışıyorum. Tutuşumu kolayca kırıyor ve bir adım geri atıyor.

Ellerim aşağıya iniyor, yatağa yenik düşüyorum.

Nefes nefese, bu sefer neyi yanlış yaptığımı merak ederek ona bakıyorum.

Bu onun cezası mı? Beni bu kadar yaklaştırıp sonra durması, beni nabızı atan bir çekirdek ve zonklayan bir klitorisle bırakması mı?

"Andrew?"

Beni kalçalarımın yakalıyor ve sanki onun için hiçbir şey değilmiş gibi ters çeviriyor. "Ne oluyor lan?" Haykırdım ve yukarı itmeye başladım.

Eli omurgama ağır bir şekilde iniyor ve beni yatağa yaslanana kadar geri itiyor. Debelenmeyi bıraktığımda beni kalçalarımın tutup yataktan aşağı sürüklüyor.

Ne yapmak istediğine dair hiçbir fikrim yok ama onunla savaşmaya çalışmak faydasız. Tekrar ayağa kalkmaya çalışmak bile beni yorgun ve nefessiz bırakmaya yetti.

Elleri kıcımlarımın üzerine düşüyor ve iki büyük avuç dolusu alıyor.

"Bu benim kıcımlarım," diye homurdanıyor ve parmakları etrafımı sıkarak daraltıyor.

İnliyorum ve yüzümü yatağa bastırarak ellerine doğru eğiliyorum.

Arkama geçiyor ve sonra nefesinin sıcaklığının belimi okşadığını hissediyorum.

"Benim," diye tekrarlıyor ve sonra ağzının tam nefesinin olduğu yeri öptüğünü hissediyorum.

Elleri sıkıyor, sıkıyor ve aşağı doğru kaymaya başlıyor, dudakları da onu takip ediyor.

Sağ eli sadece ağzıyla yer değiştirmek için hareket ediyor. Eli sol yanağımla oynamaya devam ederken sağ yanağımla öpüyor ve ısıtıyor. Sonra beni emiyor ve ayak parmaklarım yatağa doğru kıvrılıyor.

Aman Tanrım. Garip ve yabancı olduğu için mi yoksa orası çok hassas olduğu için mi bu kadar iyi hissettiriyor bilmiyorum.

Beni ısıtıyor, dişleri kalçamın en etli kısmına batıyor ve sonra aynısını sol tarafa yapmak için kayıyor.

Tıpkı göğüslerim gibi, her yanağıma eşit ilgi göstererek bir o yana bir bu yana kayıyor. Parmaklarının tekrar amıma kaydığını hissettiğimde, ona duyduğum ihtiyaçtan neredeyse delirmek üzereydim.

"Andrew, lütfen," diye inledim, umutsuzca yatağın üzerindeki çarşafa tutunarak

Yatak.

"Hâlâ çok darsın," diye homurdanıyor, parmaklarını beni açmak için kullanıyor.

"Umurumda değil," diye inliyorum. "Seni içimde istiyorum, *şimdi*."

"Siktir," diye homurdanıyor ve parmakları daha hızlı pompalıyor, kontrolünün bir kısmı kaymaya başlıyor.

Başım tekrar öne düşüyor, yüzümü yatağa gömüyorum, beni bir kez daha orgazmın eşiğine getirmek için parmaklarını kullanırken çığlıklarımı boğuyorum.

O kadar yakınım ki tadını alabiliyorum. Sonra parmakları beni tekrar terk ediyor.

"Andrew!" Horozunun başının girişime doğru itildiğini hissetmeden önce haykırıyorum.

"Bak. Çok. Lanet olsun. Sıkı," diye homurdanıyor, içeri girmeye çalışırken, sıkışıklığımı itiyor.

Uzanıp beni açmaya bile çalıştı ama o çok lanet Büyük.

Bu noktada umurumda değil. Beni parçalasa bile umurumda değil.

İhtiyacım olan

onu içime alabileceğim her şekilde.

Santim santim, içeri doğru ilerliyor. Sıkılığı için bana küfrediyor ve övüyor.

Sonunda dibe vurduğunda, sırtımı eğiyorum, onu daha da derine çekmek için kıcımı ona doğru itiyorum.

"Siktir," diye soluk soluğa bağılıyor ve ben ona öyle sıkı sarılıyorum ki sikinin seğirdiğini hissedebiliyorum.

Derin, içgüdüsel bir tatmin hissederek tekrar yapıyorum. "Kes şunu," diye homurdanıyor ve kıcıma sert bir şaplak indiriyor.

Acı o kadar keskin, o kadar şaşırtıcı ki, hemen onu sıkıştırıyorum.

"Lanet olsun, beni öldürmeye çalışıyorsun," diye inliyor ve elini altına sokuyor.

Parmakları klitorisimi buluyordu.

Küçük sinir yığınının ustalıklı çalıştırarak beni hızla orgazmın eşiğine getiriyor, sonra da hızla uçurumun kenarına gönderiyor.

Haykırıyorum, amımın duvarları onun etrafında kasılırken ve spazm geçirirken gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor.

"Bu daha iyi," diye memnuniyetle homurdanıyor, sürtünmeyi hafifletmek için ıslaklığını kullanıyor.

Geri çekiliyorum, hâlâ onu kavriyorum ama onu tutamayacak kadar kaygım.

İlk başta beni yavaşça becermeye başlıyor, sanki canımı yakmaktan gerçekten korkuyormuş gibi derin, uzun vuruşlarla beni rahatlatıyor.

Ve bundan zevk alıyorum, kalın şaftının g noktamda kayan her derin vuruşunun tadını çıkarıyorum.

Ama bir kez daha boşaldığımda, titreyerek ve adını haykırarak, kendini tutmayı bırakıyor.

Beni kabaca kalçalarımından tutuyor, kıcımlı yukarı çekiyor ve beni sert ve hızlı bir şekilde sikmeye başlıyor.

"Kimin amı bu?" diye soruyor, kalçaları sertçe kıcıma giriyor. "Senin," diye homurdanıyorum, bunu iki kez düşünemeyecek kadar ileri gitmişim.

"Bu doğru amına koyayım," diyor memnuniyetle. Sonra diğer deliğime doğru bir şeyin sokulduğunu hissediyorum.

"Peki bu kimin kıcı?"

Zevkten neredeyse sayıklıyor olabilirim ama parmağı içime girmeye başladığında hâlâ biraz korkacak kadar farkındayım.

İnliyorum ve başımı sallıyorum, yanaklarımı esnetiyorum ve yanan istilaya karşı savaşımaya çalışıyorum.

"Bu kimin kıcı Amy?" Andrew tıslar ve parmağını içeri sokar.

Açıklamamın parmağını çekmesine neden olacağını umarak, "Senin" diye inliyorum.

Yine de cevabımdan tatmin olmadı.

"Kimin?" diye homurdanıyor ve parmağını geri çekip tekrar içeri sokuyor.

"Senin!" Daha yüksek sesle haykırıyorum, kıcımlı parmağının etrafında sıkışıyor. Yanma hissi kaybolmaya başlıyor ama hâlâ rahatlayamayacak kadar korkmuş durumdayım.

"Doğru," diye mırıldanıyor, sonunda tatmin olmuş görünüyor ve parmağını çekiyor. "Ve bir gün bu kıcı sikeceğim... O daracık küçük deliklerinin hepsini aletimle işaretleyeceğim."

Beni saçlarımdan tutuyor ve başımı geriye doğru eğmek için kullanıyor. "Ama bugün değil," diye kulağıma nefes veriyor. "Bugün seni o kadar sert sikeceğim ki bu amcığı sikimle dağlayacağım."

Parmağı gitti, sonunda rahatlamaya başladım. Ama sonra saçlarımı yumruğuna doluyor ve başımı geriye doğru çekiyor.

Kalçaları kıcıma çarpıyor ve teni tenime çarpıyor.

"Ve eğer yarın kime ait olduğunu unutursan, hatırlayana kadar seni beceririm."

Beni hızlı ve öfkeli bir şekilde sikmeye başladı.

"Kime ait olduğunu hatırlayana kadar seni her gün sikeceğim.
için."

Vücudum onun itme gücüyle ileri doğru itiliyor, yatağa tutunuyorum,
Sadece saçımı tutuşu devrilmemi engelledi.

"Seni o kadar çok sikeceğim ki döllerimde boğulacaksın."

İçimde şiştiğini ve daha da büyüdüğünü hissedebiliyorum ve boşalmak
üzere olduğunu bilmek beni tekrar boşaltıyor.

Haykırıyorum, sıcak bir unutkanlığa düşünüyorum ve bir şekilde, bir
şekilde beni daha sert sikmeye başlıyor. Daha hızlı.

Ta ki tüyler ürpertici bir kükreme çıkarana kadar.

Sıcaklığı içimi doldurmaya başlıyor ve sonra aniden çekiliyor.

Sırtıma, sonra da kalçalarıma sıcaklık fışkırırken haykırıyorum.

Öne doğru yığılıyorum, o sikişin başını kırımın girişine bastırana kadar
orgazmımın son sancılarıyla seğiriyorum.

Tekrar geriliyor, beni orayı da dolduracak kadar rahatladığında
inliyorum. Tükenene kadar homurdanıyor ve hırlıyor.

Yavaşça çekiliyor ve yemin ederim sikini yanaklarıma sildiğini
hissedebiliyorum. Ama sonra öne doğru düşünüyorum, artık kendimi
tutamıyorum.

Nefesimi tutarak çarşafa bakıyorum, ne olduğunu anlamaya
çalışıyorum ve kendimi birazcık ihlal edilmiş hissediyorum.

Sonra Andrew yanıma geldi ve çenemi yukarı kaldırarak bana baktı.
Onu.

Yavaşça, çok memnun bir şekilde sırtıyor. "Üzerinde çok fazla dölüm
var.

Sana üç metre yaklaşan herkes kokuyu alabilecek."

ANDREW

Ben büyürken asla çizginin dışına çıkmazdım. Buna değecek bir şey yapmadığım sürece asla dikkatleri üzerime çekmezdim.

Babamın gözünde, elinin tersi olmadığı sürece neredeyse hiçbir şey benimle ilgilenmeye değmezdi.

Liseden mezun olduğum gün, onun evinde yaşadığım son gündü. O noktada bir erkek olmam gerekiyordu ve kendi başımın çaresine bakabileceğime karar verilmişti.

Neyse ki o hafta orduya gönderildim.

Orada da aynı kurallara uydum. Haddimi aşmadım. Sadece eylemlerimle dikkatleri üzerime çektim.

Ekiplere katıldığımda ilk kez bir yuva buldum. Ekipleri sevdim mi? Kuşkusuz, ama zamanın çok kısa olduğunu biliyordum. Bir Navy Seal'ın ömrü onlarca yıl değildir ve kalçamın bir şarapnel parçası tarafından parçalanması bana bunu kanıtladı.

Ordudan ayrılıp şu anda yaşadığım hayata girmek beni şaşırtıyor. Bir gün teröristlerle savaşıyorum, ertesi gün ise şeytanın hayatını koruyorum.

Para, hem de çok para, onun için çalışmamın başlangıcı buydu. Sonra tehlike geldi... Hala zaman zaman beni çağırıyor.

Sanırım çoğunlukla bir yuva bulmakla ilgiliydi. Emin olmak için berbat bir yuva.

Lucifer, şirret karısı Simon'la birlikte baba olurdu. Geri kalanımız onun küçük katilleriyiz.

Bu yüzden Bartholomew bize ihanet ettiğinde, onun canını alma sorumluluğunu üstlendim. O sadece patronuna ihanet etmedi, kardeşlerine de ihanet etti. Geceleri uyurken diğerleri gibi karanlıkta onun yüzünü görmüyorum.

Gerçek ailem soğuk insanlardı, sevgilerini birbirlerine saklamışlardı. Ailevi bir görev duygusuyla dünyaya getirdikleri bu çocuğa değil. Soylarını devam ettirdiler, gözlerinde başka bir şey yoktu.

Gerçek sevgi ve şefkatin ne olduğunu bilmiyorum sanırım. Diğer kadınlara karşı hissettiklerimin sevgi ya da ilginin yakınından bile geçtiğini sanmıyorum.

Amy ve Abigail mi? İkisi de hayatımda olmadan yapamazdım. Onları yanımda istiyorum. Amy kelimenin en temel anlamıyla benim. Abigail? Tarif etmesi daha zor. Ona karşı gerçek bir şefkat hissediyorum. Onun için dünyanın en iyisini istiyorum, bu da benim için aşk demek... Sanırım.

Amy bende farklı bir duygu yaratıyor. Göğsümde hissediyorum. Bana onu sahiplenmemi, onu mümkün olan her şekilde benim yapmamı söylüyor.

Onu işaretlemek ve ona sahip olmak için.

"Alfa Bir ve İki hazır, Alfa Üç ve Beş pozisyon aldı," diye bir ses kulağıma fısıldıyor.

"Alfa Bir'e git, Alfa Dört'ü bekle," diye mırıldandım.

Neredeyse iki saattir burada soğuk yağmurun altında oturmuş sahte şafağın başlamasını bekliyoruz.

James mikrofondan, "Dördüncü Pozisyon hazır ve yüksek pozisyonda," diyor. Elinde ağır keskin nişancı tüfeğiyle bir sırtın üzerinde.

Bugün işimizi şansa bırakmayacağız. Bu bir öldürmek için vurma işi.

Mümkünse esir alacağız ama tek bir kişinin bile kaçma riskini almak istemiyoruz.

Cep telefonumu kontrol ederek Johnathan'a hızlı bir mesaj gönderiyorum. "Gitmeye hazırım. Başlama saati 4:53."

Johnathan hemen cevap verir, "Gitmeye hazır. Sabah 4:53."

İki farklı evde konumlanmış durumdayız. Onunki şehrin kuzeyinde, benimki ise batısında.

İki vuruş ekibini oldukça iyi dağıtmışlar ve bu da beni çok endişelendiriyor. Aynı anda iki vuruş yapmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Ama bu işte seçme şansımız yok. Sadece birini alamayız ve ilkinin vurduktan sonra ikincisini vuramayız. Bu şekilde çok şey ters gidebilir.

Saatime bakıyorum, 4:51'i işaretliyorum. "İki dakika."

Zamanın bir dakika öncesine geri sayımını izlerken her adam hızla cevap veriyor. "Sızın. 3'te vuruyoruz."

İleriye doğru koşarken namluyu yukarıda, parmağımı tetikte tutuyorum.

İlk hedefim bir direğe yaslanmış, dudaklarından yarım içilmiş bir sigara sarkan adam. Sabahın bu erken saatlerinde yarı uykulu ve gece görüşü parlayan kor yüzünden berbat durumda.

Ondan beş adım ötede tüfeğimi sessizce askısına bırakıyor ve yeleğimdeki savaş bıçağını çıkarıyorum. Son birkaç adım onun son anlarıydı.

Ona doğru koşup bıçağı boğazının yan tarafına sapladığımda hayatım sona erdi.

Bıçağı ondan çektiğimde bir kan fışkırıyor, göğsüme ve yüzüme isabet ediyor.

Sikeyim.

Cesedin yanına çömelip sessizce, "İlk pozisyon alındı.
Herhangi bir sorun var mı?"

"Negatif. Hala devam ediyoruz, şu anda fark edilebilir bir tespit yok."

Evin köşesine doğru ilerleyerek, ön kapının yanındaki tuğla duvara yaslanmış olan adama işaret ediyorum. "Kapıyı kırmaya hazır olun. İçeri bir parça tesirli el bombası atın."

Geldiğim yoldan geri dönerek evin yan tarafına doğru ilerliyorum.

Yatak odasının penceresinin altına çömelip, içeriye hızlıca bir göz atmak için yavaşça kalkıyorum. Eski püskü bir odada ikiz yataklarda uyuyan iki adam görüyorum.

"El bombalarını atın, on saniye. Ön kapıdan girin, on altı saniye," diye mırıldanıyorum boğaz mikrofonuna.

Fısıldamak yok, fısıltılar iyi bir mırıltıdan daha öteye taşınır.

Atış süresinden iki saniye önce pencerenin bir kısmını kırıyorum. El bombasını pencereden bıraktığımda zaman dolmuştu. Telaşlanan adamların arasına düşüyor.

Evin birçok noktasında gedik açılırken müthiş bir patlama evi sarsıyor. Odaya dönüp baktığımda her şeyin kırmızıya boyandığını görüyorum, patlayıcının siyah izinin bile.

"Alfa Bir, oda temiz. Ön tarafa dönüyoruz."

Ben etrafta dolanırken daha fazla temizlik çağrısı yapılıyor. Evin önündeki adam ön kapıyı sonuna kadar açmış ve ilk benim girmemi bekliyor.

Sağ a doğru ilerleyerek, arkamda bir adamla birlikte eve giriyorum. Oturma odasına girdiğimizde, boğazının etrafında kan birikmiş bir ceset yüzükoyun yatıyordu. Kayıp kafa, James'in keskin nişancı tüfeğıyle iş başında olduğunu gösteren tek işaret.

"Oturma odası temiz."

"Mutfak temiz."

Merdivenlerden çıkmadan önce evin geri kalanını hızlıca süpürüyoruz. Yukarıdakilere yüksek sesle "Yukarı geliyoruz!" diye bağıırken ben öndeyim.

Tüm silahlarınızı bırakın ve öldürülmeyeceksiniz!"

Bazı itiş kakışlar oluyor, ben de James'e mırıldanıyorum, "Birini vurabildin mi?" "Termale geçiyorum," diye sessizce cevap veriyor.

James'i beklerken evin ikinci katından yüksek sesle bağırışlar ve tepinmeler duyuyorum. Görünüşe göre kızgınlar ve savaşımaya devam etmek istiyorlar. Mümkünse esir almak istedim ama birinin pes etmeyecek kadar aptal olup olmadığını anlamamanın hiçbir zaman iyi bir yolu yoktur.

James kulaklığımdan "Üç sıcak beden," diye seslendi.

"Mümkünse onları dışarı çıkarın."

"Anladım."

Camın kırıldığını ve bir cesedin yere düşerken çıkardığı gürültüyü duyuyorum. Beş saniye sonra bir gümbürtü daha.

Çok geçmeden merdivenlerden inen bir adamın ellerini havaya kaldırdığını görüyorum. Silah taşımıyor ve "İyi adam!" diye bağırıyor. İyi adam!"

Bir adım atıyorum ve merdivenlerin geri kalanında ona çelme takmak için bir ayağımı uzatıyorum. "Her şey yolunda," diyor James kulaklıktan.

Adamların geri kalanı temiz işaretini bildirmek için acele ediyor.

Aynen böyle, şiddet sona erdi ve artık ilgilenmemiz gereken canlı bir beden var.

Kahretsin, bu sadece evrak işi demek.

Toparlandık ve gitmeye hazırız. Bütün telefonları ve dizüstü bilgisayarları alarak evi bulabildiğimiz her türlü istihbarattan temizledik.

Telefonum cebimde vızıldıyor. Kaldırıp, bağlan tuşuna basıyorum. "İş bitti, biri sorgulama için geri geliyor."

"Güzel. Johnathan da canlı bir tane bulmayı başardı. Harrold ya da adamları yakında yeri temizlemek için dışarı çıkacaklar. Sen adamı getirirken birkaç adam geride kalsın," diyor Simon.

"Anladım."

James ve Marcus'u işaret ederek, "Siz ikiniz Harrold ya da adamları gelene kadar nöbet tutun" diyorum.

Bana başlarını salladılar ve ben de büyük siyah Excursion'a geri döndüm. Sürücü tarafına tırmanıp kapıyı kapattım.

Sik beni. İslağım, üşüyorum ve çok yorgunum. Yine de yapacak daha çok işim var ve şu anda Seals'a geri dönmüş gibi hissediyorum.

Her şeyi daha iyi yapan tek şey Amy'nin evde onunla tekrar yatağa girmemi beklediği düşüncesi. Bu ve onu sikimle doldurarak tekrar ısınma düşüncesi.

Arka koltukta bantlanmış ve ağzı tıkanmış göt deliği inleme sesi çıkarıyor. Siktir, gece daha bitmedi.

Buradan depoya gitmek hızlı bir yolculuk değil. Şehrin hemen hemen karşı tarafında. Binaya ulaştığımda hala ıslak ama ısıtıcıların üflemesinden dolayı sıcaktım.

Sadece kendime işkence ediyorum çünkü arabanın dışında sabah hala ıslak ve soğuk.

Kahretsin.

Arabadan dışarı adımımı attığımda, o bok parçasını arkadan sürüklerken soğuk yağmur sırtımdan aşağı dökülüyor. Kıvranıyor ve benimle dövüşmeye çalışıyor ama karnına indirdiğim sağlam bir yumrukla dövüş gücünün bir kısmını kaybediyor.

Onu parçalanmış otoparktaki su birikintilerinden kaldırıp yüzüne sert bir tokat atıyorum. "Kendine gel, pislik."

Neyse ki, binanın arka odasında Lucifer'ı görene kadar daha fazla mücadele etmez.

Yere sabitlenmiş boş bir sandalye bok torbamı bekliyor.

Onu sandalyeye atıp ayak bileklerini çelik ayaklara, kollarını da arkadan zincirliyorum.

Adam hüngür hüngür ağlıyor. O kadar ıslak ki altına işeyip işemediğini anlayamıyorum ama öyle koktuğu kesin.

İşimden kalkıp taktik yeleğimin kayışlarını çözüyorum. Eski bir sac kesme makinesine asarak Simon ve Lucifer'a dönüyorum.

"Bu sabah iyi iş çıkardın Andrew," diyor Lucifer. Ben kılıfımı çıkarırken bana yaklaşıyor.

"Teşekkürler. Oldukça kolay bir giriş ve çıkış işi." Sandalyede çığlık atan adamı işaret ederek, "Teslim olan tek kişi o" diyorum.

"Onu sorgulama şansınız oldu mu?" diye soruyor bana.

Başımı salladım. "Hayır, Simon'dan telefon gelir gelmez bizi oradan çektim. Bu adamları kimin dışarı çıkardığına dair herhangi bir iz bırakmak istemedim."

Cebimden siyah eldivenlerimi çıkarıp giymeye başlıyorum. Lucifer bana kaşlarını çatıyor.

"Parmak eklemim hala sorun çıkarıyor; bu yastıklı yavrular biraz yardımcı oluyor.

Ayrıca insanlara vurmak için sert bir dış kabukları var."

Bağlı adamın yanına gidip Simon'a bakıyorum. "Özel olarak ihtiyacımız olan bir şey var mı, yoksa bu sadece alabileceğimiz herhangi bir şeyi almak için genel bir seans mı?"

"Yarın ne olacağına dair tüm planları alın.

Bunun dışındaki her şey şu anda bir bonus."

Başımı sallayarak adamın ağzındaki bandı yırttım.

"Şimdi konuş" diyorum ona, "Bana yarın okula yapılan saldırıyı anlat.

Bu saatlerce sürebilir ya da çabucak bitebilir. Seçim senin."

Daha ona elimi sürmeye fırsat bulamadan ağzından kan ve tükürükler yüzüme çarpıyor.

Sanırım bu benim acılı süreci başlatmam için bir işaret.

Mutfığa girdiğimde vücudumda kuru bir kemik bile kalmamıştı. Botlarım attığım her adımda vıcık vıcık sesler çıkarıyor.

Amy ve Abigail mutfak masasında oturmuş mısır gevreği ve tost yemeye hazırlanıyor.

Bana baktıklarında sanki dün gece sadece bir rüyaymış gibi hissediyorum.

Abigail bana gülümsüyor.

Amy uzun, kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve "İyi misin?" diye soruyor.

Birkaç gün önce sorduğu gibi sormuyor. Hayır, bu sefer sesinde şefkat var.

"Evet, temizleneyim. Büyük, sıcak bir kahvaltı için havanızda mısınız?"

Abigail benden annesine bakıyor. Kaşığını zorlukla dokunduğu mısır gevreği kasesine bırakarak, "Fransız tostı alabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette yapabilirsin prenses. Sadece duş almama ve kurulanmama izin ver."

Abigail kıkırdayarak, "Çoktan duşa girmiş gibi görünüyorsun," der.

"Eminim öyledir."

Mutfaktan çıkarken ellerimi kısmen saklıyorum. Eldivenler takılıyken bile kan lekeleriyle morarmışlardı.

Hizmetli odasından bir çöp torbası alarak yatak oda m ı z a doğru ilerliyorum. Siyah ceketimin altındaki gömleğim sadece suyla ıslanmamış.

Sorgulamanın sonuna doğru işler biraz... kanlı bir hal aldı.

Kızlarımdan hiçbirinin işimin bu kısmını bilmesine gerek olduğunu sanmıyorum.

Islak giysileri çıkarıp her birini çöp torbasına atıyorum. Her şey içine giriyor. Ceketim, siyah kargo pantolonum ve hatta botlarım.

Bu geceden hiçbir şey benimle kalmayacak. Ne kıyafetler ne de kan.

Çıplak olarak duşa girdim.

Yakıcı sıcak su tüm kanı ve kiri yıkıyor, uyguladığım şiddete dair hiçbir iz bırakmıyor.

AMY

Andrew bizi bütün gece yalnız bıraktı. Bize göz kulak olacak bir muhafız yoktu. Bizi durduracak kimse yoktu. Gidebilirdim. Muhtemelen gitmeliydim.

Ama bir şey beni engelledi.

Kendime Ivan yüzünden kapıdan çıkmaya korktuğumu söylemek istiyorum. Dün serbest bırakıldı ve dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyorum. Bekliyorum.

Ama sadece Ivan değildi. Beni burada tutan başka bir şey var.

Göğsümde ağırlaşan bir şey. Kanser gibi büyümeye devam eden bir şey.

Ayrılmak ya da bir kaçış planı yapmak yerine, Andrew'un nerede olduğunu merak ederek gecenin büyük bir kısmını uyanık geçirdim.

Ne yapıyordu? Lucifer'le birlikte miydi? İnsanları mı öldürüyordu? Yoksa başka bir kadınla mı birlikteydi?

Umursamamalıyım, umursamamalıyım, ama umursuyorum. Onu başka biriyle düşünmek bile beni o kadar kızdırıyor ki ağlayabilirim.

Bu durum üzerinde gerçekten kontrolüm yok. Ne isterse, kimi isterse yapabilir.

Burada sağlıklı bir ilişki içinde değiliz.

Nereye gittiğini ya da ne yaptığını bana söylemediği için ondan nefret ediyordum. Bana böyle hissettirdiği için ondan nefret ediyordum. En başta bir şey hissettirdiği için. Bu delilik.

Çılgınca.

Ama kapıdan içeri girer girmez, iliklerine kadar ıslanmış ve hafif kan kokuyordu, nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmek istemedim.

Ve bir yanımda sonunda eve döndüğü için mutluydu. Burada boyumdan büyük işlere kalkıştım ve su gittikçe derinleşiyor.

Yanımda, Abigail sandalyesinde kıvranıyor ve televizyona doğru bakıyor. Önünde Fransız tostunu olduğunu bildiği için artık mısır gevreğiyle ilgilenmiyor.

"Git biraz televizyon izle," diye gülümsüyorum ona. "Masadan kalkabilirsin."

Bana parlak bir gülümseme fırlatıyor ve sandalyesinden fırlıyor.

Ayağa kalkıp mısır gevreği kaselerini temizliyorum. Onları boşaltmak ve elimle yıkamak için acele etmiyor, Andrew'un aşağıya dönmesini bekliyorum.

Gelmeyince yukarı çıkıp onu kontrol etmeye karar verdim.

Yatak odasının kapısını iterek açtığımda naneli sabun ve buharlı su kokusu beni karşılıyor.

"Andrew?" Seslendim. "İyi misin?"

Cevap vermeyince, kontrol etsem iyi olur diye düşündüm. Kim bilir dün gece ne haltlar karıştırdı.

Belki de kanaması olduğu için kan gibi kokuyordu?

Yatak odasına giriyorum ve hemen yere bırakılmış büyük siyah bir çöp torbasının üzerinden geçmek zorunda kalıyorum. *Bu garip*, sanırım.

Torbayı iterek açıyorum ve bakırımsı kan kokusu yayılıyor. İçinde ne olduğunu gerçekten bilmek istemediğime karar vererek çantayı hızla tekrar kapatıyorum.

"Andrew?" Banyo kapısına doğru yürüyerek tekrar sesleniyorum. Hâlâ cevap yok.

Yaralanmasından korkarak kapıyı itip açtım.

"Andrew?" Kalın buhar bulutunun arasından bakmaya çalışarak sesleniyorum. Yine de bana cevap vermiyor.

Banyoya girdim ve duş kapısına doğru yürüdüm. Buğulu camdan onun büyük silüetini seçebiliyorum. Hâlâ ayakta gibi görünüyor. Belki de beni duymamıştır?

"Andr-"

Duşun kapısı açıldı ve beni içeri çektiler.

Su bana çarptığında ciyaklamaya başlıyorum ama bir el hemen ağzımı kapatıyor.

"Sus," diye mırıldandı. "Abigail'i telaşlandırmak istemezsin."

Beni duş duvarına doğru itiyor ve gözlerimin içine bakıyor.

Kirpiklerimdeki suyu kırıştırıyorum ve ona bakıyorum. Yavaşça elini çekmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ona fısıldıyorum. "Kıyafetlerim sırlıslıkla"

o l d u . "

Aşağı bakıyor, karanlık bakışları yavaşça, neredeyse tembelce üzerimde dolaşırken ısınıyor. Dudakları bir gülümsemeye dönüşmeye başlıyor.

"Haklısın, onlar"

sırılsıklam."

Gömleğimin altından tutup yukarı çekiyor.

"Bekle..." Tıslıyorum ama o durmuyor. Gömleğimi başımdan çekerek dikkatsizce yana fırlatıyor ve ıslak bir şekilde yere düşüyor.

"Bunu neden yaptın?" Kaşlarımı çattım.

Ağzı ağzıma geliyor. Elleri sütyenimin askılarını indiriyor.

Elimi uzatıp onu durdurmaya çalışıyorum ama ağzı sürekli ağzımın üzerinde geziniyor ve dikkatimi dağıtıyor.

Öpücüğü derinleştiriyor, sütyenim düşerken dudakları ağılıkla dudaklarımdan çekiliyor. Sıcak, kaygan ellerinden biri sağ göğsüme inip onu sıkarken, diğeri pijama pantolonumu aşağı itiyor.

"Andrew," diye inliyorum ağzına doğru. "Yapmamalıyız..."

"Sus," diye homurdanıyor ve beni susturmak için daha sert öpüyor.

Dizi dizimi dürtüyor ve sonra aşağı uzanıp bacağıma yukarı çekerek kalçasına asıyor.

Ağzımın içine doğru inleyerek ileri doğru itiyor ve beni sert sikiyle dolduruyor.

Başımı arkaya attım. O kadar derin ve ben o kadar doluyum ki, beni lanet olası duvara yapıştırmış gibi hissediyorum.

Yavaşça çekiyor ve hemen ileri doğru itiyor.

Dudaklarımdan küçük bir ses kaçıyor.

Eliyle ağzımı kapatıyor. "Sessiz

ol," diye tıslıyor.

Deniyorum, gerçekten deniyorum, ama dünyanın sonu geliyormuş gibi beni becermeye başladığında sessiz olmak çok zor.

Islak vücudu sanki beni fayansa çarpmaya çalışıyormuş gibi vücuduma çarpıyor. Ve kendini o kadar sert, o kadar derine sürüyor ki, itişlerinin arkasındaki güç beni ayak parmaklarımdan üzerine çıkmaya zorluyor.

Sırtını, yanlarını ve omuzlarını tırmalıyorum, umutsuzca tutunacak bir şey bulmaya çalışıyorum ama tutunamayacağım kadar kaygan ve ıslak.

Ellerim onun üzerinde kayıyor.

"Benim için gel," diye kulağıma homurdanıyor ve dehşet içinde vücudumun onun komutuna yanıt vermeye başladığını hissediyorum.

Zihnim teslimiyeti protesto ediyor ama içimdeki basınç artıyor ve nabzım atıyor.

"Benim için gel Amy," diye tekrar hırlıyor ve sonra dişlerini boynuma geçiriyor.

İçime daha sert ve daha derin giriyor. Kıcıma çarparak Duv

ar. "Andrew," diye inliyorum elinin arkasından ve tutuşu sıkılaşıyor. Aleti daha da derine iniyor ve klitorisimi parçalıyor.

Ona karşı sarsılıyorum, adını tekrar haykırıyorum.

Dişlerini boynuma geçirerek tısladı, "Sessiz ol dedim."

Eli yukarı kayıyor, burnumu kapatıyor ve havamı kesiyor.

Nefes alamıyorum. Umutsuzca, oksijen çekmeye çalışıyorum ama avucunun içinde boğuldu.

Onunla savaşmaya çalışıyorum, onu itmeye çalışıyorum ama o çok güçlü, çok kararlı.

Vücudu tekrar tekrar bedenime çarpıyor.

Gözlerimin önünde noktalar yanıp sönüyor.

Ben

ölüyorum.

Boğucu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde orgazmım hala devam ediyor.

"Gel dedim," diye kulağıma homurdanıyor ve ben patlıyorum.

Burnum yanıyor ve ciğerlerim ağrıyor, ama vücudumu sarsan orgazm ekstra güçlü. Renkler gözlerimin önünde yanıp sönen noktaların önüne geçiyor ve ılık, ıslak dalgalar içime doğru yuvarlanıyor.

Sanırım oksijen eksikliği salınımımı artırıyor olabilir.

Zevk her zamankinden iki kat daha güçlü hissettiriyor ve sinirlerime doğru akan garip bir telaş var.

"Evet," diye homurdanıyor sessizce ben onu sıkıştırırken. "İşte iyi bir kız."

Şiştğini, içimde büyüdüğünü hissediyorum, sonra beni sıcaklığıyla doldururken kendini yavaşça ve derinlemesine gıcırdatıyor.

Tam bayılmak üzereyken elini çekiyor ve ben de bir ağız dolusu havayı içime çekiyorum.

Ben onun sikinin üstünde seğirip kasılırken o beni sıkıca tutuyor. Nefesimi yakalıyorum ve aynı anda boşalıyorum.

Son sarsıntı da geçip gücümün bir kısmını geri kazanır kazanmaz onu itiyorum.

Gözlerimiz buluştu.

Benimkiler şaşkın ve puslu.

Onunki sıcak ve hassas.

"Neredeyse beni öldürüyordun," diye tıslıyorum.

Sırıttıyor ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Seni öldürmek isteseydim-" diye başlıyor ama Abigail'in seslenmesiyle kesiliyor.

"Anne? Andrew?"

Yatak odasındaymış gibi görünüyor.

"Bir dakika tatlım!" Panik içinde seslendim. "Annen banyoda!"

"Oh, tamam!" diye cevap veriyor neşeyle ve biraz rahatlıyor. Ne zamandır beni merak ettiğini merak ediyorum. "Biraz zaman alabilir... Beni aşağıda bekle." "Oh... Tamam!" diye daha az hevesle karşılık veriyor.

Nefesimi tutuyorum ve yatak odasından çıkışını dikkatle dinliyorum.

Bir an sonra merdivenlerden aşağı atlayışını duyabiliyoruz.

"Aman Tanrım," diye inledim ve duvara yaslandım. "Bu çok yakındı."

"Öyleydi," diye onaylıyor Andrew düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak. "Sanırım okula geri dönme zamanı geldi."

ANDREW

Kahretsin. Hiçbir zaman düşünen biri olmadım. Yani, ne zaman ihtiyacım oldu ki? Her zaman buraya git, şunu vur, bunu kaldır.

Şimdi burada Simon'ın tertemiz ofisinde oturuyorum ve başım dönüyor. Ben mağara adamı tipiyim. Tüm gerçekleri gözden geçirme ve bir şeyleri araştırma saçmalığını yapmam.

"Elimizdeki tek şey bu. Kör bir sözleşmeyle iş için para almışlar ama bunun Ruslar için olacağını biliyorlarmış. Yine de onlarla bağlantıları yok. Kimlikleri tespit edilen adamların hepsi Rusya, Ukrayna ve bir tanesi de Suriye'den tetikçiler." Simon masasındaki not defterinden bir şeyler okuyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum, bu hiç doğru gelmiyor. "Hepsi müteahhit mi? Gerçek mafya adamları yok mu?"

"Üzerinde çalışabileceğimiz bir şey yok. Sitenizdekilerin hepsinin parmak izlerini aldınız mı?" diye soruyor ve yemin ederim benimle dalga geçmeye çalışıyor.

İşimi harfiyen yaptığımı biliyor. Hiçbir şeyi atlamam.

"Oradaki her erkeğin baş ve işaret parmağını kopardın, Simon. Ne yapmamı istiyorsun? Şimdi de onları kesip sana mı getireyim?"

Johnathan yanımda çakıllı bir kahkaha atmaya başladı. "Örümcek'i parmakları kesilmiş bir torbayla görebiliyor musun?"

Cidden, bu saçmalığı hiç komik bulmuyorum. Simon baskınlarımızda bir şeyleri kaçırıyor ve bunun ne kadar kötü olduğunu hissedebiliyorum. Birini ya da bir şeyi kaçırdık. Ya Johnathan ya da ben. Sadece ne olduğunu bilmiyorum ve Simon da bilmiyor.

Johnathan'ın kaburgalarına dirsek atarak kahkahasını kısık bir kıkırdamaya dönüştürür. "Kapa çeneni bir saniye, motorcu çocuk. Bir düşünsene... Rusların böyle bir şeyi kiraladığını ne zaman gördün?"

"Bu bir kapkaç. Onlar-" diye başlıyor.

"Hayır, hayır, hayır. Beni dinle John, sadece o değildi," diye homurdanıyorum.

Başım dönüyor ve Simon'ın göz ucuyla beni izlediğini görebiliyorum. O da benim gittiğim bu yolu izliyor ve eğer bir sonuç varsa bile bu sonuçtan hoşlanmıyor.

"Biraz geriye gidelim, mesela Yakuza'nın Lucifer'in karısını vurduğu zamana." Bu ikisini de susturdu ve tüm dikkatlerinin bende olduğunu söyleyebilirim.

"Kaçırıldı ve biz de onu geri getirmek için harekete geçtik. Bu operasyonu gerçekleştirmek için şehrin tüm tetikçilerine çağrı yaptık. Tamam mı?"

Johnathan omuz silkiyor ama Simon yavaşça başını sallıyor. "Başardık. Ruslara bir ödül bile koyduk."

"Doğru. Bu bize ne kazandırdı? Üç adam yakaladık, ikisi yerel bir restoranın kızartma aşçıları olduklarına yemin etti. Ruslar neden kaçan tüm piçleri paraya çevirmedi? Yani, cidden, bizimkiler bile her gün dövme piçleri içeri çekiyordu. Lucifer neredeyse yüz milyon dolar harcadı, değil mi?"

Simon, "Keşke o ödülü o şekilde ortaya koymasaydı... Bu... pervasızcaydı," diyor.

"Ruslar bir bok yapmadı. Bu çok garip. Onların da paraya ihtiyacı var, biliyor musun? Sonra Bart ile isimler hakkında bazı cevaplar alıyorum. Ivan'ın adını duyduk ama hepsi bu. Olayı bilen herkes bize bir sürü şey anlattı ama kimse finansal destekçilerin kim olduğunu bilmiyordu."

"Yani Ruslar ve Yakuza aynı gemide. Bunu biliyoruz..." Johnathan homurdanıyor.

Haklı, bu bilgiyi kanıtlamak oldukça kolay hale geliyor. Rusların sessiz kalması dışında, Ivan için kapımıza dayanmıyorlar. Neden olmasın ki? Tonla parası var ve Lucifer'in çocuklarını kaçırma işinden haberi vardı.

Biz de ekiplerini öldürdük. Evden aldığımız silah ve istihbarata göre çocukların peşindeydiler ama ne amaçla?

"Tüm bu bok fırtınasında bir şeyler eksik. Ne yapmaya çalışıyorlar? Bu sadece Yakuza'nın bir işi mi? Operasyonlarına yaptıklarımızın intikamı mı?"

"Şimdi neden kayıp kimse var mı diye sorduğumu anlıyorsunuz. Ruslar böyle bir işi, operasyonda kendilerine bağlı adamlar olmadan yapmazlar."

Simon parmak uçlarını yüzünün önünde birleştirmiş. Gözleri bizi yakalamaya hazırlanan bir örümcek gibi ikimizi de izliyor.

"Birini ya da bir şeyi kaçırdığımızı mı düşünüyorsun?" Johnathan soruyor.

"Bu benim ve Lucifer'ın aklından geçti. İkimiz de bir yapboz parçasının eksik olduğu konusunda hemfikiriz ama... Bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

"O kadar kötü batırdığımızı mı düşünüyorsun yoksa sıçan olduğumuzu mu?" Johnathan sandalyesinde öne doğru kayarken soruyor.

Simon gözlerini devirerek, "Hayır, sadakatinizden hiç şüphemiz yok," der.

Johnathan başını sallayarak, "O zaman ne halt ediyorsun?"

"

Oyunu izlerken, Simon'ın gözlerinin etrafındaki soluk koyu halkaları görebiliyorum.

Gözleri. Yorgun ve stresli.

Bu onun için normal değil.

Simon tamamen bağımsız bir profesyonelden başka bir şey değildir. Duygularla ya da hislerle ilgilenmez. O analitik elitlerden biri. Verilerle, sayılarla ve istihbaratla ilgilenir. Bacağından bir kez bıçaklandığını görmeseydim, onun lanet bir robot olduğunu düşünürdüm.

Çok soğukkanlı, sakın ve pislikten iğreniyor. Dünyanın dört bir yanına ulaşan bağlantıları var ve bu yüzden ona Örümcek diyorlar. Bu iyi niyetle söylenmiş bir isim de değil. Birini ağına düşürdüyse, o kişi ölmüş demektir.

Simon noktaları birleştirmiyorsa... siktir.

"Bunun bir şey olduğundan ne kadar eminiz?" Öfke alevlenmeden önce ikisinin arasına girmeye çalışarak soruyorum.

Simon'ın gözleri tekrar bana kaydı. "Biz değiliz."

"Saçmalık. Benim de en az seninki kadar tepem atmış durumda."

Johnathan sandalyesine geri yığılır.

"Çok fazla şey olmuyor," diyorum.

"Ivan nerede? Bilgilerimiz onun hakkında ne diyor?"

"Yerin dibine girdi. Çıkar çıkmaz adamlarımızı hayaletle çevirdi," diyor Simon yüzünü buruşturarak.

"Hayalet oldu da ne demek? Nerede lan o?" Neredeyse bağıracaktım.

"Aldığım fısıltılara göre, o ve karısı anavatana geri götürülmüş. Bazı zor sorulara cevap vermeleri için."

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" Ben soruyorum.

"Hayır, baskınlardan sonra böyle olacağını tahmin etmiştik. Görünüşe göre bu iki küçük grupta ilgili haberlerin nasıl yayıldığını bilmek istiyorlar."

"Lanet olsun," diyorum. "Bunların hiçbiri hâlâ hoşuma gitmiyor. Bu çok kolay."

Simon omuzlarını silkiyor ve kaşlarını çatıyor. "Şu anda etrafı kolaçan ediyorum. Kulağınızı dört açmanızı istiyorum."

Başımı sallayarak saatime bakıyorum. "Yukarı çıkıp patronla konuşmam gerekiyor. Kızımın Evelyn ile yeni okulunda nasıl olduğunu bilmek istiyor."

Simon gözlerini devirir ve şakaklarını ovuşturmaya başlar. Uzun bir iç çeker. "Evet, hayatınızdaki kadınları tartışabilmemiz için işleri biraz askıya alalım."

Yüksek sesle gülen Johnathan, Simon'a yumruğunu uzatır. "Bizi tuzığa düşüremeyeceksin, kardeşim! Hepsi lanet sülükler. Ellerinden geldiğince çabuk pençelerini geçirirler, seni öyle bir döndürürler ki taşaklarının nereye gittiğini bilemezsin."

Simon, Johnathan'dan iğreniyor gibi görünüyor. Simon'ın bir motorcuyla ten temasında bulunma düşüncesinden duyduğu tiksintiyi neredeyse görebiliyorum.

"Ne? Ellerimi birkaç saat önce yıkadım, seni lanet olası sürtük."

Simon sandalyesinde dönüp ikimizden de uzaklaştıktan sonra bize doğru bir el salladı. "Daha fazlasını öğrendiğimde arayacağım."

İkimiz de ayağa kalkıp ofisten çıktık ve asansörlere doğru yürüdük.

Yukarı düğmesine basıp Johnathan'a bakıyorum. "Onun düğmelerine basmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Aynen öyle. Herif o kadar tutucu ki, bahse girerim boş zamanlarında kömür topaklarını kışına sokarak elmasa dönüştürüyordur."

Başımı sallayarak, "Evet, muhtemelen seni hâlâ muşta sürükleyen bir Neandertal olarak görüyordur," diyorum.

"Burada birileri kas gücü olmalı."

ANDREW

Eğer bu bir film olsaydı, şu anda garaja girerken etrafımızda olup bitenlerle ilgili büyük bir dönüm noktası yaşardım.

Yine de anlamıyorum. Simon'la konuştuğumdan beri yoğun bir iki hafta geçti. Şehir arı kovanı gibi hareketliken tamamen sessizliğe büründü.

Hiçbir şey olmuyor; savaş yok, şiddet yok, gerilim yok. Görünüşe göre dünya hayatına devam ediyor. Her şey normal. Abigail'i okula yazdırdık, ev alışverişi yaptık, kıyafet alışverişi yaptık, market alışverişi yaptık...

Lanet kulaklarımdan alışveriş yapıyorum.

Normalden hoşlanmıyorum. Normal, kötü kısımdır. Normal olan, kötü adamın masum maceracıya tuzak kurmasıdır. Sanki hayatta her şey hiçbir şey olmamış gibi devam ettikçe, bir sonraki olayın daha kötü olacağını biliyorum.

Lanet olsun, beklemekten nefret ediyorum.

Ve evdeki hayat biraz çılgınlaşmaya başladı. Kızlarımı evde, güvende ve sağlam tutmak zorunda kalmamdan, onları tekrar gerçek dünyaya çıkarmaya geçtik.

Ivan'ın öldüğünü söylediğimde Amy çok korktu. Onun hayatta olduğu düşüncesi sanırım benim kadar onun da hoşuna gitmiyor. Hiçbir şey söylemedi ama o pisliğin canını almamı dilediğini söyleyebilirim. Onu ve kızını tehdit eden adamı öldürmeyi. Keşke yapsaydım. Sonuçlarını siktir et.

O pisliği domuz gibi öldürmek isterdim.

Amy kabuğundan yavaş yavaş çıkıyor. Ivan'ın serbest bırakıldığı haberi onu korkuttu ama artık benim olduğunu biliyor. Endişelenecek bir şeyi yok.

Ve her gece bunu onun zihnine ve bedenine işlemeye çalışıyorum.

O benim için sadece bir eş ya da yatağımı ısıtan bir kadın olmayacak. Hayır, o benim malım.

Benim lanet takıntım.

Varlığının çekirdeğine kadar benim.

Başka birinin ona yaklaşması, onu koklaması ya da ona dokunması düşüncesine bile katlanamıyorum.

Zihnimi saran mürekkep gibi bir karanlık var. Sahip olduğumuz şey beni tüketiyor. Ruhumu kasıp kavuran bir ateş gibi yakıyor.

Amy benim için asla sahip olamayacağım bir şeyi temsil ediyor. Daha önce hiç dokunmadığım bir şeyi. Kalıtsal olarak iyi ve saf bir şey. O benim için o kadar güzel, o kadar ruhani ki, onu uzun süre düşünmek acı verici olabiliyor.

O benim dünyaya getirdiğim karanlığın iyi tarafı. Onun lanet bir halesi var, benim taktığım boynuzlar gibi değil.

Ben iyi bir adam değilim. İnsanları öldürüyorum ve bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum. Asla yapmamam gereken şeyler yaptım ve gördüm, ama onun ışığı ruhuma dokunuyor.

Güneşin beni çekmesine izin vermemeliyim ama başka seçeneğim yok. Onu izledikçe, ona daha çok sahip olmalıyım. Onu daha fazla biriktirmeliyim.

O, evrenin kendime saklamak istediğim köşesi.

Yeni kokan arabadan inerken, genişçe sırtıyorum. Bu çok güzel bir şey. Bir kol ve bir bacağa mal oldu, ama buna değer.

Lanet olsun, yarım milyon dolara bu şey Abigail'i liseye kadar götürse iyi olur. Götüreceğinden değil, kızlarımın ve doğmamış çocuğumun ellerinden gelenin en iyisini yapmalarını planlıyorum.

Bu, son birkaç yılda biriktirdiğim hatırı sayılır birikime el atmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Başımı garajdan mutfığa doğru eğerek, "Hey seks çubuğu, çık dışarı!" diye bağırdım.

"Az önce bana ne dedin sen?" Amy evin öbür ucundan çığlık atarak Ben.

"Buraya gel, sana bir hediyem var," diyorum o içeri girerken. Mutfak. Yüzündeki kızgın ifade beni güldürüyor. Onu nesneleştirmemden nefret ediyor.

"Neden?" diye soruyor bana.

"Çünkü senin için en iyisini istiyorum. Hediyelerimde tuzak yok, Amy. Benimle güvendesin," diyorum kapı aralığından geri çekilmeden önce.

Garaj kapısını kapatmadım ve dışarıdan içeri süzülen güneş ışığı yeni arabanın ne kadar parlak olduğunu gösteriyor.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde garaja doğru bir adım attı. Anahtarı ona fırlatıyorum ama sanırım çok fazla dikkat etmiyor çünkü göğsünden sekip yere düşüyor.

"Ne demek benim için bir hediye?" diye soruyor arabaya bakarken.

Arabayı işaret ederek, "Çocuklarımmın annesine bir hediye, hediye gibi bir şey. Hani şu her gece yatak odamda olduğunu iddia ettiğim kadına."

Ona doğru yürüyorum ve anahtarı almak için eğiliyorum. Doğrulurken bir kolumu ona doluyorum ve anahtarı eline verirken arabanın etrafında yürütmesine yardım ediyorum.

"Bu senin. Düğün için kıyafet alışverişine çıktığında kullanabileceğin güvenli bir şey ihtiyacın olacak."

Düğün kelimesinde durdu ve anahtarı elime geri itti. "Ne demek düğün?"

"Biz evleneceğiz, Amy. Sen benim doğmamış çocuğumun annesisin. Sen de kızım Abigail'in annesisin."

"Bu konularda benim de söz hakkım var! Ve Abigail senin kızın değil! Muhtemelen hamile bile değilim!" diye bağırır.

Anahtarı tekrar elime tutuşturdu ve geri geri gitmeye başladı.

Be

Ona doğru iki büyük adım atarak, elini tuttum ve onu geri çektim.

n.

Onu döndürerek arabanın hâlâ sıcak olan motor kaputunun üzerine Ara yatırdım. Elim üç kez sert bir vuruşla iniyor. Her seferinde

ba.

poposuyla birleştğinde nefesinin kesildiğini duyuyorum.

"İstedığın kadar mücadele et Amy, ama *benim çocuğum olduğunun* farkına varmalısın. Benim çocuğuma hamilesin. Ve hiçbir şey, ama *hiçbir* şey bunu değiştirmeyecek. Bununla istediğin kadar savaşabilirsin, ama bana bir daha böyle bağırırsan, sana inatçı bir çocuk gibi davranmaya başlayacağım."

Onu geri çekerek gözlerinin içine sertçe bakıyorum. "Kendini böyle bir duruma sokmasaydın bu konularda söz sahibi olabilirdin. Sana bir keresinde iyi bir kız olmanı ve seni güvende tutacağımı söylemiştim. Bu sözümü tuttum. Bir daha incinmene asla izin vermeyeceğim. Kimse tarafından değil. Sen benimsin. Bunu hatırlatmama gerek var mı?"

Başını sallayarak konuşmuyor. Dayaktan mı yoksa sesimdeki sertlikten mi bilmiyorum... Muhtemelen ikisinin karışımı

Bana bakarken onu dilsiz bıraktım.

Eğilip alnımı onunkine yaslıyorum. "Hamile olmadığın gibi aptalca bir düşünceyi bırakmalısın. Bu bir gerçek."

Tekrar başını sallıyor ve benden uzaklaşıyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü limuzinde seni benim olarak seçtiğim o gece olduğu gibi, hamile olduğunu biliyorum. Buradan biliyorum," diyorum göğsümü işaret ederek.

Cesur bir ifade ama doğru. Dudaklarımı onunkilere bastırarak, onu kendime çektim. Nefes nefese kalana kadar durmayacağım.

Elleri her zamanki gibi beni itiyor. Benim küçük meleğim her zaman savaşıyor.

Her zaman onu çalan iblisle savaşıyor.

O yumuşak dudakları yavaşça aralanıyor ve dilim dudaklarında gezinirken nefesi kısa kısa patlamalar halinde çıkıyor. Kollarımda eriyerek, onu bedenime sıkıca çekmeme izin veriyor.

Sonunda durduğumuzda, onu tekrar motor kaputunun üzerinden itmemek için kendimi zorluyorum. Sikimi onun daracık amına sokmamak için kendimi zorluyorum.

Omuzlarımı yuvarlayarak geri çekiliyorum ve gülümsüyorum. "İşte benim tanıdığım melek bu.

Şimdi yeni arabanıza bakalım."

Başını sallıyor ve "Bu çok fazla Andrew..." diyor.

Ona homurdanıyorum ve tekrar şaplak atma dürtüsüne direniyorum. "Hayır, öyle değil. Bu senin güvenliğinin için ve bu konuda cimrilik etmeyeceğim. Bu araba çoğu mermiye karşı zırhlı. Abigail'i okula götürmeye başladığınızda üçünüzün de olabildiğince güvende olmasını istiyorum."

Tereddütle başını sallıyor ve elimi sıkıyor. Sonra titreyen parmakları ona uzattığım anahtarlığı alıyor.

Onu parlak gümüş S550 Benz'e doğru itiyorum.

Önce arabaya, sonra da inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Başımı salladım ve onu dürtmeye devam ettim.

Direksiyonun arkasına geçip rahatladıktan sonra nihayet gülümsüyor.

O gülümseme göğsümü sıcaklıkla dolduruyor.

Sanırım hayatımdan memnunum ve bu beni çok endişelendiriyor.

AMY

Sırf seni çok siktiği için birine aşık olmak mümkün **mü**? Çünkü eğer öyleyse, ben tamamen boku yedim.

Kelime oyunu yapmıyorum.

Son birkaç haftadır Andrew'la yaptığımız tek şey buymuş gibi geliyor. Abigail'e bakarız, onu okula bırakırız, sonra da sevişmeye başlarız.

Mutfak tezgahında. Arabanın arka koltuğunda.

Garajda duvara dayalı.

Hatta baktığımız evlerde birkaç hızlı çekim bile yaptık.

at.

Şimdiye kadar birbirimizden bıkmaya başlayacağımızı düşünürdünüz. d o y d u k . Ama bu şehvet, Andrew'a duyduğum bu arzu daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor. İçimdeki hastalık yayılıyor.

Artık aramızda büyüyen çekime teslim olmak basit bir mesele değil.

Bu gerçek bir ihtiyaca dönüşüyor.

Onun içimde olmasına ihtiyacım var. Tenini tenimde hissetmeye *ihtiyacım* var.

Dişlerinin boynuma battığını, beni işaretlediğini hissetmek.

Günlük olarak.

Onun olmanın bir güvenliği var. Bunun bir doğruluğu var. Ve bu korkutucu.

Ona güvenemem, yapamam... Bunu yapmak pes etmek olur ve ben henüz pes etmeye hazır değilim. Abigail ve benim bu delilikten kurtulmamız için hâlâ bir şans var. Paraları ve kötülükleriyle dünyayı yöneten bu adamlardan.

Hâlâ hamile olmama ihtimalim var. "Ne yapıyorsun?" Lily'ye soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor.

Az önce odasına girdim ama beni beklediğini biliyorum. Bunu günler önce planlamıştık.

"Hamile olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Kabız olmuş ve sıçmaya çalışıyormuş gibi görünüyorsun," diyorum ona.

Başını geriye atıp gülüyor. Ve neredeyse yatağından yuvarlanıyordu. Onu çabucak tutup ayağı kaldırıyorum ve anında ayılıyor.

"Neden bana öyle bakıyordun?" Dengesini geri kazandığında soruyorum.

Gözlerindeki yaşları silerek, "Üçüncü gözümü açmaya çalışıyordum" diyor.

"Ha?" Hala anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

İç çekiyor ve eğiliyor. "Yaşlı bir Japon bir keresinde bana, yeterince yakından bakarsan biri hakkında çok şey söyleyebileceğini söylemişti."

"Tamam," diye başımı sallıyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Kulağı son derece saçma geliyor.

Bana mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Evet, şimdi düşününce gerçekten aptalca geliyor... Muhtemelen sadece şanslı bir tahmindir."

"Neydi?"

"Yok bir şey," diyerek elini havada salladı. Konuyu kapatmak istediğini hissederek, "Ee?" diye soruyorum.

Elini bırakıyor ve bana göz kırpmıyor. "Peki, ne oldu?"

Hay sikeyim. Unutmuş olmalı. Her şey olup biterken, aklından çıkmış olmalı...

"Oh!" diye haykırıyor ve yüzü aydınlanıyor. "Anladım."

Yatağın ucundan kalkıyor ve dolabına doğru koşuyor. Bir an sonra küçük dikdörtgen bir kutuyu havada sallayarak bana doğru koşuyor.

Kutuyu görünce, unutmadığına dair bir rahatlama anı yaşıyorum. Sonra bu rahatlama katıksız, felç edici bir dehşete dönüşür.

İşte bu kadar. Gerçeklik anı.

Ya öyleysen?

Ya değilsem?

Yüzümdeki ifadeyi gören Lily'nin adımları yavaşlıyor ve tereddüt ediyor gibi görünüyor.

"Emin misin?" diye soruyor, kutuyu geri tutarken.

Geri çekilmeye karar verirsem beni anlayacağını biliyorum. Bu yüzden onunla takılmayı bu kadar çok seviyorum. Zor sorular yok ve yargılama yok.

Derin, güçlendirici bir nefes alıyorum ve "Eminim" diyorum.

Lily kutuyu bana uzattı.

Banyoya doğru yürürken elimde sıkıca tutuyorum, neredeyse eziyordum.

"Biliyorsun," diyor banyonun kapısını benim için açarken. "Ne olursa olsun, ben senin için buradayım."

Ona hafif bir gülümseme sunuyorum ve başımı sallıyorum. Sanki ölüme yürüyormuşum gibi içeri giriyorum. "Teşekkür ederim."

Bana gülümsüyor ve kapıyı benim için kapatıyor.

Elimdeki kutuya bakıyorum.

Şimdi sadece hamilelik testi ve ben varız.

Lütfen... Lütfen, yukarıda biri varsa, beni hamile bırakmasın, diye dua etmeye başladım.

Beni yakaladıklarından beri altı hafta geçti. Sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor ama sadece altı kısa hafta oldu.

Korunmasız seksle dolu haftalar.

Regl olmadım. Aslında dört hafta geciktim. Ama hala yaşadığım stres yüzünden olma ihtimali var. Bu daha önce de olmuştu. Bir keresinde kirayı ödeyemeyeceğimden korktuğum için regl olmamıştım.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Çubuğun ucuna işedikten sonra tekrar ediyorum.

Her şeyimi verirdim.

Bir çizgi kararır. *İyi*

bir kız olacağım...

Sonra iki.

Sikeyim.

Küçük karton kutuyu elime aldım. Gözlerim talimatların üzerinde geziniyor. Bir satır-negatif.

İki çizgi pozitif.

Ayağa fırladım ve kapıyı açtım.

Lily geri sıçradı ve ben de küçük çubuğu ona doğru ittim. "Sanırım kırıldı."

Sopaya bakıyor ama almıyor. Tekrar bana baktığında gülümsemesi sempatikti. "Yanlış pozitif çıkması çok nadirdir."

Duymak istediğim bu değildi.

Ona bakıyorum ve gülümsemesi dalgalanıyor. "Son adetinden bu yana ne kadar zaman geçti?"

Şaşırtıcı bir şekilde, bunu düşünmek zorundayım. Belki de bilerek
Bunu düşünmüyorum.

"Yakalanmamdan iki hafta önceydi..."

Sekiz hafta oldu! En son regl olduğumdan beri sekiz lanet hafta.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum ve göğsüme ezici bir ağırlık çöktüğünü hissediyorum.

Bu neden benim başıma geliyor? Bunu hak etmek için ne yaptım?
Hayatımın geri kalanını onunla geçiremem. Kalıcı olarak ona zincirlenmek istemiyorum.

O beni sevmiyor. Bu daha karanlık bir şey. Daha derin bir şey.

Daha ilkel.

Kontrol etme ve sahip olma ihtiyacı.

Bu süreç beni mahvediyor.

Artık kim olduğumu bilmiyorum. Ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.

"Ne yapacağım ben?" Lily

çaresizce bana bakıyor.

Düşündüm ki... *Hayır*, yeterince irade edersem gebe kalmayacağımı umdum. Benim iradem onunkinden daha güçlüydü.

Daha iyi bilmeliydim. Bu durumda bile benden daha güçlü.

Yapabileceğim tek bir şey var.

"Lily, bana yardım etmelisin," diye yalvarıyorum.

Bana gülümsüyor ama gözleri anında temkinli bakıyor. "Elbette. Neye ihtiyacınız var?"

"Kaçmama yardım etmelisin."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Kaşlarını çatıyor. "Şokta olduğunu biliyorum ama bunu gerçekten düşünmelisin..."

Ona gülüyorum, histerinin bıçak sırtında dengede duruyorum. "Tek yaptığım bunu düşünmek. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Lily kıpırdanıyor ve iç çekiyor, düşünürken kaşları çatılıyor. Sanki her an birinin kapıdan içeri girmesini bekliyormuş gibi kapıya doğru bakıyor. Sonra bana doğru yürüyor, kolumdan tutuyor ve beni banyoya geri götürüyor.

"Muhtemelen sana yardım *edebilecek* tek kişi benim," diye fısıldıyor kapıyı arkamızdan kapatırken.

Ona başımı sallıyorum, beni vazgeçirmeye çalışmayacağı için anında rahatlıyorum.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye soruyor.

"Buradan uzakta herhangi bir yer," diye otomatik olarak cevap veriyorum.

Başımı sallıyor. "Tamam. Ama nereye? Belirli bir hedefe ihtiyacın var."

Bir an düşündüm. Teyzeme gidebilirdim... ama Andrew zaten beni arayacağı ilk yerin orası olduğunu söylemişti.

Çaresizce başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Herhangi bir yer..."

"Hiç akraban var mı?" Lily soruyor, sempatisi her geçen saniye artıyor. "Seni saklayacak birileri?"

"Başka akrabam yok. Büyükbabam ve büyükmam ben doğmadan önce, annem ve babam da ben on sekiz aylıkken bir trafik kazasında vefat etmişler," diye açıklıyorum. "Yeni bir yere başlamak zorundayım. Tamamen kendi başıma bir yere."

Beni teyzem büyüttü ama bunu sadece zorunluluktan yaptı. Bana kızdığını sanmıyorum ama benim için anne gibi bir şey değildi.

Hiç gerçek bir ailem olmadı.

Ve şimdi düşünüyorum da, çocuklarım da öyle. Abigail'in babası onu bebekken tamamen terk etmiş. Ona göre o sadece bir gençlik hatasıydı.

Ve bu bebek.

Babaları muhtemelen beni avlamayı asla bırakmayacak. Hep kaçıyor olacağız.

Çünkü onları istiyor... Çünkü beni istiyor. Oh

Tanrım.

Bizi istiyor. İlk defa gerçekten isteniyorum.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Lily tereddütle sordu. Başımı sallıyorum, soğukkanlılığım kırılıyor.

"Hayır."

Emin değilim. Artık ne istediğime dair hiçbir fikrim yok.

"Ah tatlım," diye iç geçiriyor Lily, yanıma yaklaşıp bana sarılıyor.

Rahatlık duvarımdaki son büyük çatlak. Gözyaşları geliyor ve titremeler başlıyor.

Değiştiremeyeceğim her şey için ağlıyorum. Değiştirebileceğim her şey için ağlıyorum.

Ağlıyorum çünkü Andrew bize bakma ve bizi koruma konusunda benden çok daha iyi.

Daha da çok ağlıyorum çünkü dün gece yatmadan önce Abigail onu yatırırken ona baba dedi.

Ve Tanrı yardımcım olsun, sanırım ona aşığım ve sanırım onunla kalmak istiyorum...

ANDREW

Bzzt. *Bzzt, Bzzt.*

"Kahretsin, dayan Amy," diyorum sikim onun sulu am dudaklarını zar zor sıyırırken.

Kalın canavarımın zonklaması beni çıldırtıyor. Onun vücuduna bu kadar yakın olmak bile beni delirtiyor.

Bzzt. Bzzt. Bzzt.

Pantolonumu ayaklarımın dibinde biriktiği yerden çekip çıkarırken, ceplerimi karıştırırken homurdanıyorum. Telefonumu elime aldığımda arayanın Paul olduğunu gördüm.

Sikeyim.

Şimdi ne olacak? Abigail ve Evie'nin olduğu okulu koruyor olmalıydı. Şimdi ne oldu? Öğretmenin biri yine ona asılmaya mı çalıştı?

Bağlanmak için kaydardım, telefonu kulağıma götürdüm.

Amy'nin gözlerine baktığımda, sikimin ucunu kıvrımlarına geri sokarken gözlerindeki ateşin alevlenmesini izliyorum. Bana o vahşi sırıtışını atıyor, onu kırmam için bana meydan okuyor.

"Paul bu daha iyi-" diye söze başlıyorum ama onun çatlak sesiyle sözüm kesiliyor.

Arka plandan silah sesleri geliyor ve otomatik tüfek sesleri duyuyorum.

Ka

pal "Yine okula saldırıyorlar! En az on adam var!"

1. Zonklayan sikim, bağırarak söylediği sözler gibi anında yumuşuyor.

Kulağımdaki kayıt. Amy bana sorgulayan bir bakış attı.

Geri çekilerek pantolonumu yukarı çekmeye başladım ve üst düğmeyi ilikledim. "Kızlar nerede?" Mutfaktan aceleyle çıkarken telefona bağırıyorum.

Garaja doğru. Ben garajın kapısını kırıp içeri girerken Amy de peşimden geliyor.

Arka planda birinin "İçeride, içeride!" diye bağırıldığını duyuyorum.

"Onları ofiste yanımda tutuyorum, ama ihlal ediyorlar! Ben sizi aramadan önce panik düğmesine basıldı!"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Arabanın kapısını çekerek açtım ve kendimi içeri attım. Ona kalmasını söylememe fırsat kalmadan Amy yolcu koltuğuna oturdu. Ona bir kez baktım ve bunun faydasız olduğunu anladım.

Gürültülü bir patlama oluyor ve sonra Paul'ün kızlara arkasında durmaları için bağırıldığını duyuyorum. Çok fazla silah sesi var, çok fazla.

Statik ve silah
sesleri. Lanet
olsun.

Geri vitese takarak garaj kapısını rayından çıkarmayı kıl payı kaçırıyoruz. Garaj yolunda geriye doğru yarışırken kapıyı tekrar kapatmak için düğmeye basıyorum.

Telefon kulağımdaki sestten arabadaki Bluetooth'a geçerken midemin bulandığını hissediyorum. Her silah sesi kristal netliğinde duyuluyor.

Amy'nin gözleri faltaşı gibi açılmış, "Neler oluyor?" diye bağırıyor. "Bekle! Şimdi oraya gidiyoruz!"

Mercedes zırhlı bir araba olabilir ama gaza bastığımda motoru hala büyük bir yumruk atıyor. Caddede inanılmaz bir hızla ilerliyoruz. Yine de yeterince hızlı olmayacak, bunun gibi silahlı çatışmalar en fazla beş dakika sürer.

Okula gitmek 20 dakika sürer.

"Paul!" Telefonda defalarca bağırıyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Sadece silah sesi.

Sonra aniden sessizlikten başka bir şey yok.

Ayak sesleri ve kızların yüksek sesli çığlıkları telefona
ulaştığında sessizlik kaybolur.

Kahretsin. Kızlar ellerinde. Abigail ellerinde.

Telefonu kapattığımda Amy histerik bir haldeydi. Neredeyse iki dakikadır parazit dinliyoruz.

Simon'ı hızlıca arıyorum, cevap verir vermez bağırıyorum, "On beş dakikadır dışarıdayım! Durum nedir?"

"Bana bir saniye ver Andrew. Vurucu tim okulun dışında bizimkilerle çatışıyor."

Sabırlı olmaya çalışıyorum, gerçekten. Ama beş dakika içinde Simon'a bilgiye ihtiyacım olduğunu bağırmaya başlıyorum.

"Adamlarımızın arasından geçip gittiler. Acele et ve okula git, Andrew. Sana sahada ihtiyacımız var. Lucifer, Johnathan'la birlikte yolda. Kızlardan birini aldılar, kim olduğu belli değil. Diğer yaralanmış. Hemen oraya git. Daha fazla bilgi alabilirsem sizinle temasa geçeceğim."

Hay sikeyim. Evie'yi aldılar ve Abigail'e zarar verdiler. Lanet olsun.

Kızlarımı koruyamama korkusuyla elimi sıkarken elim Amy'yi eziyor olmalı.

Amy ise şok içinde oturmaktadır. Ağzını açıp kapatırken ağzından hiçbir kelime çıkmıyor.

Sonunda okula vardığımızda, polis arabaları ve itfaiye araçları bizi engelledi. Yine de Johnathan'ı aradım ve arabamızı bantlanmış alanın içine soktu.

Bir ambulansın önünde durduk.

Amy'ye bakarak, "Her şey yolunda bebeğim. Her şey yoluna girecek."

Arabadan inip ikimiz de ambulansa doğru koşuyoruz. Daha bu sabah Abigail'in arabadan atlamadan önce beni sevdiğini söylediği anı düşündükçe kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Bunu birkaç gündür yapıyor. Her sabah onu bırakıyorum ve bana "Seni seviyorum babacığım" diyor.

Beni dünyasına kabul etti ve hayatımda ilk kez gerçekten bir kalbim ve ruhum olabileceğini hissediyorum.

Ambulansın arkasından dolaşırken Johnathan'ın çok kızgın görünen Lucifer'in yanında durduğunu görüyorum. Öfke onun tek tepkisi olmamalı; biri Evelyn'ini aldıysa cani olmalı, değil mi?

Sedyede yatan küçük kız bir battaniyenin altındadır ve küçük kırmızı prenses terlikleri battaniyenin altından dışarı bakmaktadır.

Kırmızı terlikler. Abigail bugün sarı giydi.

Ivan.

Amy'nin yüzüne dönerek onu kollarımla sıkıca sarıyorum.

Onu olabildiğince sıkı tutarak, "Bebeğim, o Abby değil." diyorum.

"Ne... Ne demek istiyorsun? Evie'yi aldılar, Abigail'imi değil!" diye bağılıyor bana.

Sonra, ben onu yeterince sıkı tutamadan, sedyede kıvrılmış, morarmış ve hırpalanmış Evie'yi görmek için arkasını döndü.

Başladığı gibi hızla sona eren saf dehşetin yüksek sesli bir çılgılığı var. Amy kollarımda gevşiyor ve bayılırken gözleri kafasının içine doğru dönüyor.

Onu dikkatlice kollarımın arasına alarak acil yardım ekibine doğru yürüyorum. "Yardım edin," diye fısıldıyorum.

JOHNATHAN ambulanza Amy ile ilgileniyordu. Uyandı ve sessiz bir şoka girdi. Ona evine kadar eşlik etmesini ve göz kulak olmasını istediğimde gözünü bile kırpmadı.

Başını sallayarak, siyah Expedition'ına binmesine yardım ediyor.

Johnathan kendi halinde biri gibi görünüyor. Adamın Abigail'i sevdiğini biliyorum ve yüzündeki ifadeden Abigail'in kaçırılmasının ona çok ağır geldiği anlaşılıyor.

Lucifer'a doğru yürüyorum.

Hıçkırarak ağlayan Evelyn'den uzaklaşıp şöyle der: "Abigail'i aldılar. Anladığım kadarıyla Evelyn'le hiç ilgilenmemişler. Onları durdurmaya çalıştığında onu bir güzel dövdüler. Abigail'i *istediler*."

Başımı sallayarak, "Polisle görüşüp bazı personeli sorgulamaya başlayacağım. Paul nerede?"

"Vücudunu kızların üzerine atarak yere düştü. Evelyn'in üzerindeki kanın çoğu oradan geldi."

Sikeyim. Abigail'i aldılar. Bu lanet Ivan, bize musallat olmak için geri gelen lanet hayalet.

Lucifer'a hırslayarak, "Ivan'dı amına koyayım." dedim.

"Benim tahminim de bu yönde. Hemen etrafa sor. Simon'a nereye gittiği üzerinde çalışmasını söyleyeceğim. İhtiyacımız olanı yakında alacağız."

Lucifer'e uzun uzun bakıyorum. Uzun ve sert. Ivan'a sahip olabilirdik; bu önlenbilirdi. Kızımın hayatı onun kötü kararı yüzünden tehlikede.

"Konuşmamız gerekecek Lucifer. Böyle bir şey olmamalıydı."

Başını sallayarak, "Katılıyorum. Ancak şu an için tüm çabalarımızı mevcut durumu düzeltmeye odaklamalıyız."

Ondan uzaklaşarak okul girişinde bekleyen öğretmenleri toplayan polis memurlarının yanına gidiyorum. Orada silahlı adamlarımız, polis ve personelden oluşan bir karışım var.

Bir memur yüksek sesle bağıyor: "Tüm öğretmenler, lütfen öğrencilerinizi odalarında tutun. Birazdan velilerin çocuklarını almalarına izin vereceğiz. Sınıfınızda eksik öğrenci varsa lütfen bildirin. Şimdi lütfen odalarınıza dönün. Çocukları sakın tutun."

Ben "Hemen sınıflarınıza gidin!" diye bağırmadan önce öğretmenler bir süre etrafta dolandılar.

Şu anda aptal insanlar için havamda değilim ve onların profesyonel olması gerekiyor. Benim yapamadığım gibi çocukları koruyabilmeliler.

Birkaç memuru olanlarla ilgili sorguladıktan sonra Paul'ün son direnişini yaptığı odaya doğru ilerliyorum.

Bu kasabada para bizde, polis de bizde. Hareket etmeye başladığımda gözlerini bile kırpıyorlar.

Çatışmanın yaşandığı odaya girdiğimde Paul'ün yanında götürdüğü cesedin önünde diz çöküyorum. Görünüşe bakılırsa, kendi payına düşenden fazlasını öldürmüş. Altı adam öldürmüş.

Altı.

İki çocuğu ve kendinizi korurken öldürmek için çok fazla adam var.

Cesetleri ters çevirip gömleklerini yırtıyorum ve ellerini kontrol ediyorum. Göğüslerinde ve ellerinde dövme var. Rus hapishane dövme var. Rus suikast timi söz konusu olduğunda bunlar gerçek anlaşma. Bunlar aslında karşı karşıya olmamız gereken ağır tetikçiler.

Bu bulamadığımız yarım kalmış işti.

Paul'ün yanında bir süre oturdum. Ailemizden bir kardeş daha gitti. Bu bizi korurken öldü.

Çok fazla boşluk onu doldurdu. Etrafındaki manzara, kullanılmış fişekler... Sonunda kendini koruyamadı. Belli ki kendini hiç düşünmemiş, her şey kızlar içinmiş.

Gözlerini kapatarak, içimde patlamak üzere olan öfke cehennemini hissetmemeye çalışıyorum. Şu anda soğukkanlı ve sakın olmalıyım; bilgi toplamalıyım, öfke kaynağı olmamalıyım.

Başımı sallayarak, yanına aldığı adamların bir sonraki hayatta onun köleleri olacağı umuduyla bedeninden ayrılıyorum.

Odadan çıkarken yüksek sesler sisi delip geçiyor. Bulunduğum ofisin karşısındaki ofis, benim bulunduğum ofise kıyasla neredeyse tertemiz görünüyor. İçeride iki memurun okul müdürüyle konuştuğunu görüyorum.

Kapının hemen dışında durup şöyle dediğini duyuyorum: "Bu ahmaklar çocuklarını benim okulumdan uzak tutsaydı bunlar olmazdı! Ama kapıdan giren pislikler konusunda söz hakkım yok. Yönetim kurulu, bağışçıların yeterince bağış yapmaları halinde küçük veletlerini buraya getirmelerine izin veriyor."

Dilim damağıma yapışıyor, Abigail'in kaçırılmasından duyduğum suçluluk duygusuyla yükselen safra hızla öfkeye dönüşüyor. Kızıma *pislik* demeye nasıl cüret eder.

Memurlardan birinin yanından geçerek, doğrudan küçük, ağlamaklı adamın önüne geçiyorum. Kısa boylu, şişman, kel bir herif. Amy ve ben Abigail'in okula gelmesini ayarladığımızda bize sorun çıkardı ve şimdi de ona hakaret ediyor.

Bileğini tutarak onu öne doğru çektim ve "Kızıma hakaret etme!" diye bağırdım.

"Memur bey! Memur beyler! Alın şunu üzerimden!" diye bağılıyor iki üniformalı adama ve dedektife.

O çığlık. O lanet çığlık durmama neden oldu. "Çığlığını tanıyorum..." derken elim bileğine kilitleniyor.

"Benim için bir kez daha bağır, '*İçeride*' diye bağır" dediğimde polis beni adamın üzerinden çekmeye çalışıyor.

Beni ondan uzaklaştırdılar ama adam kızgın kırmızıdan yeşilin çok soluk bir tonuna dönuştü. "Ne... delirmiş olmalısın... onu benden uzak tut."

Dedektife bakarak, "Bağırmasını sağla." dedim.

Benden polise bakan müdürün gözleri kocaman açıldı. "Şimdi, buraya bakın! Kanun sizsiniz, o yapamaz..."

Ben 45'liğimi kılıfımdan çıkarıp adamın dizine doğrulttuğumda memurlardan hiçbirisi ses ya da hareket çıkarmadı. "Şimdi bağır."

"İçeride!" diye bağılıyor. "Oraya! İçeride!"

Telefonda duyduğum ses buydu, bu kızımın Judas'ı.

Polise dönerek, "Suikast timine kızımın nerede saklandığını söyledi" diyorum.

Birbirlerine ileri geri bakarak, ben başımı sallamadan önce memurlar adamın üzerine gitmeye başladılar. "Onunla ben ilgilenirim. Siz gidip başka bir

sorgulanacak kişi."

Polis memurlarının benden ve hüngür hüngür ağlayan adamdan yüz çevirmesi Lucifer'in bu şehri ne kadar kontrol ettiğinin bir göstergesi. şu anda beni durdurmak için yapabilecekleri tek bir şey olmadığını biliyorlar.

Böyle bir zamanda yağlayamayacağımız bir cep yoktur.

Adamı gömleğinden yakalayıp kravatını çözdüm ve başının üzerinden yukarı doğru çektim. Çirkin ipek parçasını ağzına tıkarak, çıkan feryatların çoğunu susturuyorum. Tabancamın yan tarafını kafasına vuruyorum ve gözlerinin bulanıklaşmasını izliyorum.

45'liğı kılıfına sokup onu da yanıma alarak ofisinden çıkıyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp hızla Simon'ı arıyorum. "Ne oldu?"

"Müdürle ilgileniyorum. Küçük pislik, vurucu timine kızların olduğu yerde."

"Tanrı aşkına, ciddi misin sen?" diye sorar sessizce.

"Evet."

"Lucifer'ı bilgilendireceğim. Devam et ve alabileceğın her türlü bilgiyi al. Ben polisle her şeyi halledeceğim."

"Çabuk düzeltin, FBI az önce olay yerine geldi." "Yapacağım."

Adamı bizimkilerden birinin siyah cipine sürükleyerek, "Başka biriyle git. Bunu içeri almam gerek."

Üç hızlı yumruk o küçük boktan müdürü yere serer. Onu arkaya atıp depoya doğru gidiyorum.

Sidik ve boktan sırlıklam olmuş bedenini sorgu sandalyesine ^{sürüklemek} beni daha da kızdırıyor. Bu küçük sürtük kendi ayakları üzerinde bile duramıyor.

Onu sandalyeye oturtup, kollarını arkasından hızla sabitliyorum. Lucifer'in arkamdan odaya girdiğini duyduğumda hâlâ ağzındaki tıkaçın içinde çığlık atıyordu.

"Henüz bir şey söylemedi mi?" diye soruyor.

Başımı sallayarak, "Henüz değil. Onu daha yeni getirdim."

Adamın emniyete alınmamış bacaklarına bakarak, "Harrold'u arayayım mı?" diye sorar. "Muhtemelen en iyisi bu Lucifer. Bu adamın bir şey bildiğini sanmıyorum. ama kızlarımızı ispiyonladı."

Pantolonunun paçaları için tıbbi makas kullanarak, onu çabucak belinden aşağı soydum. Aktarma kablolarını çıkardığımda küçük piç yine feryat ediyordu.

Ağzındaki tıkaçı çekerek, "Bana tüm söylediklerini anlat, seni küçük hamamböceği" dedim.

"Hiçbir şey! Ben bir şey söylemedim!"

"Onlara nerede saklandıklarını söyledin!" Yüzüne doğru bağırdım.

Aktarma kablosunun uçlarını her bir testise yerleştirirken, kulakları yırtan bir çığlık atarken tüm vücudunun kilitlenmesini izliyorum. Uçları çıkardığımda siyah yanık izleri oluşuyor, ardından yanık et kokusu geliyor.

Ben bir şişe ispiroto çıkarana kadar adam uzun bir süre daha çığlık atıyor. "İşte, enfeksiyon kapmadığından emin olayım."

Açık yaralarının üzerine dökerken "Tanrım, hayır!" diyor. Kısa bir süre sonra gözleri başının arkasına yuvarlandı.

Kafasına bir kova su dökmek onu hızla kendine getirir. "Seni şişko pislik! Onlara nerede olduklarını söyledin."

"BEN... BEN..."

"Kapa çeneni! İçeri giren adamlardan birini gördün mü?"

Başını sallayarak, okula hücum ederken gördüğü adamların ayrıntılarına giriyor. Neredeyse bembeyaz saçlı bir adamdan söz ettiğinde, az kalsın kopardığım parmağımı koparacaktım.

Lanet olsun, Ivan'ın bu işe karışacağını biliyordum.

45'liğimi müdürün kafasına dayayarak ona son bir dua etme şansı veriyorum. Tetiği çekerken, şu anda Ivan'ın yaşamasına izin verdiğim için kendimi pek mutlu hissetmiyorum.

Önümdeki bu adamın cesedi, Ivan'a ulaşmadan önce yığılmasını beklediğim cesetlerin sadece başlangıcı.

Onu parçalara ayıracağım, lime lime edeceğim.

AMY

Abigail gitti... Gitti.

Okula gittiğimden ve Johnathan beni eve getirdiğinden beri ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama bu çok fazla. Çok uzun zaman oldu.

"Bir şey duydun mu?" Johnathan'a mutfaktan oturma odasına girdiğinde herhangi bir haber almak için umutsuzca soruyorum.

Gözleri kıvranan ellerime düşüyor ve sonra yavaşça tekrar yüzüme kayıyor.

Kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Henüz değil, ama üzerinde çalışıyorlar." İri gövdesini kanepeye yerleştiriyor ve telefonunu çıkarıyor.

İçimde çılgılık atmak için çok güçlü bir dürtü var. Bir şeyi alıp kırmak için.

Onun yerine televizyonun karşısında volta attım. Şimdi şokun etkisi geçtiğine ve kafam rahatladığına göre, hareketsizlikten çıldıracakmışım gibi hissediyorum.

Bir şeyler yapmam lazım. Abigail'i geri almalıyım. Burada oturup olayların kendi kendine gelişmesini bekleyemem.

Ivan küçük kızımı kaçırdı ve ben onu öldürmek istiyorum.

On dakika daha geçti. Johnathan'ın telefonu çalana kadar adım adım ilerliyorum.

Onun etrafında dönerek, cevap verirken dikkatle onu izliyorum.

"Evet?" diyor telefonda.

Keşke diğer uçta ne söylendiğini duyabilseydim.

Homurdanıyor.

Ve biraz daha

homurdanıyor. Ne lanet bir

Neandertal! "Tamam," diyor

sonunda.

Bir homurtu daha duyuldu ve telefonu kapattı.

Ona bakıyorum. Tamamen habersiz görünüyor.

"Eee?" Kendimi tutamayıp sabırsızca kalçama vuruyorum.

"Bir haber var mı?" Gözleri şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Henüz yok."

Ellerimi havaya kaldırdım. O kadar sinirliyim ki ağlayabilirim.

Johnathan'a bir şey fırlatmadan önce ondan uzaklaşmak için oturma odasından çıkıp mutfığa gidiyorum.

Ivan neden Abigail'i alsın ki? Neden mi? Aklıma gelen tek neden bana ulaşmak... Ama bunu yapmak için neden bu kadar zahmete girsin?

Volta atmayı bırakıp mutfak tezgahına yaslanıyorum. Düşünüyorum.

Ivan'ın benimle ilgili yaptığı herhangi bir şey ne zaman mantıklı oldu? Bana kafayı takmış ve hasta.

Lucifer'in kızını alabilirdi, onu pazarlık kozu olarak kullanabilirdi ama hayır, Abigail'i aldı. Neden?

Çünkü onu geri almak için her şeyi yapacağımı biliyor.

Burada oturup adamların halletmesini bekleyebilirim. Andrew'a güveniyorum ama Ivan'ı tanıyorum. Ve Abigail'in onunla birlikte olduğunu bilmek, korunmasız.

Hay sikeyim. Onunla iletişime geçmeliyim. Bir telefona ihtiyacım var.

İstesem de Johnathan'ın bana vereceğini sanmıyorum.

Etrafımda dönerek gözlerim mutfığı tarıyor, Johnathan'ı telefonunu kullanmama izin vermeye ikna etmek için kullanabileceğim bir şey arıyorum.

İçki? Hayır, bu çok uzun sürer. Bıçak?

Hayır, çok dağınık...

Yuvarlanan bir sopa mı? Yeterince ağır değil.

Dökme demir tavayı elime alıp tartıyorum, sonra da tezgahdaki bulaşıkları silip süpürüyorum.

Yere düşüyorlar.

"Amy? İyi misin?" Johnathan sesleniyor ve beni kontrol etmek için mutfığa koşarken ağır ayak seslerini duyuyorum.

Kapı aralığında belirttiğinde derin bir nefes alıyorum ve tavayı kafasına doğru savuruyorum. Şakağına denk geliyor ve tava elimde titriyor.

Johnathan bana bakıyor, gözleri kocaman ve şaşkın.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

Kafasına bir kez daha vuruyorum ve vuruyorum. Bu sefer ayaklarının üzerinde sallanıyor, yere yığılırken gözleri yuvalarından fırlıyor.

Onunla birlikte yere düşmemek için geri sıçradım.

Elimi açarak tavanın yere düşmesine izin veriyorum, sonra çömelip nabzını kontrol ediyorum. Boynunda buldum. Sabit ve güçlü.

Güzel, yanlışlıkla onu öldürmedim.

Ceplerini kontrol ediyorum, telefonunu, anahtarlarını ve cüzdanını çıkarıyorum. Sonra toparlanıp mutfaktan çıkıyorum.

Johnathan beni durdurmak için uyanmadan önce gitmem gerektiğini düşünerek garaja doğru koştum. Arabasını alacağım, Ivan'ı arayacağım ve Abigail'i bana geri vermesi için Ivan'la tatlı tatlı konuşmaya çalışacağım. Deneyimlerimden biliyorum ki, Ivan'ın gönlünü biraz olsun alabilirsem, genellikle yaptığım her şeyi affeder.

Ivan'ın elmas kolyesini hatırladığımda Expedition'a giden yolu yarılamaştım. Belki onu takarsam, onu daha iyi ikna edebilirim...

Topuklarımın üzerinde dönerek eve geri koştum ve merdivenlerden yukarı çıktım. Kolyeyi tam bıraktığım yerde, Abigail'in yastığının altında buldum.

Koşarak aşağı iniyorum, aceleden nefes nefese kalmışım. Yine de, kendi ağır nefes alış verişimin sesinden, Johnathan'ın mutfakta kendine gelmeye başlarken inlediğini duyabiliyorum.

Kahretsin.

Garaja koştum ve kapının düğmesine bastım. Altına sürünmeden önce sadece yarısına kadar açıldı. İzin veriyorum.

Garaj yoluna park edilmiş Expedition'a koştum, içine atladım ve geri vitese taktım.

Garaj kapısı tamamen açılırken Johnathan belirir.

"Amy!" diye bağılıyor ve sonra acı çekiyormuş gibi başını tutuyor. "Siktir! Dur!"

Kapıları kilitlemek için düğmeye basıp gaza bastım. Garaj yolundan gıcırdayarak çıkıyorum, frene basmadan önce savruluyorum ve neredeyse posta kutusunu deviriyorum.

Johnathan garajdan koşarak çıktı ve ben de vitesi boşa aldım. Kollarını havada sallayarak ve küfrederek peşimden geliyor.

Ama durmuyorum. Duramam.

Abigail'in bana ihtiyacı var.

Deli bir kadın gibi araba kullanıyorum. Dur işaretlerini ve hız sınırını görmezden geliyorum.

Ivan'ı aramak için mahalleden çıkana kadar bekliyorum. Numarasını telefona tuşlarken nefesimi tutuyorum ve hoparlörlerden gelen zil sesiyle neredeyse yerimden sıçıyorum.

"Alo?" Ivan cevap veriyor, sesi sinirli geliyor.

"Ivan?" Tepkisinden emin olamadığım için çekinerek söylüyorum. "Myshka?" Ivan şaşkınlıkla nefes alıyor. "Sen misin?"

"Evet!" Telefonu açtığı için rahatlamış bir şekilde boğuldum. Ona

ulaşamasaydım ne yapardım bilmiyorum.

"Neredesin?" diye soruyor. "Kiminlesin?"

"Nerede olduğumu bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Sokakların hiçbirisi bana tanıdık gelmiyor. Şehrin bu tarafına daha önce hiç gelmedim. Burası yeni ortaya çıkmış gibi görünen yeni bir alt bölge. Her şey yeni - bozulmuş toprak, sokaklardaki boya ve trafik işaretleri. Evlerin tasarımına uygun küçük bir alışveriş merkezi bile var.

"Yanında kim var?"

"Hiç kimse. Ben kaçtım. Birisi-"

"Ah, ufaklık, iyi iş çıkardın. GPS'in var mı?"

"Evet. Telefonun bildiğine eminim. Ivan, biri aldı-"

"Güzel. Güzel," diye mırıldandı Ivan. "Sana bir adres vereceğim. Benimle adreste buluşmanı istiyorum."

"Tamam," diye kabul ediyorum, sözümü kesip durmasına biraz sinirleniyorum.

Alışveriş merkezinin otoparkına girdim.

Ivan bir adres söyledi ve ben de telefona girdim. GPS bana bir rota ve tahmini varış süresini on beş dakika olarak veriyor.

"Sende mi, *myshka*?"

"Evet, sanırım oraya nasıl gideceğimi biliyorum..."

"Bir sorun yaşarsan beni ara," diyor kararlılıkla.

"Ararım," diyorum ve sonra derin bir nefes alıyorum.

Onun elinde olduğunu biliyorum, biliyorum ama... ya değilse? "Ivan," diye nefes veriyorum. "Biri Abigail'i kaçırdı."

"Biliyorum."

Bir an bekledim, daha fazlasını söylemesini bekliyordum. Söylemeyince soruyorum. "Yaptın mı?"

"Bunu buraya geldiğinde konuşuruz."

Küçük bir klik sesi duyuyorum ve ekrana bakıyorum.

Bu kadar mı? Bu konuda söyleyeceklerinin hepsi bu mu?! Birkaç düğmeye basıyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Hat kesilir, araba radyoya geçer. Heavy metal müzik bangır bangır çalmaya başladı. Çığlık atıyorum ve ellerimi direksiyona vuruyorum.

O şerefsiz, kızın onda olduğunu biliyorum. Neden söylemedi ki? Bir kez daha çığlık atıyorum ve müziği kapatıyorum.

Kendimi kontrol altına alarak plana odaklanıyorum. Eğer bunu atlatacaksak kendimi toparlamam gerek.

Ivan'la buluşacağım ve Abigail'e zarar vermemesi için isteğim dışında alıkonulduğuma onu ikna edeceğim. Elbette kızacak ama onun öfkesiyle daha önce de başa çıktım.

Eğer akıllı olursam, beni öldürmez, sadece biraz hırpalır.

Kafamdaki planla omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve geri geri giderek bulunduğum yerden çıkıyorum. Ana yola geri döndüğümde GPS bana yol tarifi vermeye başlıyor.

Johnathan'ın telefonu çalmaya başladığında yola çikalı beş dakika olmuştu.

Neredeyse alışkanlıktan cevap veriyorum ve ekrana bakıyorum.

Andrew arıyor kelimeleri bana neredeyse kalp krizi geçirtcek. Buna kesinlikle cevap vermeyeceğim.

Telefon çalıyor ve çalıyor. Bir an durur, sonra tekrar çalmaya başlar. Kahretsin.

Andrew telefon sessizleşmeden önce üç kez daha aramaya çalışıyor. Onunla konuşamam; ona beni durdurma şansı veremem.

Abigail'i geri alacağım.

Gaza biraz daha sert basıyorum ve dikiz aynasını kontrol ediyorum. Mümkün değil ama içimde Andrew'un arkamda bir yerlerde beni takip ettiğine dair garip bir his var.

Bir sonraki kırmızı ışıktan geçiyorum.

Telefon tekrar çalmaya başladı. Bu sefer ekrana baktığımda Lucifer arıyor yazıyordu.

Olamaz. Şimdi durmayacağım.

Sonraki iki ışıktan geçip bir kazadan kıl payı kurtuluyorum. Neyse ki bir sonraki ışıktan şansım yaver gidiyor ve Ivan'la buluşacağım caddeye dönüyorum.

GPS beni bir alışveriş merkezinin arkasına götürdü. Burada sadece bir araba daha var, çöp konteynerinin yanına park etmiş. Kenara çekip yanına park ediyorum.

Araba şık, parlak bir siyah ve camlar o kadar karanlık ki içlerini göremiyorum. Bakıyorum, bakıyorum, sonra birden kolyeyi takmadığımı hatırlıyorum. Kolyeyi boynuma takmak için çabalarken camıma hafifçe vuruluyor.

"Kapının kilidini aç," diyor boğuk bir ses.

Düğmeye basmadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim.

Kilit açıldı ve kapım hemen çekilerek açıldı. Telefonu elime alamadan siyah eldivenli bir el uzanıyor ve ellerimi tutuyor. Benim

emniyet kemeri çözüldü ve arabadan dışarı çekildim.

Kaldırıma çarpıp dizlerimin üzerine düştüm ve sonra tekrar ayağa kaldırıldım. Siyahlar giymiş iki tuhaf adam tarafından yarı sürüklenerek, yarı itilerek diğer arabaya götürüldüm.

"Ivan nerede?" Çılgınca soruyorum, büyük bir hata yaptığımdan korkuyorum. Bu bir tuzak mı?

"Merak etme, ben buradayım," diye mırıldanıyor Ivan arabanın içinden. Arka kapıdan içeri itiliyorum ve neredeyse Ivan'ın kucağına düşüyorum.

Arabanın kapısı arkamdan kapandı.

AMY

"Küçüğüm, seni nasıl da özledim," diyor Ivan boğuk bir sesle, beni tutup kendine doğru çekiyor.

Geri çekilme, sertleşme dürtüsüyle savaşıyorum ve bedenimin gevşemesini istiyorum.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim, kafamın içinde tekrar ediyorum. Abigail'i geri almak için her şeye katlanabilirim.

Ivan beni kucağına oturtuyor ve bir kolunu sırtıma doluyor, eli kalçama geliyor. Diğer eliyle çenemi yukarı kaldırarak beni ona bakmaya zorluyor.

Gözleri üzerimde sahiplenici bir şekilde dolaşırken yüzüne bakıyorum. Hatırladığımdan daha sert görünüyor. Gözlerinin etrafında tanımadığım bir gerginlik var ve burnu mükemmelliğini bozacak şekilde eğri.

"Abigail nerede?" diye sordum. Telefonu çalmaya başladı.

Araba çalışıyor ve geri gidiyor. Sonra ilerlediğimizi hissediyorum.

Ivan'ın eli cebine doğru kayıyor. Telefonunu çıkarıyor ve ne zaman bir telefon görüşmesi yapması gerekse bana hep attığı o bakışı atıyor.

"Alo?" Ivan cevap veriyor ve konuşmanın geri kalanı Rusça devam ediyor.

Gözleri göğsüme düşüyor, hattaki kişiyle konuşurken gösterdiğim küçük göğüs dekoltesine takılıyor.

Bekledim ve bekledim. Kucağında sabırsızlıkla kıvranıyorum. Sonra bitirmesi için daha fazla bekleyemedim.

"Abigail nerede?" Fısıldıyorum. "Onu yakaladın mı?"

Beni görmezden geliyor. Sırtımdaki eli yukarı kalkıyor. Saçlarımı topluyor ve omuzlarımdan çekiyor.

"Abigail nerede?" Tekrar ediyorum. Beni bu şekilde görmezden gelmeye devam ederse ondan nefret etmediğime onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

Eli etrafında dönüyor. Parmakları kolyenin kıvrımlarını izliyor.

"Onu görebilir miyim?"

Parmakları göğüs dekolteme yaklaşana kadar kolyeyi takip ediyor. Sonra ayrılıp göğüslerimin üst kısımlarında hafifçe iz bırakıyorlar.

"İvan," diyorum, uzanıp elini tutarak. "Lütfen."

Gözlerinde bir şey parlıyor. Hay sikeyim. O kadar uzun zaman oldu ki kiminle uğraştığımı unuttum.

Telefona keskin bir şey takıyor ve sonra koltuğa indiriyor. "Evet," diyor usulca, tehditkâr bir şekilde. "O elimde."

"Nerede o? Onu görebilir miyim?"

"Evet, biz geldikten sonra onu görebilirsin." Telefonunu eline almaya başlar.

"Yaralandı mı?" diye sordum.

"Hayır, yaralı değil," diye sabırsızca cevap veriyor ve telefonu tekrar koltuğa bırakıyor.

Rahatlayamadan beni çenemden yakalıyor ve acıyla sıkıyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve tüm yüz hatlarının öfkeyle gerilmesini izliyorum. "Görüşmelerimi bölmemen gerektiğini biliyorsun, *myshka*."

Kabul etmem için başımı sallamamı bekliyor. Biliyorum. Bu dersi daha önce acı bir şekilde öğrendim.

Başparmağı alt dudağımı okşuyor. Kalbim kaburgalarımın arkasında hastalıklı bir şekilde çarpıyor.

Bir an için beni öpüp öpmeyeceğini merak ettim. Benim için bu bir ceza olurdu.

Başparmağı düşüyor ve parmakları yanaklarımı sıkıyor.

Ben elini bırakıp acı içinde haykırana kadar parmakları sıkıyor ve sıkıyor.

"Şimdi ben onu becermeden önce kapa çeneni Amy," diye tıslıyor. Bana vurmasını bekleyerek irkiliyorum.

Kahretsin, bu çok kötü bir fikirdi. Onunla sadece birkaç dakikadır birlikteyim ve şimdiden onu kızdırıyorum.

Gülümsüyor, parlak gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor ve sonra beni bırakıyor. Koltuğun üzerinden telefonunu aldı ve Rusça bir şeyler mırıldandı. Bir an sonra gülüyor ve ben de kolay kurtulduğumu bilerek büzülüyorum.

Araba yolculuğunun geri kalanını, eli üzerimde dolaşırken pencereden dışarı bakarak geçiriyorum. Hiçbir şey hissetmeyene kadar beni ürpertiyor.

Abigail onun elinde, kendime hatırlatıp duruyorum. Parmaklarım kıvrılıyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor.

Pencerenin dışında uzun, tanıdık binalar ilerliyor. Şehrin derinliklerine doğru gidiyoruz, sonra bir gettoya girdiğimizde manzara daha az tanıdık hale geliyor. Gelecekteki bir zaman atlamalı videoyu hızlandırılmış olarak izlemek gibi. Evler bakımsızlıktan çürümeye başlıyor, gözlerimin önünde ufalanıyor.

Döndüğümüz sokak çimenlikten çok tarla. Eski, yıpranmış bir Viktorya dönemi konağının önünde duruyoruz.

Dünyaya gerçekten inmiş gibi görünüyor.

Kapı açıldı ve Ivan beni dürttü.

Dışarı.

Kucağından kaydım ve kapıdan çıktım. Tamamen siyah giyinmiş iki adam

Beni bekle.

Evin dışına bakarken beni korkutmalarına izin vermemeye çalışıyorum. Burası sessiz, pek bir şey olmuyor ve başka muhafız da görmüyorum. Bu ikisinin bir ara uyuması gerekecek. Abigail'i bulup evden sıvışabilirsem, kaçmak o kadar da zor olmayabilir.

Ivan arkamdan arabadan iniyor ve eliyle sırtımı dürtüyor. İlerlemeye başlıyorum, eli beni evin merdivenlerine doğru yönlendiriyor.

"Abigail nerede?" diye sormadan önce ön koridora girmemizi bekliyorum.

Cevap vermiyor. Beni karanlık koridorda ilerletiyor ve sağdaki kapıyı açıyor.

"Onu görebilir miyim?"

Beni içeri itti.

Kapıyı arkasından çarpınca karanlığa gömüldük. "Ivan?"

Nefes nefese döndüm.

Işık yanıp sönüyor.

"*Myshka*," diye mırıldanıyor Ivan kravatını gevşetirken. "Seni çok özledim."

Kravatını çıkarırken bir adım geri çekildim. "Kızımı görmek istiyorum." Ivan yavaşça başını sallıyor ve kelepçelerini çözmeye başlıyor. "Sonra

Benden bu kadar."

O bir adım öne çıkıyor, ben bir adım geri çekilip arkama bakıyorum. Bir yatak odasındayız. Perdelerin hepsi kapalı ve büyük, kral boy bir yatak duvara yaslanmış.

O bir adım daha atıyor ve ben bir adım daha geri çekiliyorum, yataktan

dikkatlice kaçıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. Sanki bunu çok yapıyormuşum gibi geliyor, onu manipüle etmeyi beklerken ona yalvarıyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, beni duvara yaslıyor. Üzerime abanıyor, vücuduyla beni hapsediyor ve sonra elinin tersiyle yanağımı okşuyor.

Bana istediğimi vermek için onun bana olan duygularını kullanmak istediğimi hatırlayarak, kendimi onun okşamasına boyun eğmeye zorluyorum. Tüylerimi diken diken etmiyormuş gibi davranmaya.

"Onu görene kadar rahatlayamayacağım," diye mırıldanıyorum.

Elini bıraktı ve ben de onun yumuşadığını görmeyi umarak yukarı baktım.

Ben.

Onun yerine, gözleri yarıklara kadar daraldı. Soğuk ve sert.

Beni başımın arkasından tutarak saçlarımı çekiştiriyor ve

Çene yukarı.

"Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun," diyor öfkeyle ve sonra ağzımı acımasızca öpüyor.

Dudakları dişlerime çarpıyor ve parmakları dişlerimi sıkıyor.

Saç.

Uzanıp onu itmeye çalışıyorum. Öpüşmeyi kesti ve beni itti.

Duvarın içine.

Nefes nefese, ne yapacağına karar verememiş gibi bana bakıyor.

Gözleri zevk ve acı arasında gidip geliyor.

Söyleyecek bir şey, onu bir şekilde yatıştıracak bir araç düşünemedim beni yakalıyor ve tekrar öpüyor.

Dili ağzıma zorla girmeden önce kan tadı almaya başlıyorum.

"Amy," diye inliyor dili ağzıma değip kanımı tadarken.

Bana karşı gevşemeye başlıyor ve ben de onu ısırp koparma isteğimle savaşıyorum.

Bunun yerine, kendimi öpücüğün içinde

rahatlamaya zorluyorum. "Çok endişelendim."

Eli göğsümü kaplıyor, bluzumun içinden beni kavıyor ve sıkıyor.

Dizleri dizlerimin arasına girmeye çalışıyor ve kendimi onun taşaklarına vurmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Lucifer'in seni bana fidye olarak vermesini bekleyip durdum..."

Sanki bir şey hatırlamış gibi bana karşı sertleşiyor ve geri çekiliyor.

"Lucifer neden seni bana fidye olarak vermedi?"

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ona Andrew'dan bahsedersen beni öldürür ve Abigail'i asla göremem.

Hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmiyor. "Neden seni bana fidye olarak vermedi?" diye soruyor.

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor.

"Sana dokundu mu?" diye soruyor öfkeyle, parmakları göğsümü sıkıyor.

"Hayır!" Haykırdım ve uzaklaşmaya çalıştım.

"Bana yalan söyleme. Yoksa neden seni bana geri vermesin ki?!"

Elini tutuyorum, elini çekmeye çalışırken gözlerim yaşlarla doluyor. Dizlerimin üzerine çökecek kadar acıyana kadar sıkıyor ve sıkıyor.

"Lucifer bana dokunmadı, Ivan... Lütfen canımı yakmayı bırak!" Onu çekmeyi başaramayınca yalvardım.

Parmakları sıkışıyor ve ben çığlık atıyorum. "O yapmadı!" Sonra birden acı kesildi.

"Sana inanıyorum," diyor.

Hıçkırarak ağlıyorum ve duvara yaslanıyorum.

"Özür dilerim, *Myshka*. Sana inanıyorum," diyor bana doğru uzanırken, sesi pişmanlıkla kalınlaşmıştı.

Başımı sallıyorum ve ellerimle onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o sadece ellerimi savuruyor ve beni tekrar yukarı çekiyor.

Göğsüm acıyla zonkluyor ve hıçkırıklarıma engel olamıyorum.

Ivan benden özür dilemeye çalışır gibi beni öpüyor. Başta tatlı ve şefkatli ama ben karşılık vermeyince hızla hırçınlaşıyor.

"Özür dilerim," diyor öfkeyle ve beni sertçe öpüyor. "Beni delirtiyorsun Amy. Başka bir adamın benim olana dokunması düşüncesi..."

Beni daha sert, daha derin öpüyor. Dili ağzımın içinde bir solucan gibi. Başımı sallıyorum ve onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bunu yapamam, yapamam.

Bizi bu durumdan kurtarmak için rol yapabileceğimi düşündüm ama ondan çok nefret ediyorum.

"Benden daha ne istiyorsun lan?" diye soruyor ağzını açarak. "Üzgün olduğumu söyledim, seni nankör küçük orospu."

Soru retorik olabilir ve öfkeyle söylenmiş olabilir ama bu ona "Abigail'i istiyorum" diye hatırlatmamı engellemiyor.

Duruyor ve beni sessizce süzüyor. Bakışlarının altında küçülmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Sonra birden aŖađı uzanıp eteğimi yukarı çekmeye çalıştı. "Ben istediğimi aldıktan sonra sen de istediğini alacaksın."

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Seni küçük orospu," diye hırlıyor ve suratıma ters bir yumruk indiriyor. Bir an sersemledikten sonra eteğimi kaldırmayı başardı.

Parmakları külotumun kasıklarında geziniyor ve aniden tekrar hareket edebiliyorum. Tekme atıyorum, çığlık atıyorum ve yumruk atıyorum, onu defetmeye çalışıyorum. Ellerimi yakalamadan önce göğsüne ve yüzüne birkaç darbe indirdim.

Kollarımı başımın üzerine çektiğinde dizimi kaldırıp taşaklarına vuruyorum. Kollarımı bıraktı ve iki büküm oldu.

Etrafından dolanıyorum ve kapıya doğru koşuyorum. Hayatım buna bağlıymış gibi koşarken, geri çekilip yere fırlatılmadan önce elimi kapının tokmağına götürüyorum.

"Seni lanet olası amcık! Sana her şeyimi verdim ve sen bana karşılığını böyle mi ödüyorsun?" Ivan bağırıyor, üstüme geliyor.

"Sen de tıpkı diğerleri gibisin. Aldıkça alıyorsun!" Uzanıp boğazımdaki elmas kolyeyi tutuyor.

Kolyeyi çevirerek, zinciri beni boğmak için kullanmaya başladı. "Vermekten bıktım artık! İstedimi almanın zamanı geldi!"

ANDREW

Hay sikeyim. Amy'nin kaçması Johnathan'ın suçu değil ama keşke daha kalın bir kafası olsaydı demekten kendimi a l a m ı y o r u m .

Bir telefon bulur bulmaz beni aradı ve Allah'a şükürler olsun ki eve çok yakındım. Amy bunun neyi başaracağını düşünüyorsa artık beni aşıyor. Kendini tehlikeye atmak Abigail'i daha da tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramaz.

Başka birinin telefonunu takip edebildiğim için şükürler olsun. "Bana şifreni ver Johnathan."

"Kahretsin, büyük J bir meme."

"J one tits?" Bu ne lan? "Evet..."

"Tamam, teşekkürler."

Telefonu kapattıktan sonra Simon'ı arıyorum. "Johnathan'ın telefonunu takip et."

Telefonda ona detayları veriyorum ve bir şeyler yazdığını duyduğumda bekliyorum. "Buldum. Ondan çok uzakta değilsin. Old Mill yolundan batıya doğru gidiyor."

"Anladım, şimdi telefonuma kilitlenin ve onu durdurmak için bir fırsat olup olmadığına bakın."

Şu anda çok fazla sessizlik var, ona ulaşmaya çalışmalıyım. "Onu aramayı denemeliyim. Hemen geri arayacağım."

"Tamam."

Amy'i beş kez aramak beni öldürüyor. Her cevap vermediğinde, kalbimin daha da dibe battığını hissediyorum. Bu onun için çok aptalca bir hareket. Abigail'i korumak istediğini biliyorum ama bunu doğru şekilde yapmalıyız yoksa her şey ters gider.

Cevap alamayınca Simon'ı geri aradım. "Cevap yok."

Simon telefonda, "Tamam, Old Mill ve Harper'da onun arkasına geçebilirsin," dedi. "Ama acele etmen gerek."

Pedalı yere doğru iterek birkaç yeşil ışıktta uçuyorum. Şükürler olsun ki bugün bir şeyler yolunda gidiyor. Kızım kaçırıldı... o aptal müdür... Paul ölüyor.

Bu lanet günü hafızamdan silmekten mutluluk duyarım.

Önümde, kırmızı ışıktta duran uzun bir kırmızı kuyruk lambası sırası görüyorum. Kahretsin. Mercedes'le yavaşça dururken Simon sıranın arasından fırladı. "Az önce kavşaktan geçti. Acele etmen gerek."

"Siktir!" Direksiyonu sola kırarken pedala tekrar basıyorum ve sarı çizginin yanlış tarafında yarışmaya başlıyorum. Kavşaktaki kırmızı ışığa geldiğimde ellerim tekrar direksiyona kayıyor.

Frene basıyorum ve hızlı bir şekilde sola dönerken bir araba burnumu kıl payı kaçırıyor.

"Acele etmelisin, az önce bir alışveriş merkezine döndü."

"Kahretsin, bahse girerim bir buluşmadır. Muhtemelen adı Ivan'dır."

"Johnathan'ın telefonunu aldığından beri sadece bir arama yaptığı için ilk tahminim bu olurdu."

"Telefonu takip edebilir misin?" Başka bir kavşaktan geçmeye çalışırken soruyorum ama trafik beni durduruyor.

Kayacak bir şerit bulamıyorum.

"Çoktan aldım, alışveriş merkezinde bekleyen bir arabanın içinde." Siktir, bu iyiydi.

"Tamam, nerede kapatacağım?"

"Andrew, bir konuda beni dinle."

"Simon..." Hırlayarak uyarıyorum. Şu anda tek bir oyun oynayacak ne zamanım ne de isteğim var.

"Onları takip et Andrew. Abigail'i fazla sorun yaşamadan geri almak için bu, şu anda silahlarla içeri girmekten daha güvenli bir bahis. Kaçabilirler ve o zaman yine başa döneriz."

Arabayı sola çekip bana haklı olarak orta parmağını uzatan yaşlı bir kadının yanından geçerken alnımdan terler boşanıyor.

Pedala tekrar bastığımda, kavşakta ilerlerken büyük motor kükrüyor.

"Andrew, bir düşün..."

"Kapa şu lanet çeneni!" Bağırıyorum. "Yapacağım, sadece lanet çeneni kapat."

Arabayı yavaşlattığımda hat sessizleşiyor. Pedala basmamak için tüm kontrolümü kullanıyorum. Amy'nin peşinden koşmamak için.

"Bunu istihbarat için yapmamı istiyorsun, değil mi?" Sıkılmış dışlerimin arasından soruyorum.

"Elbette, ama bu aynı zamanda şu anda elimizdeki en iyi strateji. Şehrin sizin bölgenizde bir ekibim yok. Şu anda en yakını otuz dakika uzaklıkta."

"Onlardan geri adım atmayacağım Simon."

"Ben biliyorum. Alışveriş merkezinin tam karşısındaki otoparka yanaş, orada bir pizzacı olmalı. Oraya park et ki kimin çıkıp gittiğini iyi görebilesin."

Otoparktan sağa dönerek bir minibüsün yanındaki boşluğa girdim.

Çok beklememe gerek kalmadan Simon ısrarla, "Kımıldayın, araba alışveriş merkezinden sağa dönüyor," diyor.

Kahretsin. Dışarıda üç araba var ama sadece bir tanesi hayatım üzerine bahse girebileceğim bir görünüme sahip. Yeni bir Lincoln'ün renkli camları. Görebildiğim kadarıyla önde iki adam var ama arkadan emin değilim.

Onları arabamla takip etmek çok zor değil. Bölgeden kaçmıyorlar ve trafik yeterince yoğun, ben de başka bir sürücü olarak kolayca karıştırılabiliyorum.

Ivan'a ne olduğunu anlamaya çalışırken aklımda sorular ve sorular uçuşuyor. Burnumuzun dibinden nasıl geçti? Ülkeye nasıl geri döndü?

Simon'ın koyduğu uçuş yasağı yüzünden bunu yapamamalıydı.

Onu.

Hay sikeyim. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Özellikle de düşündüğümde

Abigail'in nerede olacağını nasıl anladığını merak ediyorum. Bu beni endişelendiriyor.

Şu anda nasıl bir şey yapabiliriz ki? İlk vurucu tim etkisiz hale getirildikten sonra okulu mu izliyordu? Ne halt biliyor ki? Orospu çocuğu ölecek, yemin ederim.

Onu kendi ellerimle döveceğim.

"Simon," diyorum daha da geriye düşerken. Kalabalık bölgelerden çıkıyoruz ve yavaş yavaş şehrin daha az kalabalık bölgelerine doğru ilerliyoruz.

"Bir mil kadar geri çekilin. Şu ana kadar onları yakaladım, telefonla konuşuyor. Telefonunu tamamen kapatmadığı sürece sorun yok."

Ayağımı pedaldan çekerek, kendime olayları halletmenin yolunun saldırmak olmadığını söylemeye çalışıyorum. Kafamın içinde öyle olmadığını biliyorum.

Ama Amy'm o lanet arabada, Abigail'im de bir yerlerde.

Karanlık gökyüzü son iki boktan ayda gördüğüm en berrak gökyüzü. Ay hiçbir yerde görünmüyor. Bu gece hava soğuyacak, bulut örtüsü yok.

"Sol tarafınızdaki bir eve girdiler. Şu anki konumlarının iki mil ilerisinde. Biz oraya bir ekip gönderene kadar ilerlememenizi öneririm. Yirmi dakika uzaklıktayız."

"Siktir git Simon," diyorum gülümseyerek. "Çocuklara ışıkları açık bırakacağımı söyle."

Telefonun bağlantısını kesip yolcu koltuğuna fırlatıyorum.

Bir yan yol bulmadan önce evin önünden yarım mil kadar geçiyorum. Arabamı bir menfeze bırakıp, arabadaki silahlarımı hızla aldım. Susturuculu iki 45'lik, tam şarjölü.

Çok fazla değil ama geçtiğim evde kimse olmadığından, elimdekinden daha fazlasına ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum.

Arabayı bıraktığım yerden eve kadar hızlı bir koşu yapıyorum ve bu süre zarfında kafamda yavaşça şekillenen bir planım var. İki seçenekten biri -Ya silahla saldırırım ya da her şeyi gizlice halletmeye çalışırım.

Evin etrafındaki tarlada nöbetçi bulamamak beni biraz şaşırttı ama pek de şaşırtmadı. Abigail ve Amy'yi yakalanmadan yakaladıkları için çok ukalalar.

Karşıma çıkan ilk adam, daha önce gördüğüm siyah Lincoln'e tembel tembel yaslanıyor. Uzun kavisli garaj yolundaki iki arabadan biri.

Hızla yanına yaklaşp, silahımın namlusunu başının yan tarafına dayarken bir elimle ağzını kapatıyorum.

Dudaklarım nihayet kulağına yaklaşmadan önce ikimiz de heykel gibi hareketsiz duruyoruz. Sessizce mırıldanıyorum, "Yaşamak istiyorsan evde kaç kişi var..."

Başını sallıyor ve konuşmak istemediğini anlayabiliyorum, aptal herif. Tetiği hafifçe çekerek, "Tamam, sıradakine soracağım." dedim.

Tam düşündüğüm gibi, elimin arkasından konuşmaya başlıyor.

Elimi yavaşça çekerek, "Sessiz ol. Evde kaç kişi var?"

"Üç kişi. İki adam ve patron."

"Evin neresindeler?"

"İki kişi ön odada, patron kızla birlikte arka odada. Üst katta da küçük olan."

"Teşekkürler."

Tetiği çektiğimde, kanın kafasının yan tarafından gürültüyle patladığını duydum.

Yalan söyledim. Siktir et onu.

Evin önüne doğru giderken, elimden geldiğince rahat yürümeye çalışıyorum. Çok nazikçe, ön kapı kolunu test ediyorum.

Kilidi açık.

Şimdi tüm bu durum karşısında başımı sallamak zorundayım. Gerçek hayatta yaşananların tipik bir örneği. İnsanlar kendilerini filmlerdeki gibi hazırlamıyorlar.

Kapıyı açıp kafamı içeri soktum.

Oturma odasında kanepeye uzanmış iki adamın kafalarının arkasını görüyorum. Gözleri boktan bir aksiyon filmine odaklanmıştı. Onları öldürmek zorunda olmasaydım, kötü adamların kendilerini nasıl koruduklarına dair notlar almalarını önerirdim.

Kanepenin etrafında yürürken esprili bir şeyler söyleyecektim ama... siktir et. Gördükleri son şey önlerine geçip iki tabancayı da havaya kaldırmam oluyor.

İki elimle ateş ederek önce göğüslerinde sonra da kafalarında delikler açtım.

Üç adam gitti, bir adam kaldı.

Evin arka tarafından gelen yüksek sesli bir çığlık koridorda süzülüyor ve kalbimi göğsümden söküp atıyor.

Ben Amy.

Acısını duyabiliyorum. Merdivenleri yavaşça geçerken Ivan olduğunu tahmin ettiğim bir adamın bağırışlarını duyabiliyorum.

Evin arka tarafına doğru uzun koridorda ilerlerken her odanın temiz olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Sonunda o piç kurusunu elime geçirip de Rus siki içen birinin beni sırtımdan vurmasını istemem.

Sonunda kapıya ulaştığımda, içeriden gelen bir ses duydum.

o.

Arkama yaslanarak bacağımı kaldırdım ve kapıyı kolun hemen yanına tekmeledim.

Elimden geldiğince sert.

Kapının içeri doğru uçmasını izlerken Ivan'ı ilk kez görüyorum. Amy'ye doğru yaklaşıyor, elleri Amy'nin boğazını sıkarak zincire sıkıca sarılmış.

Onu ve doğmamış çocuğumu öldürecek.

Kendimi odanın diğerk ucuna fırlatarak, tüm gücümle onun kollarına atılıyorum. O pisliği şaşırttığım iyi oldu çünkü yatağın üzerinden komodine doğru yuvarlanırken elleri Amy'den kurtuldu.

Tahtadan gürültülü bir çatırtı geliyor ve bir çuval patates gibi yere düşüyoruz.

Beni üzerinden atarken öfkeyle kükrüyorum.

Çömelip ondan uzaklaşıyorum. Tam boyuma gelince Amy'ye bakıyorum. Orada, yerde diz çökmüş, nefes nefese. Elleri boynunda, boğazına saplanmış kolyeyi koparıyor.

Ivan'a dönüp baktığımda, ayağa kalkmayı beceremeyince sırtıyorum. Odanın kapısına doğru gitmeye çalışıyor ama ben onu yakalıyorum, ayağım bacaklarının arasına sıkışıyor.

Yere düşerken onu sırtına doğru itiyorum. Ben ona sırttırırken o korkuyla bana bakıyor.

"Karıma dokundun Ivan... Karıma ve doğmamış çocuğuma zarar vermeye çalıştın," diyorum sessizce.

"Ona dokunmaya nasıl cüret edersin!" diye bana bağılıyor ama benim bulunduğum yerden küçük bir kaltak gibi görünüyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama bacaklarını tekrar tekmeliyorum.

Sırt üstü yattığında Amy'den çok uzakta değildir. Amy'ye bakarken sesi neredeyse yumuşak. "Ona nasıl izin verirsin?"

Onunla konuşmuyor. Nefes almaya çalışarak öksürmeye devam ederken gözleri yaşıyor.

Ondan sonsuza dek çalabileceği nefesi.

"Abigail'i nasıl buldun, pislik?" Kaburgalarına bir tekme indirirken soruyorum. Yüksek sesle öksürerek, "Siktir git!" dedi.

"Aradığım cevap bu değil, göt herif."

Kaburgalarına gelen ikinci bir tekme hırıltılı nefes almasına neden oldu. "Biz onu... sen onu oraya koyduğunda gördük... çocuklarına bakmayı bıraktığımızı mı sanıyorsun?"

"Yani bu da başka bir yaptırımlı vuruş muydu?"

Gerçekten gülmeye başladı. Deli herif bana gülüyor. "Hayır, göt herif. Bu benim olayımdı."

"Peki neden gülüyorsun, siksiz?"

Gözlerimin içine bakarken sessizleşti. Sonra "Patronun beni tekrar sorgulamak için gelene kadar bekleyeceğim" dedi.

"Öyle bir şey olmayacak, Ivan. Onlar buraya gelmeden çok önce ölmüş olacaksın."

"Saçmalık! Ben çok değerliyim, seni lanet köylü!" "Neden gülüyorsun o zaman?"

"Çünkü bir şeyler oluyor ve en büyük destekçileri olan bana bile bundan bahsetmiyorlar! Sizi aptallar. Yaşamak için tek şansınız ben olacağım... Kaltağı bana verin ve ben de öğrenebileceğim her şeyi öğreneyim."

Üstüne düştüğümde ilk yumruğum burnunun ortasına iniyor. Çıtırtı Amy'nin hıçkırıklarını ve yüksek sesli çığlığını bastırıyor.

Göğsünden tutarak ikinci bir yumruk savurdum. Bu seferki ağzının yan tarafına indi.

Bir çatırtı daha duyuyorum ve çenesinin kırıldığını hissediyorum. "O benim," diye bağıryorum yüzüne doğru.

O andan itibaren yumruklarım düşündüğüm tek şey, beni bu dünyaya bağlayan tek şey.

Birbiri ardına yüzünü yumrukluyorlar.

Beşinci ya da altıncı yumruktan sonra bir yerde eklemimin kırıldığını hissediyorum. Neredeyse burnu kadar gürültülü bir şekilde kırıldı.

Öfkeyle bağırarak, arkama yaslanmadan önce diğer elimle ona vurdum.

Şu anda hareket etmiyor ya da ses çıkarmıyor. Sanırım bayıldı.

Sağlam elimin başparmağını göz çukuruna sokuyorum, uyanmadan hemen önce göz küresinin patladığını duyuyorum, parçalanmış bir yüzün içinden çığlık atıyor. Şimdi hüngür hüngür ağlıyor.

Neden acı çektiğini bildiğinden bile şüpheliyim.

Sol tarafıma baktığımda Amy'nin bana baktığını görüyorum. Artık hıçkırıyor, sadece geniş, yargılamayan gözlerle beni izliyor.

Boğazım çok acımış olmalı çünkü konuşurken tüm bu zaman boyunca bok yığınının kükrediğini fark ediyorum.

"İyi misin, bebeğim?" Yumuşakça sordum.

"Evet" demeden önce başı kısa bir süre aşağı yukarı sallanıyor. "O ölmeden önce bu işe dahil olmak ister misin?"

Aldığım tek cevap başını hızlıca sallamak oluyor.

"O şimdi ölecek. Kimsenin aramıza girmesine izin veremem.

biz

e." "Ben... Biliyorum," diyor başıyla beni onaylarken.

Gözlerinin içine bakarken ellerimin Ivan'ın ellerini sıkıca sardığını hissediyorum.

Boğaz.

Sıkarken, kırık eklemim acıdan ağrıyor.
Sorun değil, şimdi sadece onu öldürmek zorundayım. Bunu
Acı. atlatabilirim.

Ben Ivan'ı öldürürken Amy gözlerini benden ayırmıyor. Ben Ivan'ı
öldürürken
Gözlerimin içine bakarak içindeki yaşamı boğdu.
Yine de, yargılama görmüyorum.
Ve içimde garip bir kıvılcım hissediyorum.
Ivan'ın bedeni artık hareket etmediğinde, yavaşça yanından kalkıyorum.
Amy'ye doğru yürüyorum, uzanıp elini tutuyorum ve sonra onu
kendime çekiyorum.

Bu eve gelirken bir yerlerde onun benim için ne kadar önemli
olduğunu fark ettim. O bir eşyadan daha fazlası. O benim için bir mülk
değil... O benim diğer yarım. O benim ruhumun tamamlayıcısı.

Ona ne kadar değer verdiğimi anlaması için kelimeler yeterli olacak
mı? Hiçbir fikrim yok. Onu yanımda tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğimi
anladığımı hiç sanmıyorum.

Sevgiler.

Sik beni. Bu lanet bir aşk.

Yatak odasından çıkarken Amy'yi arkama çektim. Onun küçük, narin
eli benimkinin içinde çok sıcak. Kahretsin, lanet parmak eklemimi hareket
ettirmek bile hala acıtıyor.

Kırık elimle onu çekerek ve silah tutan diğer elimle önderlik ederek
merdivenleri dikkatlice çıkıyoruz.

Kafamızı her odaya soktuğumuzda, ana banyoya gelene kadar Abigail'i
bulamıyoruz. Küçük elleri kulaklarının üzerinde, sessizce küvetin içinde
saklanıyordu.

"Abigail, kalbim!" Amy korkmuş kızı kollarının arasına alırken feryat
ediyor.

Kollarımı her iki kızıma da dolayarak onları olabildiğince sıkıyorum.

Hayatımın aşkları bir kez daha güvende ve korumam altında.

Yemin ederim onları bir daha asla bırakmayacağım.

SIMON, Lucifer ve benim önümde durmuş bir dizi küfür ^{srılıyor.} Bunlar benim ne kadar Neandertal olduğumdan, ailemin dışı köpeklerden daha fazlası olduğundan şüphe etmeye kadar uzanıyor.

Onu hiç görmediğim kadar kızgın.

Şu anda o kadar kızgın ki terliyor. Kravatını çıkarmış ve giydiğı takım elbise ceketini ofisin bir köşesine fırlatmış.

"Onu nasıl öldürebilirsin Andrew!" diye tükürüyor bana bakarken.

"Amy'ye zarar verdi ve ölmeden önce onu sorguladım. Sorgulamamak için bir sebep yok." "Ivan bizim için bir pazarlık kozu olabilirdi!"

Lucifer'a bakarak omuzlarımı silkiyorum. "Tekrar serbest kalma şansı bulmasına izin vermek için bir neden göremedim."

"Bu senin kararın değil!" Simon bağılıyor.

Lucifer omuz silkiyor. "O... yerindeydi Simon, biz değildik."

Bu konuda Lucifer'in desteğini aldığımı bilerek Simon'a dönüyorum. "Büyük bir şey olduğunu söyledi ama o bile ne olduğunu bilmiyordu. Bunu senin çözen gerektiğini düşünmüyor musun?"

İkisinden de uzaklaşarak yağmurluğumu dikkatlice üzerime geçirdim. takı

m Hava yine çok soğuk ve yağmurlu.

elbi Elim zonklayarak ikisine de dönüp bakıyorum. "Evime gidiyorum. se.

Kızlar, Simon. Ivan bunun kendi işi olduğunu söyledi. Bence doğruyu söylüyordu; tıpkı benim daha büyük bir iş olduğunu düşündüğüm gibi."

Şerefsizin ofisinden çıkarken kapıyı açık bırakıyorum, tekrar içeri girip o piçi boğazlasam mı diye düşünüyorum.

Ivan, Abigail'i alır almaz ölmüştü. Benden ne yapmamı bekliyordu? Arkama yaslanmamı mı? Sikerim böyle işi.

Kimse benim olana dokunamaz.

EPILOG

Amy

İki ay sonra

Andrew'un önünde durmuş, yeminimi ederken elini tutarken, söylediğim her kelimeyi ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

"Ben, Amy Johnson, Andrew Baxter'ı yasal kocam olarak kabul ediyorum..." Karanlık gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve çok fazla sevgi hissediyorum. Çok fazla umut. O istediğim her şey. İhtiyacım olan her şey.

"Sahip olmak ve tutmak için, bugünden itibaren..."

Yaşadığımız onca şeyden sonra gelecek çok parlak görünüyor. "İyi günde, kötü günde..."

Çok uzun zaman önce benim için bir adam öldürdüğü o günü hatırlıyorum... "Daha zengin, daha fakir için..."

Gözlerimin içine bakarken Ivan'ı çıplak elleriyle boğarak öldürdüğünde. Orada çok fazla sevgi vardı, çok fazla sevgi.

"Hastalıkta ve sağlıkta..."

Benim için öldürdü. Abigail için öldürdü. Kendim için yapamadığım şeyi benim için yaptı.

Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

"Ölüm bizi ayırana dek," diye bitiriyorum ve Andrew gizli bir şakanın içindeymiş gibi sırtıyor.

Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum, ne kadar eğlendiğini anlayamıyorum. Elim sıkıyor ve rahibe doğru bakıyor.

Rahip rızamızı kabul ettikten sonra, "Tanrı'nın birleştirdiğini kimse ayırmasın" der.

Yüzüklerimiz kutsanıyor ve sonra onları değiştiriyoruz. Rahibin sözlerini tekrarlayıp yüzüğümü onun parmağına geçirirken, parmak eklemlerindeki yara izlerine hayret ediyorum.

O kadar vahşi ve acımasız bir hayatı var ki.

Yüzüğünü parmağıma geçiriyor ve ben tekrar ona bakıyorum.

Onun kim olduğunu ve ne olduğunu biliyorum. Ve onu kabul ediyorum. Bizi, yani ailesini her zaman koruyacağından hiç şüphem yok.

Bir kutsama ve dua daha var ama Andrew'a bakarken ondan başka bir şeye dikkat etmek zor.

Sonunda rahip "Gelini öpebilirsin!" diye anons eder.

Andrew beni kollarının arasına aldı ve cemaatin önünde bana çok derin, çok günahkâr bir öpücük verdi.

Etrafımızda alkışlar patlıyor. Abigail ve Evie'nin sevinç çılgınlıkları attığını duyuyorum. Müzik başlıyor ve kendimi sersemlemiş gibi hissediyorum.

Andrew beni koridordan geçiriyor ve el sıkışmak ve tebriklerimizi almak için kilisenin dışına çıkıyoruz.

Merdivenlerin tepesinde dururken güneş üzerimize vuruyor ve gün o kadar harika, o kadar görkemli ki, aptalca bir şekilde hiçbir şeyin bunu mahvedemeyeceğini hissediyorum.

Bu hayatımın en mutlu günü.

Baş nedimem Lily ve diğer nedimelerim etrafımda toplanırken Andrew ve Lucifer gelen son konuklara teşekkür ediyor. Andrew Garden City belediye başkanının elini sıkıyor ve onu resepsiyona davet ediyordu ki aniden bir çocuk ağlamaya başladı.

Herkes ne olduğunu görmek için döner.

Tanımadığım, en fazla beş ya da altı yaşında olan küçük bir çocuk en alt basamakta oturmuş ağlıyor.

Lily ve ben ona yardım etmek için koştuk. Önce annesi ona ulaşıyor ve yanına çömelip onu kollarının arasına alıyor. Oğlu sakinleşene kadar onu sallıyor ve mırıldanıyor.

Sonra suçlayıcı bir parmakla Adam'ı işaret eder.

"O küçük canavar Mason'ımı merdivenlerden aşağı itti."

Lily öfkeyle soluk soluğa kaldı. "O yapmaz."

Lily ve ben çocuklara doğru dönerken Lucifer kadına yaklaşıp özür dileyerek ve elini kaldırarak onu yatıştırıyor.

Adam Abigail'in yanında durur, çenesi havadadır ve genç gözleri meydan okumayla doludur. Lily önce küçük çocuğa sonra da Adam'a bakar.

"Adam?" Lily s ö z e başlar ama sonra vazgeçer. Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başka bir şey söylemeden önce kadının oğluya uzaklaşmasını izliyor.

Nedimelerin geri kalanını kovuyorum ve onları bensiz resepsiyona gönderiyorum.

Kadın ve Mason gözden kaybolduktan ve Lucifer geri döndükten sonra Lily, Adam'a "O küçük çocuğu merdivenlerden aşağı ittin mi?" diye sorar.

Adam annesinin gözlerinin içine bakar ve hiç pişmanlık göstermez.

"Evet."

İkimizin de nefesi kesiliyor ve Andrew'un yanıma geldiğini hissediyorum. Eli elimi kaplıyor ve parmakları elimi sıkıyor.

Yüzünün rengi solan Lily inanamayarak başını sallar. "Neden? Bunu neden yaptın?"

"Çünkü kendisine ait olanı koruyor," diyor Lucifer merdivenlerden çıkarken.

"Ne demek 'onunki'?" Lily, dikkatini kocası ve oğlu arasında bölüştürmüş bir halde tiz bir sesle soruyor.

"Abigail'i öpmeye çalışıyordu," diyor Adam sert bir şekilde ve o sırada Abigail'le el ele tutuştuklarını fark ediyorum. "Ben buna bir son verdim."

"Yani onu merdivenlerden aşağı mı ittin?" Lily inanamayarak tekrarlıyor.

Adam başını sallıyor ve dudakları hafif bir gülümsemeye yukarı kalkıyor. "Evet. Ondan kurtulmanın en etkili yolu buydu."

Hepimiz şaşkın bir sessizlik içinde ona bakıyoruz. Bir kişi hariç hepimiz.

Lucifer bize şöyle bir baktı ve güldü.

Gururla Adam'a doğru yürür ve sırtını sıvazlar.

Ve "Baba gibi, oğul gibi..." dediğinde içimi büyük bir korku kapladı.

PLAYLISTLER

Av Spotify'da erişilebilir

Amy'nin Çalma Listesi - _____

<http://spoti.fi/2rBXYMN> In The Air

Tonight - Natalie Taylor Call Me Devil

- Friends in Tokyo

Kurt - Phildel Kötü

Rüya - Ruelle

(I Just) Died in Your Arms - Epic Trailer version - Hidden Citizens

Real Life - Stealth

Burn - In This Moment

Kiss Me A Thousand Times - RAIN

Oh Lord - In This Moment

All The King's Men - The Rigs

Still Running - Epic Trailer versiyonu - Bir Kahraman

Bekleyen Gizli Vatandaşlar - Hırsızlardan Başka Bir Şey

Yok

Andrew'un Çalma Listesi - <http://spoti.fi/2sjr007>

Silence Speaks - While She Sleeps

Hooked - Fit For a King

Kasırğa - Thrice

Merhamet Kralı - Dokuz Tapınak

B.M.F - Yanan Bir Beden Üzerine

Refuge - Northlane, In Hearts Wake

Eternally Yours - Motionless in

White Unbreakable - Of Mice & Men

Savaş Hepimizi Öldürüyor - Righteous Vendetta

AYRICA IZZY VE SEAN TARAFINDAN

Müritler

Lily'yi Tutmak (Lucifer & Lily)

Amy'yi Çalmak (Andrew &
Amy)

Çarpan Kalpler Serisi Çarpan

Azrail (Chase & Avery) Çarpan

İblis (Brett & Mandy) Çarpan Ayı

(Max & Grace)

Breaking Beast (Alexander ve Christy)

Sean Moriarty tarafından

Gettin' Lucky

Gettin' Dirty

Izzy Sweet

tarafından Üvey

Kardeş Kedi Balığı

HAKKIMIZDA

Izzy Sweet & Sara Page - Tek ve aynı beyin.

Sean Moriarty- Izzy'nin evcilleştirdiği gerçek hayattaki alfa kötü ocuk.
Cincinnati, Ohio'da yaşayan Izzy ve Sean, on beş yılı aşkın bir süredir -
genliklerinden beri birlikte olmalarına rağmen- 10. evlilik yıldnmlerini
yeni kutlayan lise aşıklarıdır.

Her ikisi de hevesli ve doymak bilmez okuyucular olarak, harika bir
hikayeye karşı büyük bir sevgi ve takdiri paylaşıyorlar ve ilk rol yapma
günlerini ortak yazarlık kariyerlerinin yeni başlangıcı olarak
nitelendiriyorlar.

Çalışmalarımızın daha fazlasını web sitemizde görebilirsiniz -
www.dirtynothings.com

ZAMBAK TUTMAK

Kocam kendi hayatını kurtarmak için beni sattı... Ve
şimdi şeytana aitim.
Bir gece ve hayatımdaki her şey değişti. İki kelime ve dünyam karardı.
"Al onu."
Garden City'nin en acımasız mafya babasına beş milyon dolar borçlu olan
kocam, kendini kurtarmak için beni ve çocuklarımı satmayı seçti.
Özgürlüğün eşiğindeydim, evli olduğum o pislik heriften boşanmaya çok
yakındım.
Şimdi bana kafayı takmış bir adamın kölesiyim. O kadar kötü ve güzel bir
adam ki ona Lucifer diyorlar.
O kadar çekici ki, melekleri kıskançlıktan ağlatıyor. O kadar güçlü ki,
kendimi onun iradesine boyun eğmekten alıkoyamıyorum.
Bana hükmetmeye kararlı ve ben ona her şeyimi verene kadar durmayacak.
O benim ışığımı ve karanlığımı istiyor.
Bedenimi ve kalbimi istiyor.
Ama en önemlisi, ona veremeyeceğim tek şeyi istiyor. Ayrılmaya
dayanamadığım tek şeyi.
Ruhum.

Birinci Bölüm

Lucifer

"Orospu çocuğu!" Elimi sıkarken ağızımdan hırıltıyla çıktı.

Bu bok parçasının çenesine indirdiğim yumruk, içimde karıncalanma Kol. hissi yarattı.

Mickey Dalton çatlamış dudaklarından anlamsız şeyler geveliyor.

"BEN... BEN..."

Yemin ederim ödeyeceğim... sadece..."

Buna devam etmek istiyorum ama siktir et. Bu küçük kumarbazdan daha büyük işlerim var.

Adamın omzunun üzerinden bakarak Andrew'a başımı salladım. "Ne kadar borcu olduğunu tam olarak anladığından emin ol. Serçe parmağını çıkar."

"Evet, efendim." Andrew başını sallar.

"Ne... Hayır!" Andrew siyah bir çanta sakladığı masaya yönelirken Mickey bağırır.

Arkamı dönüp sağ kolum Simon'a bakıyorum. "Diğer üç dosyada ne durumdayız?"

"İki tanesi tahsil edildi, sonuncusu için sizin kararınızı bekliyordum."

"Marshall Dawson."

"Tahsilat girişimlerimizden herhangi biriyle işbirliği yapmayı kesinlikle reddetti. Statüsünün dokunulmaz olduğuna inanıyor. Nerede olduğu ya da paramıza ne olduğu konusunda bize hiçbir cevap vermiyor."

"Sonunda eve geldi mi?"

diye sordum. "Bu gece erken geldi."

Odanın içinde metalik bir çıt sesi ve ardından tiz bir çığlık duyuluyor. Andrew'un adamın tişörtündeki kanı sildiğini görmek için döndüm.

Andrew adamı boğazından yakalarken sesini hafifçe yükseltir. "Ciyaklamayı kes, göt herif. Lucifer domuzların ciyaklamasını duymaktan hoşlanmaz."

Kapıdan çıkıp koridora doğru yürürken Simon'a bakıyorum. "Bart'la hesap çizelgeleri nasıl gidiyor?"

"Temiz, her şey düşünülmüş..."

"Hâlâ şüphelerin var mı?" Yürürken ona soruyorum. "Şüphelerim var. Sadece nedenini açıklayamıyorum."

"Gözün üzerinde olsun o zaman."

Terk edilmiş otelden çıkarken SIMON başımın üzerinde bir şemsiye tutuyor. Beni şık siyah Mercedes SUV'a bindirirken paramparça cam kapı arkamızdan çarparak kapanıyor.

Arka koltukta rahatça otururken uzanıp benim için diğer koltuğa bırakılan dosyayı çekiyorum. Marshall Dawson ismi düzgünce yazılmıştı.

Kendi kendime sessiz bir iç geçirdim. Bunun başıma bela olarak geri döneceğini biliyordum.

Marshall Dawson solunabilir havayı boşa harcıyor. Adam bizden borç almak için babam ve başka bir şehir patronuyla olan bağlantılarını kullandı. Beş milyon *nakit*.

Beş milyon dolar ve bunun için gösterecek hiçbir şey yok. Beş milyon dolar boşa gitti.

Bu işi Sean O'Riley'e iyilik olsun diye üstlendim. Artık ölüp gömülmüş bir adama iyilik.

Böyle saçmalıklar bana göre değil. Ama intikam almak için en üst makama gittiğimde taşta tutuldum. Sean'ı öldüren adamın ve etrafındaki tüm meselelerin halledildiği söylendi.

Siktir et onu. Ben kendi payımı istiyorum.

Başımı sallayarak dosyayı açıyorum. Şu anda bu düşünce zincirine girmenin bir faydası yok. Gerekirse başka bir zaman devam edebilirim.

Marshall'la ilgili sayfaları yavaşça çeviriyorum.

Bir kişi hakkında yirmi ya da daha fazla sayfaya indirgenmiş bir dosyayı bir araya getirebilmemiz çok komik. Ev kredisi için yaptığı her ödemeyi, bankasından kaç kez fazla para çektiğini görebiliyorum.

Ödenmemiş yasal borçlarına bakıyorum ve şimdi şahsen bana olan beş milyon dolarlık borcuna bakıyorum. Öfke yavaş yavaş damarlarımda dolaşıyor.

Sayfaları çevirirken aile hayatına bakıyorum. Parayı ödünç aldığından beri adamlarımdan biri ailesini yakından takip ediyor. Yirmi yedi yaşındaki Lilith Merriweather ile evli ve biri kız biri erkek iki çocuğu var. Her iki çocuk da yedi yaşın altında.

Gece geç saatlerde yağan yağmurda araba kullanırken Marshall'ın resmine uzun süre bakıyorum. Adam babamın yaşına benimkinden daha yakın. Bu kadar genç bir kadınla nasıl evlendi? Bunda paranın ve yapışkan cazibesinin büyük payı olmalı.

Ailesinin fotoğraflarına hızlıca göz gezdiriyorum. Çocuklar bir çocuk gibi güzeller. Sarı saçları ve mavi gözleriyle annelerine çekmiş olmalılar. Marshall boyunu aşan bir evlilik yapmış olmalı.

Karısının resmi gözümün önüne gelince parmaklarım durdu. Zümrüt yeşili gözler, duygulu pembe dudaklar, yüksek elmacık kemikleri, soluk kusursuz bir cilt ve uzun sarı saçlar. Tüm bu parçalar tek başına onu dikkat çekici kılardı. Yüzü genel olarak sade olsa bile sadece bir özelliği bile insanı hayrete düşürürdü. Ama bir araya geldiklerinde ortaya dünya dışı bir şey çıkar.

O güzelliğin vücut bulmuş hali.

Parmaklarım dudaklarının çizgilerinde gezinirken kaşlarımı çatıyorum. Bu adam nasıl olur da böyle bir kadınla evlenir? Kadının fotoğraflarına göz gezdirmeye devam ediyorum. Çok fazla yok ama gördüklerim bana onun daha önce gördüğüm hiçbir kadına benzemediğini gösteriyor.

O mükemmel.

Kırmızı Volvo steysin vagonunun arkasına yiyecek koyarken çekilmiş oldukça samimi bir fotoğrafı var. Saçları dağılmış. İnce bacakları yoga pantolonuyla, ayakları da Uggs'la kaplı. Kızı, hem onu izleyip hem de arkaya alışveriş yapmaya çalışırken ona sorun çıkarıyor gibi görünüyor.

Bu bile... evcimenlik beni çağırıyor.

Araya bir tür cazibe çekimi karışmış ve bu gözlerin ne kadar unutulmaz olduğunu görebiliyorum. Beni çağırıyor, sonsuza dek kaybolmam için beni içine çekiyor. Ellerimin kendi içine kıvrıldığını hissedebiliyorum. Beni cipin içinde oturduğum yerden çekiyor.

Şoförüne, "Beni Marshall'a götür James," diyorum.

Simon ön koltuktan bana bakarak, "Şimdi mi? Yarına kadar beklemek istemiyor musun?" dedi.

"Hayır. *Şimdi* oraya gidiyoruz."

Otoyoldan çıkarken araba birkaç dönüş yapıyor ve sonra tekrar yola devam ediyor.

Gözlerim bir an için pencereden dışarı kayıyor ve bütün hafta boyunca şehrin üzerine yağın yağmura bakıyorum.

Yine de resme dönüp baktığımda daha önce görmediğim bir şey görüyorum; bir ışık. İçimde bir korun alevlendiğini hissediyorum.

Kaslarım beklentiyle geriliyor.

Bu kadını görmeliyim; resimlerin bana gösterdiği şeyin gerçek olup olmadığını görmeliyim.

Doğru.

Lily

KOCAM, MARSHALL yanımda uyuyor, yüksek sesle horluyor ve içimden onu tokatlamak g e l i y o r .

Solgun, tombul suratına bağırarak istiyorum. Ona uyanmasını söylemek istiyorum. Neden yatağıma geri döndüğünü sormak istiyorum.

Ama ben onun yanına uzanıp tavana bakıyorum. Gerçeği kabul etme zamanı.

Evliliğimiz bitti. Öldü.

Bugün tabuttaki son çivi idi.

Sabah ilk iş, çocukları okula bıraktıktan sonra, bir boşanma avukatıyla görüşeceğim. Bu şekilde devam edemem. Bu şekilde yaşanmaz, bu sadece var olmak.

Ve bundan bıktım.

Yoksul bir şekilde büyüdüktan sonra, sonunda finansal güvenceye sahip olacağımı düşünerek Marshall'la evlendim. Her zaman başımı sokacak bir evim olacaktı. Bir daha asla aç kalmayacaktım.

Aptalca, bana duyduğu şehvetin aşka dönüşeceğine inandım. Anlaşmalı bir evlilik gibi, birbirimize olan duygularımız zamanla büyüyecekti. Eğer çocuklarımız olursa, bunu gerçekten başarabilirdik.

Ama bu, sevgisizlik, ilgisizlik, buna değmez. Bu sevgisiz evlilikte kalmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim.

Marshall haftalardır iş *seyahatinde*. Evde olduğundan daha fazla gitti. Altı yıl önce ilk çocuğumuz Adam doğduğundan beri bizi terk etmek için giderek daha fazla neden buluyor.

Her zaman diğer kıyıda onun yardımına ihtiyacı olan bir müşteri vardır. Ya da kuzeyde onun uzmanlığına ihtiyaç duyan bir şirket... yoksa milyonlar kaybedecekler... bir şey...

Komik, neredeyse sekiz yıllık evlilikten sonra bile hala onun iş unvanının veya gerçek mesleğinin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ona ne zaman sorsam beni başından savıyor, açıklayacak vakti olmuyor ya da anlamayacağımı söylüyor.

Sanki bir çeşit aptalmışım gibi.

Aptal olsaydım, takıldığı kadınlardan haberim olmazdı. Bizi sürekli terk etmesinin nedenlerinden birinin bu olduğunu biliyorum. Her şehirde bir kız arkadaşı var.

Yine de, kendimi ona attığımda bana dokunmuyor bile.

Victoria's Secret'tan aldığım kırmızı geceliğe bakarak iç geçiriyorum ve battaniyeyi göğüslerimi örtecek şekilde yukarı çekiyorum.

Giyinmek için büyük acılar çektiğim halde bana dokunmuyor bile.

Onu.

Birdenbire gözlerim şişti ve burnum sızladı. Gözlerimi kırpma zorunda kalıyorum.

gözyaşlarımı geri çekip derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi tekrar yukarı çevirip tavana odaklanıyorum.

Bu acıtmamalı, lanet olsun. Bu kötü bir şey değil, bu iyi bir şey. Bu... *özgürlük*.

Artık bu gerçek bir evlilikmiş gibi davranmak zorunda değilim. Artık Facebook'ta görünüşümü korumak yok. Artık aileme ve arkadaşlarıma onun için bahaneler uydurmak yok.

Artık çocuklara babalarının üzgün olduğunu ama yine doğum günlerini kaçırmak zorunda kaldığını açıklamaya çalışmak yok.

Bu yeni bir başlangıç, yeni bir başlangıç.

Yıllardır her şeyi kendi başıma yapıyorum. Onu kaybetmek pek bir şey değiştirmeyecek.

Marshall aniden yüksek sesle homurdanıyor ve yuvarlanıyor. Hava ekşiyor ve öğürme dürtüsüne direniyorum.

Tam bir domuz.

İkinci Bölüm

Lily

Beni neyin uyandırdığından emin değilim. Işğın yanması olabilir.

Marshall yüksek sesle "Ne oluyor lan?" dedi.

Ya da yumuşak, tehditkâr bir ses, "Merhaba Marshall. Bir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

Sıcak battaniyemin altında bile, bu ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve titreyerek gözlerimi açıyorum.

İlk başta ışık gözlerime çok sert geliyor ve yatak odamızda duran yabancı adam netleşene kadar birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Bu bir rüya olmalı, diye kendimi ikna ediyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Tekrar açıyorum ama hala inanamıyorum.

O adamın gerçek olmasına imkan yok.

Yatak odamın ortasında duran adam, lambadan gelen bir ışık halesiyle aydınlanıyor. Işık onu seviyor, ona yapışıyor gibi görünüyor. Parlıyor ve o kadar çekici ki neredeyse melek gibi görünüyor.

"Evimde ne halt ediyorsun? Buraya öylece giremezsin..." Marshall tükürüyor. Şişman yumruklarıyla battaniyeyi kavırıyor ve kıllı göğsüne doğru çekerken benden uzaklaştırıyor.

Serin hava göğüslerime çarptığında nefesim kesiliyor ve bu ses melek gibi yabancıнын dikkatini çekiyor. Buz mavisi bakışlarını bana çeviriyor ve gözlerimiz buluştuğunda tamamen afallıyorum.

Sadece bir bakışla onun tarafından tutulduğumu hissediyorum.

Kapana kısılmış.

Donduru

İmuş.

Çaresiz.

O kadar güzel ki ona bakmak *acı veriyor*. O kadar güçlü, o kadar derinden hissedilen bir güzellik ki, sizi *etkileyen* bir müzik parçasını deneyimlemek ve aynı anda güneşe bakmak gibi.

Gözlerim yaşıyor ve tüylerim diken diken olurken tenim karıncalanıyor.

Yüzü o kadar mükemmel hatlardan oluşuyor ki, şimdi onları gördüğümde diğer tüm erkeklerin sonsuza dek onunla kıyaslanacağından korkuyorum.

Keskin yanaklar, dolgun, pembe dudaklar. Güçlü bir çene ve düz bir burun. Sarı saçları neredeyse kar beyazı kadar soluk ve alnından geriye doğru taranmış.

Yatak odamın karşısında birbirimize bakarken sonsuzluk gibi geliyor ve sonra gözleri sadece aşağı kaymak için ayrılıyor, göğüslerimin soluk kabarıklıklarına kilitlendikçe ısınıyor.

Göğümde bir kızarıklık oluşuyor. Çıplak değilim ama bu küçük

gantelli geceliğın içinde kendimi çıplak gibi hissediyorum.

Battaniyeyi tutuyorum ve Marshall onu geri çekerken çığlık atıyor. Bana pis bir bakış fırlatıyor ama ben ona en soğuk bakışımı atıyorum ve battaniyeyi geri almaya çalışması için adeta meydan okuyorum.

Siktir et onu, kimse onun kıllı göğsünü umursamıyor.

Yabancı bizim küçük çekişmemizi izliyor, dudakları bir parça eğlenceyle kıvrılıyor.

Marshall sonunda battaniyeyi elimden almaya çalışmaktan vazgeçiyor ve onun yerine yastığımı çalmaya karar veriyor. Göğsünü yastığımla örterek ona sıkıca sarılıyor ve "Eğer şimdi gidersen Lucifer, bu olayı unutacağım," derken şişiniyor.

Lucifer? Bu yabancının adı mı? Ne kadar garip ve ürkütücü. Yine de bu ismi daha önce duyduğuma yemin edebilirim, haberlerde ya da gazetelerde...

Yabancının gözleri parlıyor ve dudaklarındaki eğlence kayboluyor. Arkasında iki karanlık gölge parıldıyor ve o iki gölgenin başka iki adam olduğunu fark ettiğimde yutkunuyorum.

Ne haltlar dönüyor burada? Bu adamlar kim ve neden benim yatak odamdalar? Marshall'a dönüyorum ve huzursuzca kıvrınmasını izliyorum.

Marshall ne yaptı?

"Bu olanları unutacak mısın?" Lucifer soğukkanlılıkla konuşur ve gözleri tehditle kısılır. "Tıpkı bana borçlu olduğun beş milyon doları geri ödemeyi unuttuğun gibi mi?"

Marshall'ın yüzündeki tüm renk bir anda siliniyor ve gözleri bir kaçış planı bulmaya çalışıyormuş gibi bir o yana bir bu yana dönüyor. "Onu zaten geri ödedim. Paranı istiyorsan Sean'la konuşman gerekecek."

"Sean öldü."

Marshall'ın ağzının açılıp kapanmasını, sonra tekrar açılmasını izliyorum. Sudan çıkmış balık gibi soluk soluğa kalıyor, oksijensizlikten yüzü morarmaya başlıyor.

Marshall'ın beş milyon dolar borç aldığına inanamıyorum. O kadar paraya ne ihtiyacı olabilir ki? Bir kuruşunu bile görmediğimi biliyorum.

Marshall sonunda, "Sean'a parayı ben ödedim," diye söze giriyor ve ardından, "Sana ödeyecek beş milyonum yok..." diye devam ediyor.

Lucifer yatağıımıza doğru bir adım atıyor. "Bu çok kötü."

"Bekle!" Marshall panik içinde haykırıyor, parmakları göğsünde tuttuğu yastığı yırtıyor. "Belki bir şeyler yapabiliriz? Yapabilirim-"

"Mal varlığına bir göz attım. Bana geri ödeyecek hiçbir şeyin yok," der Lucifer ve yatağa doğru bir adım daha atar.

Lucifer ve Marshall'ın arasına bakıyorum ve şimdi paniklemeye başlıyorum. Lucifer yatağımıza doğru sadece iki adım attı ama hareketlerinde açık bir tehdit var.

Ne yapacak? Marshall'a zarar verecekler mi? Bana zarar verecekler mi?

Lucifer bir adım daha atar ve Marshall inler. *İnliyor.*

Bu ses tüylerimi diken diken ediyor ve yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Komodinin üzerindeki telefonuma doğru bakıyorum. Bana bakmadıklarını düşündüğüm an ona doğru bir hamle yapacağım.

Ama o zamana kadar Marshall için çok geç olabilir.

Çılgılık atmaya başlayabilirim ama muhtemelen bunun tek yararı çocukları uyandırmak olacaktır.

Marshall, yeterince uğraşırsa duvardan kaçabileceğine inanıyormuş gibi yatak başlığını geriye doğru itiyor. Sonra bana doğru yalvaran bir bakış fırlatıyor.

Sanki ona yardım edebilirmişim gibi.

Marshall'ın gözleri sanki bir vahiy almış gibi aniden açılır.

"Ödeme olarak benim hayatımı mı istiyorsun?" diye ciyakladı.

Lucifer bir kaşını kaldırıp başını eğiyor. "Evet. Bu işler genelde böyle yürür, değil mi?"

Marshall endişeyle dudaklarını yalıyor, önce bana sonra Lucifer'a bakıyor. "Ödeme olarak başka bir hayatı kabul eder misin?"

Düşündüğüm şeyi söylemeyecek, değil mi? Hayır, söylemez. Hiçbir düzgün insan...

Lucifer'in üst dudağı küçümsemeyle kıvrılıyor ama sesi ilgilenmiş gibi çıkıyor. "Ne öneriyorsun?"

Marshall yastığına sarılmayı bırakamayacak kadar korkak olduğu için onun yerine başını bana doğru sallıyor. "Onu al. Benim yerime karımı al."

O kadar şaşırdım, o kadar afalladım ki, hiç bitmeyen keskin bir nefes çektim.

"Karını öldürmemi mi istiyorsun?" Lucifer soruyor ve sanki odadaki tüm sıcaklık çekilip alınmış gibi hissediyor.

"Hayır, tabii ki değil..." Marshall, Lucifer'in yüzündeki ölümcül ifadeyi görünce geri çekilir. "Ben sana beş milyonu getirene kadar onu bir depozito, bir sigorta olarak tut."

"Fidye mi demek istiyorsun?" Lucifer açıklar.

Marshall başını aşağı yukarı sallar. "Evet, evet, işte bu. Bir fidiye."

Ciğerlerim hava dolu, hepsini yüksek sesle "Nasıl yaparsın!" diyerek dışarı atıyorum ve Marshall'a doğru hamle yapıyorum.

Ben onun sahip olduğu bir nesne değilim. Kendini kurtarmak için beni ürkütücü, güzel bir yabancıyla takas edemez.

Marshall gıcırıyor ve benden kaçmaya çalışıyor. Ben de onu yataktan düşüp kışının üstüne düşene kadar kovalıyorum.

Lucifer'ın bacaklarına çarpana kadar geriye doğru kaçışını izlerken öfkeyle nefes nefese yatağın kenarına tutunuyorum.

Lucifer ayakkabısının burnuyla Marshall'ı iterken, "Teklifini kabul etmeyi çok isterdim," diyor. "Korkarım karın bana borçlu olduğun beş milyona değmez."

Lanet olsun. Lucifer'a göz kırpıyorum, tamamen çelişkili hissediyorum. Bir yandan ele verilmek istemiyorum ama diğer yandan beş milyon dolar etmediğimi duymak egomu biraz incitiyor.

Marshall elleri ve dizleri üzerine çöküp Lucifer'in önünde diz çökerek merhamet dilenirken homurdanıyorum.

Marshall uzanıp Lucifer'ın bacağını tutarak, "Lütfen," diye yalvarıyor.

Onun yerine beni takas etmeye çalışmasaydı ona acır ve zavallı piç kurusuna yardım etmeye çalışırdım.

"Size verebileceğim başka bir şey olmalı..." Marshall hıçkırıyor.

Lucifer yüzünü tiksintiyle buruşturur ve Marshall'a üzerine basmak isteyeceği bir böcekmiş gibi bakar.

Lucifer ona tekme atarken Marshall, "Ne olursa," diye feryat ediyor.

"Herhangi bir şey."

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıp Marshall'ın tekmeyi yerken yalvarmasını izliyorum ve tüm bunların nasıl olduğunu merak ediyorum.

Lucifer'ın başı kalkıyor ve gözleri bana kilitleniyor. Yüz hatları hareketsiz, son derece sakin ama buz gibi gözlerinin derinliklerinde karanlık bir şeyler kıpırıyor.

"Bir şey var mı?" Lucifer soruyor.

"Evet, ne olursa!" Marshall ani bir coşkuyla başını sallar.

Lucifer bana sırtarak, "Teklifini kabul ediyorum," diyor. "Eğer onu bana kalıcı olarak verirsen ve çocuklarını da yanına alırsan."

"Hayır, hayır! Yapamazsın!" Çığlık atıyorum ve bir anda yataktan kalkıyorum. Marshall irkildi ve Lucifer'ın arkasına saklanana kadar geri kaçtı.

Bacaklar.

Lucifer aramıza girip beni engelliyor, ellerim yumruk oluyor ve nefes nefese kafama hücum eden öfkeyi kontrol etmeye çalışıyorum. Yemin ederim eğer Marshall bu... bu... insanlık dışı canavara çocuklarımı verirse, onu ellerimle boğarım.

Lucifer sanki tüm bunları eğlenceli buluyormuş gibi bana sırıtıyor. Bu sırıtış karşısında irkiliyorum ama birdenbire ona bu kadar yakın durduğum için kendimi mahcup hissediyorum. Uzun boylu, benden en az bir karış uzun ve şimdi onun önünde dururken kendimi cılız hissediyorum.

"Eee? Anlaştık mı Marshall?"

Marshall, Lucifer'ı bir korkak gibi kalkan olarak kullanmaya devam ediyor. Başını sadece bana bakacak kadar dışarı çıkarıyor. "Evet!"

"Hayır!" Çığlık atarak ileri atılıyorum ve Marshall'ı yakalamak için Lucifer'ın etrafından dolanıyorum.

Marshall gıcırıyor ve geriye doğru tökezliyor, ulaşamayacağım bir yerde.

Lucifer beni kollarımdan yakalayarak ileri hamlemi durduruyor ve beni geri çekiyor. Kıkırdarak kollarımı iki yanıma sıkıştırıyor ve ben çığlık atıp çırpınarak onun elinden kurtulmaya çalışıyorum.

"Burada işimiz bitti, Marshall. Fikrimi değiştirmeden önce gitmenizi öneririm..."

"Gitmek mi? Neden gitmek zorundayım? Burası benim evim!" Marshall itiraz ediyor.

Başımı geriye atarak Lucifer'a bakıyorum ve mücadele etmeye devam ediyorum. Kahretsin, görüldüğünden daha güçlü, gerçi giydiği takım elbisenin altında ne kadar yapılı olduğunu söylemek zor.

Lucifer bir kez daha doğrudan gözlerimin içine bakıyor, sanki içimi *görebiliyormuş gibi* içime bakıyor. "Bu gece olmaz."

"Ama... ama..." Marshall teklemeye başladı.

Lucifer'in yüzü sertleşir, yüz hatları gözbebeklerinde dönen kar fırtınası kadar soğuk ve serttir. "Simon, kaldır onu."

"Hayır. Hayır! Ben giderim!" Marshall panik içinde "Hayır!" diyor ve devasa gövdesi görüşümü engellediği için neler olup bittiğini göremesem de Lucifer'in arkasında bir sürü itiş kakış olduğunu duyabiliyorum.

Marshall yüksek sesle homurdanıyor ve sonra bir gümbürtü geliyor. "Hey! Gidiyorum, gidiyorum!"

Yatak odasının kapısı açılır ve sonra çarparak kapanır.

Lucifer'in kollarında şaşkınlıkla sarsılıyorum ama sonra tüm mücadelem bittiğini hissediyorum. Ne kadar kıvranırsam kıvranayım, kendimi ne kadar kurtarmaya çalışırsam çalışayım

ama ondan kaçamıyorum. Aksine, tüm mücadelelerimin onun beni daha da sıkı kavramasına neden olduğunu hissediyorum.

Başımı öne eğerek, Marshall'ın tepinmesini ve kendi evinden çıkarıldığı için öfke nöbeti geçirmeye devam etmesini dinleyebilmek için nefes nefese kalışımı susturuyorum.

Bir dakika sonra Lucifer iç geçiriyor ve tutuşunun biraz gevşediğini hissediyorum. "James, Simon'a yardım et. Eğer Marshall çocukları uyandırırsa, onu pişman etmekten çekinme."

"Evet patron," diye cevap veriyor ikinci gölge ve dışarı çıkarken onu duymuyorum bile. Sadece kapanan kapının sesinden gittiğini anlıyorum.

Bir an sonra koridordan boğuk bir tartışma sesi geliyor ve sonra her şey sessizleşiyor.

Saniyeler geçiyor. Nefesimi tuttukça nefes alışım yavaşlıyor.

Birdenbire bu yabancı adamla yalnız olduğumun farkına varıyorum.

Hava yoğunlaşıyor.

Yavaşça başımı kaldırıp ona bakıyorum. Bana o kadar yoğun bakıyor ki nefesim kesiliyor.

Nefes nefese kalışım onu eğlendirmiş gibi görünüyor ve dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, zihnim bir dakika içinde bir mil hızla koşuyor, az önce olan her şeyi işlemeye çalışıyorum. Ağzım kurudu ve midem bulandı. Bunun bir kâbus olduğuna, hâlâ yatağında uyuduğuma inanmak istiyorum.

Kocam kendi canını kurtarmak için beni ve çocuklarımızı satmadı. Yapamazdı... Yapamazdı...

Yine de kollarımı sıkan parmaklar bana onun yaptığını hatırlatıyor.

Bunun olmasına izin veremem. Bunu kabul edemem. Çocuklarımı korumak zorundayım. Onlara sahip olamaz! Onlara zarar vermesine izin vermeyeceğim.

İçimdeki tüm cesareti toplayarak çenemi kaldırıyorum ve "Bize sahip olamazsınız. Biz sahip olabileceğin ya da istediğin zaman takas edebileceğin nesneler değiliz. Ben bir *insanım*, hakları olan bir insanım ve buna izin vermeyeceğim!"

Lucifer'in gözleri bana parıldıyor ve bu o kadar küçümseyici ki yüzüne tükürmek istiyorum.

Öfkem onu daha da eğlendiriyor gibi görünüyor. Başını geriye eğerek neşeyle kıkırdıyor ve tam tekrar debelenmeye başladığımda beni kaldırıyor.

Sadece iki uzun adım atıyor ve sonra beni fırlatıyor.

Havada uçuyorum ve homurdanarak yatağıma iniyorum.

Çok arkamda değil ve hızla ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, o yaklaşırken geri çekiliyorum.

Uzun, güçlü parmakları takım elbisesinin ceketinin altına gidiyor ve bana "Beni kim durduracak?" diye sorarken ceketinin düğmelerini açmaya başlıyor.

HABER BÜLTENİ

Bültenimize kaydolun - spam yok - ve bir Izzy Sweet kitabı indirin
ücretsiz

<http://bookhip.com/CKHPSJ>

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler Bu](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Bülten](#)

[1. Andrew](#)

[2. Amy](#)

[3. Andrew](#)

[4. Andrew](#)

[5. Amy](#)

[6. Amy](#)

[7. Andrew](#)

[8. Amy](#)

[9. Andrew](#)

[10. Amy](#)

[11. Andrew](#)

[12. Amy](#)

[13. Amy](#)

[14. Andrew](#)

[15. Amy](#)

[16. Andrew](#)

[17. Andrew](#)

[18. Amy](#)

[19. Andrew](#)

[20. Amy](#)

[21. Amy](#)

[22. Andrew](#)

[Sonsöz](#)

[Çalma Listeleri](#)

[Ayrıca Izzy ve Sean](#)

[tarafından](#)

[Hakkımızda](#)

[Keeping Lily Bülteni](#)

